Zu der

öffentlichen Prüfung

der Zöglinge

des Königl. Joachimsthalschen Gymnasiums,

welche

Sonnabend den 30sten September 1843

veranstaltet werden soll,

ladet ehrerbietigst ein

der Director

AUGUST MEINEKE.

Berlin.

Gedruckt in der Druckerei der Königlichen Akademie
der Wissenschaften.

1843.

PHILOLOGICARUM EXERCITATIONUM

IN

ATHENAEI DEIPNOSOPHISTAS

SPECIMEN PRIMUM.

Athenaei Deipnosophistis recenti memoria nemo est qui utiliorem operam impenderit Guilelmo Dindorfio. is enim excussis denuo antiquissimis editionibus collatisque duobus codicibus, quorum alter ad Veneti fidem et praestantiam proxime accedit, adiutusque recentiorum criticorum inprimis Anglorum emendationibus innumeras superiorum exemplarium maculas detersit et quod maxime optandum erat, omnem lectionis varietatem vastis Schweighaeuseri commentariis fere obrutam et obscuratam ita disposuit et communi usui exposuit, ut eorum studiis, qui intentiorem curam doctissimo scriptori navare voluerint, optime praelusisse censendus sit. in his quum ego quoque (Com. graec. III p. 644) nomen meum professus sim, per hanc scribendi opportunitatem particulam commentariorum meorum speciminis loco publice proponere haud cunctatus sum. Quod hic illic aliena vel certe a proposito consilio paullo remotiora immiscui, tali quidem qualis haec est scriptiunculae facile condonabitur.

Athenaeus I p. 4 d. Κλεάνθης δὲ ὁ Ταραντῖνος, ὥς φησι Κλέαρχος, πάντα παρὰ τοὺς πότους ἔμμετρα ἔλεγε, καὶ Πάμφιλος δὲ ὁ Σικελός, ὡς ταῦτα·

Ἔγχει πιεῖν μοι, καὶ τὸ πέρδικος σκέλος,
ἀμίδα δότω τις· ἢ πλακοῦντά τις δότω.

Non intelligitur quo pacto ista Cleanthes vel Pamphilus sic coniuncta pronunciare potuerit. Itaque nescio an ita haec distinguenda sint: „ἔγχει πιεῖν μοι" „καὶ τὸ πέρδικος σκέλος" „ἀμίδα δότω τις" ἢ „πλακοῦντά τις δότω". Quae

singula sunt comicorum poetarum dicta, nisi quod quae secundo loco posita vides, *καὶ τὸ πέρδικος σκέλος*, ex proverbio petita sunt, quo lepide usus esse fertur Hegemo Thasius, qui sicubi parodias ludenti haerebat aqua, subiicere solebat *καὶ τὸ Πέρδικος σκέλος*, cui non habeo quod aptius comparari possit quam illud Euripidis Aristophanei *ληκύθιον ἀπώλεσα*. Rem narrat Append. Prov. Gotting. II, 65. *Ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ Πέρδικος σκέλος: ἐπὶ τῶν κατὰ ἀπορίαν λόγου παρελκούσῃ χρωμένων τῇ προσθήκῃ. Πέρδιξ γὰρ ἦν τις Ἀθήνησι χωλὸς κάπηλος, οὗ διαβεβοημένου Ἡγήμων ὁ Θάσιος ὁπότε παρῳδῶν ἀπορήσειε προσετίθει „καὶ τὸ Πέρδικος σκέλος"*. Fuerunt etiam aliae eius proverbii formae, veluti *καὶ τὸ Δαιδάλου μύσος*, de quo vide Zenob. IV, 6. et *καὶ τὸ Κήπιδος σκέλος*, cuius unum testem habemus Hesychium, *Κήπιδος σκέλος: παροιμιῶδες ἦν* (add. *κατὰ*) *τὸ Πέρδικος σκέλος*. Quod item ex comico poeta, qui Cepidem, fortasse illum Adimanti patrem a Platone Protag. p. 315 e. memoratum ridere voluit, derivatum esse suspicor. Quod Hegemo Thasius proverbio illo sic ut supra indicatum est usus fertur, documento esse videtur, non hexametras tantum sed iambicas etiam parodias dicacem virum fudisse. Cfr. Athen. IX. p. 407 a. Clearchus autem, quem antestatur Athenaeus, illa de Pamphilo et Cleanthe in libris *περὶ παροιμιῶν* tradidisse videtur.

I p. 8 e. *ἵνα κἀγὼ τὸ στεγανόμιον κομίζων παραγένωμαι. „Ἄκαπνα γὰρ αἰὲν ἀοιδοὶ θύομεν"*. Haec primitiva huius non tam proverbii quam sententiae ex epico poeta ductae forma est, quam praeter alios minus integre reddidit Eustathius Prooem. Pind. ed. Schneidew. p. 23. *Δελφόσε δὲ ἐρωτηθεὶς τί πάρεστι θύσων, παιᾶνα, εἶπε· — πρὸς ὃ συλλαλεῖ καὶ ὁ γράψας, ὡς ἄκαπνα θύουσιν ἀοιδοί.* Ubi quem Schneidewinus affert Philodemum in Volum. Hercul. I. p. 95, 10. *βραχεῖαν δὲ τὸ μέλος ἔχει σύνθεσιν, καὶ τὸν Πίνδαρον οὕτω νομίζειν, ὅτ' ἔφη θύσων ποιήσεσθαι διθύραμβον*, in eo pro *θύσων* scribendum est quod sententia flagitat *θυσίαν*.

I p. 13 b. Halieuticorum versibus scriptorum auctores recensentur Caecilius Argivus, Numenius Heracleota, Pancrates Arcadius, Posidonius Corinthius, Oppianus Cilix. In horum poetarum recensu quum manifesto Athenaeus temporum ordinem sequutus sit, dubitari potest num qui primo loco memoratur poeta recte appelletur *Καικίλιος*, quo nomine Argivus scriptor Numenio, qui ante Nicandrum vixit, aetate superior uti non potuit. Accedit quod haec nominis forma a Reinesio demum invecta est. Libri

enim Καίκλος scriptum habent, quo nihilo melius est quod Suidas et Eudocia praebent Κικίλιος. Verum viri nomen fortasse Καίκαλος vel Κέκαλος fuit, cuius exemplum habemus apud Thucydid. IV, 119. Μεγαρέων δὲ Νίκασος Κεκάλου. De Numenii, cuius Halieutica frequenter ad partes vocat Athenaeus, aetate quod dixi, nitebar indicio scholiastae ad Nicandri Ther. 237. μεταπεποίηται δὲ ἐκ τοῦ Νουμηνίου· ὑπόχλωρόν γε μὲν ἕλκος κυκλαίνει, τὸ δὲ πολλὸν ἀνέδραμεν αὐτόθεν οἶδος. Ita enim hi versus scribendi videntur, quos ex Theriacis Numenii petitos suspicor, quorum notitiam debemus eidem scholiastae Nicandri ad Ther. 637. ὅτι δὲ δύο εἴδη (ἐχιείου) μαρτυρεῖ καὶ Νουμήνιος ἐν τοῖς Θηριακοῖς. Ad idem carmen refero haec quantumvis corrupta apud schol. l. l. 257.

ἄνθεσσί γε μὲν εἴδετ' ἐπ' ἰχώρ
ἠερόεις, τοτὲ δ' αὖ μολίβῳ ἐναλίγκιον εἶδος
ἀμφί ἑ κυδαίνει χάλκῃ ἶσον.

Cfr. idem ad vs. 518. Hunc autem Numenium, Theriacorum auctorem, ab eo qui Halieutica composuit non diversum fuisse ex eo intelligitur, quod hunc Dieuchis dogmatici medici (Sprengel. Hist. art. med. I. p. 496) discipulum fuisse tradit Athenaeus I. p. 5 a. De Pancrate Arcadio disseruit nuper Th. Bergkius Museo Rhen. nov. I. p. 355.

I p. 32 b. Simonides: Ἦν γὰρ ἔπος τόδ' ἀληθές, ὅτ' οὐ μόνον ὕδατος αἶσαν, ἀλλά τι καὶ λέσχης οἶνος ἔχειν ἐθέλει. Scribendum ἦν ἄρ' ἔπος, de quo etiam Hermannum admonere memini. Ita enim constanter haec formula effertur. Neque Euripides Danaes Fragm. X. scripsit ἦν γάρ τις αἶνος, ὡς γυναιξὶ μὲν τέχναι μέλουσι, sed ἦν ἄρα τις αἶνος. Alia huius dictionis forma haec est, qua ἦν ἆρα scribitur, cuius indubia exempla habemus Moschionis tragici apud Stobaeum Flor. CXIV, 9. ἦν ἆρα τρανὸς αἶνος ἀνθρώπων ὅδε, Cratini in Fragm. Comic. Vol. IV. p. 876. ἦν ἆρ' ἀληθὴς ὁ λόγος ὡς δὶς παῖς γέρων, Diogen. Laert. II, 110. οὐκ ἆρα μῦθος ἦν ἐκεῖνος εἰκαῖος. Similiter variatur in formula ἔμελλον ἄρα, quod ἔμελλον ἆρα scribitur Aristoph. Acharn. 347. ἐμέλλετ' ἆρ' ἅπαντες ἀνασείειν βοήν, et Nub. 1301. ἔμελλόν σ' ἆρα κινήσειν ἐγώ. Quae non recte attentasse videtur Hermannus Praef. ad Sophoclis Oed. Col. p. XXII. sq. Adde Vesp. 460 ἆρ' ἐμέλλομεν ἀποσοβήσειν.

II p. 36 c. d. Epicharmi fragmentum apud Dindorfium ita editum est:

Ἐκ μὲν θυσίας θοίνη * *
ἐκ δὲ θοίνης πόσις ἐγένετο. B. χάριεν, ὥς γέ μοι * *

A. ἐκ δὲ πόσιος κῶμος, ἐκ κώμου δ' ἐγένετο θυανία·
ἐκ δὲ θυανίας δίκη [γένετ', ἐκ δίκης δὲ καταδίκη,]
ἐκ δὲ καταδίκης πέδαι τε καὶ σφάκελος καὶ ζημία.

Ab ultimo versu ut ordiar, σφάκελος et metro officit neque ad sententiam accommodatum est. Verissima est Bocharti emendatio σφαλός, a Schweighaeusero memorata, a Dindorfio neglecta. Pollux VIII, 72. σφαλὸς τὸ δεσμωτικὸν ξύλον ἐκαλεῖτο. Hesychius, Σφαλός: ἔστι γὰρ ποδῶν δεσμωτικόν. οἱ δὲ κορμόν. ἢ δίσκον. ἄλλοι δὲ δισκοειδές τι σκεῦος μολύβδινον, ἔχον κρίκον, ὃ δεσμοῦντες ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ῥίπτουσιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν (*). Photius p. 21, 13. Ἐσφάλιζεν (leg. ἐσφάλιξεν): ἠσφάλισεν, ἔσφηλεν, ἔδησεν. οὕτω καὶ πέδαις δῆσαι πεδῆσαι. Qui aut σφαλίζειν et σφάλλειν confudit, aut pro ἔσφηλεν ἔδησεν scripsit ἐν σφαλῷ ἔδησεν, quod sequentia commendare videntur. Primo versu nisi pro θυσίας aliud nomen Epicharmus posuerat, suspicari possis, ἐκ δὲ θυσίας γέγονε θοίνη [νὴ Δία], ut aliud quid praecesserit, ex quo θυσία nasci dicatur. Vs. 2. recte Dindorfius supplevit δοκεῖ. Versu tertio scribendum cum Dobraeo ἐγένεθ' ὑανία, et sequente ἐκ δ' ὑανίας. Hesychius, Συανία: λοιδορία καὶ ἡ διὰ χειρὸς μάχη. Idem, Ὑανία: τύρβη, μάχη, ὕβρις, ἀγερωχία. Verba uncinis inclusa ex coniectura addidit H. Stephanus; nec dubium est quin quid exciderit recte intellexerit. Sed dactylus offensionem habet. Scribendum potius δίκη, 'κ δίκης δ' ἐγένετο καταδίκη. Ac favet quodammodo huic emendationi Suidas v. οἶνος, ubi haec ita scripta sunt ἐκ δὲ θυανείας δίκη. ἐκ δὲ δίκης πέδαι τε κ. τ. λ. Itaque fragmentum hoc, restitutis formis doricis, inde a secundo versu ita fere exhibendum est:

ἐκ δὲ θοίνας πόσις ἐγένετο. B. χάριεν, ὥς γ' ἐμὶν δοκεῖ.
A. ἐκ δὲ πόσιος κῶμος, ἐκ κώμου δ' ἐγένεθ' ὑανία,
ἐκ δ' ὑανίας δίκα, 'κ δίκας δ' ἐγένετο καταδίκα,
ἐκ δὲ καταδίκας πέδαι τε καὶ σφαλὸς καὶ ζαμία.

Ceterum, ni coniectura fallit, eundem hunc Epicharmi locum respexit Aristoteles Gener. anim. I, 18: πολλαχῶς γίγνεται ἄλλο ἐξ ἄλλου· ἕτερον γὰρ τρόπον, ὡς ἐξ ἡμέρας φαμὲν νὺξ γίγνεται καὶ ἐκ παιδὸς ἀνήρ, ὅτι τόδε μετὰ τόδε· ἄλλον δὲ τρόπον, ὡς ἐκ χαλκοῦ ἀνδριὰς καὶ ἐκ ξύλου κλίνη. ἕτερον δὲ τρόπον, ὡς ἐκ μουσικοῦ ἄμουσος καὶ ὡς ἐξ ὑγιοῦς κάμνων καὶ ὅλως τὸ ἐναντίον ἐκ

(*) Itaque σφαλὸς etiam disci genus fuit. Neglexit haec G. P. Philippi Dissert. de Pentathlo p. 43.

τοῦ ἐναντίου. ἔτι δὲ παρὰ ταῦτα ὡς Ἐπίχαρμος ποιεῖ τὴν ἐποικοδόμησιν, ἐκ τῆς διαβολῆς ἡ λοιδορία, ἐκ δὲ ταύτης ἡ μάχη, ταῦτα δὲ πάντα ἔκ τινος ἡ ἀρχὴ τῆς κινήσεως. τῶν δὲ τοιούτων ἐνίων μὲν ἐν αὐτοῖς ἡ ἀρχὴ τῆς κινήσεώς ἐστιν οἷον καὶ ἐν τοῖς νῦν εἰρημένοις (μέρος γάρ τι ἡ διαβολὴ τῆς πάσης ταραχῆς ἐστίν), ἐνίων δ᾽ ἔξω κ. τ. λ. Quibus similia leguntur Rhet. I, 7. Cfr. Metaph. IV, 24. οἷον ἐκ τίνος ἡ μάχη; ἐκ λοιδορίας, ὅτι αὕτη ἀρχὴ τῆς μάχης. Haec si recte ad nostrum Epicharmi locum rettuli, apertum est vocabulum ὑανία Aristotelem prorsus ut fecit Hesychius, interpretatum esse per μάχη. Nec minus recte idem Epicharmeo κῶμος substituit λοιδορία. Nisi forte μῶκος scripsit Epicharmus. Difficilius explicatu est, quo pacto Aristoteles πόσις per διαβολή interpretari potuerit, quod adeo mirum est, ut nisi hominem accuratissimum memoria lapsum credere volumus, aliud quid ab Epicharmo scriptum esse suspicari liceat; quod quale sit forsan acutiores eruent. Ac habet sane illud πόσις in quo offendere possis: vix enim alias eo quo hoc loco legitur sensu de compotatione dictum reperias; quo accedit quod πόσις vix satis commode ἐκ θοίνης γενέσθαι dici potest, quoniam θοίνη simul πόσιν tanquam speciem comprehendit.

II p. 43. d. Ἀριστόβουλος δ᾽ ὁ Κασανδρεύς φησιν ἐν Μιλήτῳ κρήνην εἶναι Ἀχίλλειον καλουμένην - - - ἀφ᾽ ἧς οἱ Μιλήσιοι περιρρᾶναι σθαί φασι τὸν ἥρωα, ὅτε ἀπέκτεινε Τράμβηλον τὸν τῶν Λελέγων βασιλέα. Fontem Achilleum apud Miletum ex hoc uno loco cognitum habemus; nec tamen dubitandum videtur quin vera tradiderit Aristobulus, quum etiam oppidum ab Achille appellatum iisdem regionibus fuisse coniicere liceat e Xenophont. Hell. IV, 8, 17. ὁ δὲ (Thibronem dicit) διαβάς τε καὶ ὁρμώμενος ἐξ Ἐφέσου τε καὶ τῶν ἐν Μαιάνδρου πεδίῳ πόλεων Πριήνης τε καὶ Λευκόφρυος καὶ Ἀχιλλείου, ἔφερε καὶ ἦγε τὴν βασιλέως. Ubi Schneiderus, si locorum situm paulo curiosius contemplari voluisset, facile vidisset notum illud in agro Troiano oppidum Achilleum intelligi non posse. Cfr. Xenophon l. l. III, 2, 17. ubi itidem cum Priene coniungitur. Ab eo diversum fuit Ἀχίλλειον φρούριον in Smyrnaeorum agro situm, si fides Stephano Byzant. v. Ἀχίλλειος δρόμος. De Trambelo, qui ab aliis Telamonis filius fuisse dicitur, vide Anal. Alexandr. p. 57.

II p. 50. f. Ἀγῆνα σατυρικόν τι δρᾶμα ἀμφιβάλλεται εἴτε Πύθων ἐποίησεν ὁ Καταναῖος ἢ Βυζάντιος ἢ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος. De Pythonis Byzantii notissimi hominis patria quum nulla unquam dubitatio fuerit,

apertum est interposito articulo scribendum esse ἢ ὁ Βυζάντιος, quemadmodum est XIII, p. 595. e. ὁ τὸν Ἀγῆνα τὸ σατυρικὸν δραμάτιον γεγραφώς, ὅπερ ἐδίδαξε Διονυσίων ὄντων ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου τοῦ ποταμοῦ, εἴτε Πύθων ἦν ὁ Καταναῖος ἢ ὁ Βυζάντιος ἢ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεύς. Cfr. p. 586 f. εἴτε Πύθων ἐστὶν ὁ Καταναῖος ἢ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, ubi post ὁ Καταναῖος excidisse videtur ἢ ὁ Βυζάντιος. Inscriptio huius fabulae quo spectaverit incertum est. Schweighaeusero enim ipsum Alexandrum Agenis nomine significari suspicanti parum favet fragmentum ab Athenaeo XIII, p. 596 b. servatum, ubi Harpalus non minorem frumenti copiam Atheniensibus donavisse dicitur quam Agen, quod de Alexandro nullo pacto dici potuit. Nomen Ἀγήν, ex hoc ipso opinor dramate ab Arcadio p. 8, 19. memoratum, ex eorum nominum genere est, de quibus Lobeckius Paral. p. 191 sqq. disseruit, quibus vide an addendum sit non lectum sane alias nomen λέσχην seu λεσχήν, quod Timoni Phliasio restituendum suspicor apud Diogen. Laert. IX, 40.

Οἷον Δημόκριτόν τε περίφρονα ποιμένα μύθων
ἀμφίνοον λέσχην, ἃ μετὰ πρώτοισιν ἀνέγνων.

Vereor enim ut probari possint quae de his versibus scripsit Augustus Mullachius Quaest. Democrit. II p. 3. qui Timonem ἀμφινόων λεσχῶν scripsisse suspicatur hac sententia: Qualis fuit cordatus ille Democritus, auctor verborum dictorumque prudentiae plenorum, quae inprimis lectitavi. Mihi poeta ἀμφίνοον λεσχῆνα μετὰ πρώτοισιν ἀνέγνων scripsisse videtur, i. e. subtilem disputatorem. Eum igitur in principibus sese eius philosophorum agminis quod describit conspexisse dixit. Neque enim dubito quin illud Timonis fragmentum ex ea Sillorum parte petitum sit, quam ad Homericae Νεκυίας formam institutam fuisse suspicor; cui coniecturae praeter alia fidem faciunt quae leguntur apud Diogenem Laert. VII, 15. de Zenone Citiensi:

Καὶ Φοίνισσαν ἴδον λιχνόγραυν σκιερῷ ὑπὸ τύφῳ
πάντων ἱμείρουσαν —

et quae de Archelao idem habet Diogenes IV, 42.

Ὡς εἰπὼν ὄχλοιο περίστασιν εἰσκατέδυνεν.
οἱ δέ μιν ἠΰτε γλαῦκα πέρι σπίζαι τερατοῦντο
ἠλέματον δεικνύντες.

Quibus adde quae Diogenes de Platone servavit III, 7.

Τῶν πάντων δ' ἡγεῖτο πλατύστατος, ἀλλ' ἀγορητὴς
ἡδυεπὴς τέττιξιν ἰσογράφος, οἵ θ' Ἑκαδήμου
δένδρει ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσιν.

Et de Heraclito atque Empedocle IX, 6 et VIII, 67:

Τοῖς δ' ἔνι (ἔπι?) κοκκυστὴς ὀχλολοίδορος Ἡράκλειτος
αἰνικτὴς ἀνόρουσε, καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἀγοραίων
κηλητὴς ἐπέων —

Denique de Anaxarcho apud Plutarchum de virt. mor. p. 446 c.

Ἔν δὲ τὸ θαρσαλέον τε καὶ ἐμμανὲς ὅππῃ ὀροῦσαι (leg. ὀροῦσαι)
φαίνετ' Ἀναξάρχου κύνεον μένος κ. τ. λ.

Cuius loci partem non nominato auctore attulit idem Plutarchus de vit. pud. p. 529 a. et Sympos. p. 705 f. Ad nostrum de Democrito locum ut redeam, cum eo forsan coniungendi sunt versus de Pythagora apud Diogen. VII, 36.

Πυθαγόρην τε γόητος ἀποκλίναντ' ἐπὶ δόξαν
θήρῃ ἐπ' ἀνθρώπων σεμνηγορίης ὀαριστήν.

Quibus rursus connectenda videntur quae de Parmenide, Zenone Eleata et de Melisso habemus apud eundem IX, 23 et 25:

Παρμενίδου τε βίην μεγαλόφρονα τὴν πολύδοξον,
ὅς ῥ' ἐπὶ φαντασίας ἀπάτης ἀνενείκατο νώσεις.
Ἀμφοτερογλώσσου τε μέγα σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν
Ζήνωνος πάντων ἐπιλήπτορος, ἠδὲ Μελίσσου
πολλῶν φαντασμῶν ἐπάνω παύρων γε μὲν ἥσσω.

Quorum postrema vitiose scripta sunt; pro Μελίσσου malim Μέλισσον.

II. p. 59 c. Epicharmi versus a Dindorfio ex Grotii et Koenii (ad Gregor. p. 281) coniectura ita editus est ὑγιέστερον τῆν' ἐντὶ κολοκύντας πολύ. Libri ὑγιέστερόν τ' ἦν ἔτι. Sed ἔντι pro ἔστι non dixit Epicharmus. Itaque recte Grotius ἐστι pro ἔτι scripsit. Praeterea haereo in neutro ὑγιέστερον τῆνο, siquidem huius proverbii haec forma fuit, ut homo praecipue sanus cucurbita sanior diceretur. V. Photium et Suidam s. v. ὑγιέστερος μφακος. Cfr. Diphilus in Comic. graec. IV, p. 420.

ἐν ἡμέραισιν αὐτὸν ἑπτά σοι, γέρον,
θέλω παρασχεῖν ἢ κολοκύντην ἢ κρίνον,

i. e. ἢ ὑγιᾶ ἢ τεθνηκότα. Neque obstat Sophron apud Etymol. M. p. 774, 41. ὑγιώτερον κολοκύντας, in quo ὑγιώτερον accusativus est, suspensus ille a

verbo ἀποδείξω vel simili quodam. Itaque Epicharmi versum ita scribi malim: ὑγιέστερος θήν ἐστι κολοκύντας πολύ.

II p. 66 e. Νίκανδρος Θηριακοῖς Ἦ καὶ λεπτοθρίοιο πολύχνοα φύλλα κονύζης (*). Leguntur haec eodem modo scripta in Ther. 875. Itaque Nicander θρίον penultima correpta dicere non dubitavit pro θρῖον. Sed Nicander in syllabarum mensura etiam alia sibi permisit a reliquorum poetarum usu aliena. Ex hoc genere est quod non tantum πρίων Ther. 52. sed etiam νεαλὴς Alexiph. 358. 364. 471. γερύνων Alex. 576. Ther. 620 et ῥαδαμνούς Alex. 92. penultima brevi dicere non veritus est. Nec minorem sibi licentiam sumpsit in mensura verborum βάλσαμον Ther. 947. si sana est lectio δείδιθι Alexiph. 443. σίσυμβρα Ther. 396. μύουρος Ther. 287. aliorumque. At quod idem Alexiph. 446 ἄμμιγα ποιπνύων Ὑμηττίδος, in Ὑμηττίς primam produxit, in eo ab aliorum exemplo poetarum descivisse non putandus est. Dosiades Anth. Pal. XV, 25, 21. Ὑμηττιαδᾶν πολὺ λαροτέρην σπονδήν. Nonnus XIII, 183. γείτονος Ὑμηττοῖο μελισσήεντας ἐναύλους. Stephanus Byz. p. 727. Ὑμηττός. τὸ υ μακρὸν καὶ βραχύ. Atque hinc est quod apud Hesychium II p. 1449 duplicata ametabolo Ὑμμηττὸς scriptum reperitur.

II p. 57 f. οὐκ εὖ δὲ Νεοκλῆς ὁ Κροτωνιάτης ἔφη ἀπὸ τῆς σελήνης πεσεῖν τὸ ᾠὸν ἐξ οὗ τὴν Ἑλένην γεννηθῆναι. De caelo lapsum esse ex quo Helenam exclusam ferebant ovum praeter Neoclem etiam veteres poetas tradidisse ex Plutarcho cognoscitur Sympos. II, 3, p. 637 b. καὶ τὸ Τυνδάρειον (ᾠὸν) οἱ ποιηταὶ λέγουσιν οὐρανοπετὲς ἀναφανῆναι. Sequuntur apud Athenaeum ex eodem Neocle haec: τὰς γὰρ σεληνίτιδας γυναῖκας ᾠοτοκεῖν καὶ τοὺς ἐκεῖ γεννωμένους πεντεκαιδεκαπλασίονας ἡμῶν εἶναι, ὡς Ἡρόδωρος ὁ Ἡρακλεώτης ἱστορεῖ. Haec de mirabili foecunditate lunae Herodorus in libro quem de rebus Herculis scripsit exposuisse videtur, et eo quidem loco ubi de leone Nemeaeo agebatur, quem fuisse qui ex luna in terram delapsum esse dicerent docui Anal. Alexandr. p. 85. (**). Atque Herodorum eiusdem fuisse opinionis,

---

(*) E Theriacis Nicandri quae affert Etymol. M. p. 27, 51. Αἰγοφάγος ὁ Ζεύς, ὡς παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Θηριακοῖς, ea in nostris exemplaribus frustra quaeras. Sed scribendum videtur ἐν Θηβαϊκοῖς, quorum librum tertium laudat Schol. Ther. 214.

(**) Locis ibi allatis adde Plutarch. Fac. Lun. p. 937 f. οὔκουν εἰ λέων τις ἔπεσεν ὑπὸ ῥύμης εἰς Πελοπόννησον, ἄξιόν ἐστι θαυμάσαι, ἀλλ᾽ ὅπως οὐ μυρία ὁρῶμεν ἀεὶ πεσήματα ἀνδρῶν καὶ ἀπολακτισμοὺς βίων. In his tragici poetae latet trimeter πεσήματ᾽ ἀνδρῶν κἀπολακτισμοὶ

sive potius eandem fabulam memorasse diserto constat Tatiani testimonio Orat. c. Graec. XLV, p. 98. *πῶς οὐκ ἠλίθιον πείθεσθαι τοῖς Ἡροδώρου βιβλίοις περὶ τοῦ καθ᾽ Ἡρακλέα λόγου, γῆν ἄνω κηρύττουσιν κατεληλυθέναι τε ἀπ᾽ αὐτῆς λέοντα τὸν ὑφ᾽ Ἡρακλέους φονευθέντα.* De Herodori illo libro post Heynium ad Apollodorum diligenter exposuit Weichertus de Vita et scriptis Apollon. Rhod. p. 157 sqq. et Müllerus Dor. II, p. 464 sqq. Nomen huius scriptoris passim in Ἡρόδοτος corruptum esse constat, velut in ipso illo Tatiani loco, cui Herodori nomen primus reddidit G. Worth. Adde aliud exemplum ex Apollonio Lex. Hom. p. 72, 22. *ἐπιβώτορι μήλων ἤτοι βοσκήτορι, οἷον ἐφιππαστῆρι· οἱ τῶν βασιλέων υἱοὶ πρῶτον ἐπὶ κριῶν εἰώθασιν ἐπιβαίνειν, ὡς καὶ Ἡρόδοτός φησιν.* In his Blomfieldus ad Callimachi H. in Jov. 80. pro Ἡρόδοτος scripsit Ἡρωδιανός. At corrigendum potius Ἡρόδωρος, qui illum regiorum puerorum morem attigerat sine dubio in Argonauticis, ubi de Phrixo et ariete exponebat. Praeter Heracleam et Argonautica scripsit Herodorus Πελοπείαν laudatam a Schol. Pindari Pyth. XI, 25. *τὸν δὲ Ὀρέστην ἐκκλαπέντα εἶναι τριῶν ἐτῶν ὡς Ἡρόδωρος ἐν Πελοπείᾳ,* quam non recte Weichertus operis de Hercule partem fuisse statuit. Ad hunc librum refero hoc apud Athenaeum VI, p. 231 c. *τὴν Ἀτρέως δὲ χρυσῆν ἄρνα, περὶ ἣν γεγόνασιν ἡλίου τε ἐκλείψεις καὶ βασιλέων μεταβολαὶ ἔτι τε τῆς τραγῳδίας ἡ πολλή, φιάλην ἀργυρᾶν φησι γεγονέναι Ἡρόδωρος ὁ Ἡρακλεώτης ἔχουσαν ἐν μέσῳ ἄρνα χρυσῆν.* Quo exemplo quam rationem in fabulis explicandis Herodorus sequutus sit luculente intelligitur.

II, p. 70 f. Epicharmus non indicata fabula: *μάραθα τραχέες τε κάκτοι, τοὶ σὺν ἄλλοις μὲν φαγεῖν ἐντὶ λαχάνοις εἰς τοπιον. αἴκα τις ἐντρίψαις καλῶς παρατιθῇσιν, ἀδύς ἐστ᾽, αὐτὸς δ᾽ ἐφ᾽ αὐτοῦ χαιρέτω.* Adscripsi haec prout emendata sunt a Dindorfio, qui recte ea ex duobus exemplis conflata esse statuit. Pro *εἰς τοπιον*, quod intactum reliquit Dindorfius, scripsisse videtur Epicharmus *εἰς τὸ πιέν*, ut cactus ad potum utilis esse dicatur. Qui proxime sequitur apud Athenaeum eiusdem poetae versus,

ὁ δέ τις ἀγρόθεν ἔοικε μάραθα καὶ κάκτους φέρειν,

eum ex fabula Γᾶ καὶ Θάλασσα inscripta petitum esse coniicio ex fra-

---

βίων, ab editoribus, ut videtur, non animadversus. Eo iterum utitur Plutarchus de Curios. p. 517 f. *ἐνταῦθα γὰρ ἔνεστι πεσήματα ἀνδρῶν καὶ ἀπολακτισμοὶ βίων, φθοραὶ γυναικῶν, ἐπιθέσεις οἰκετῶν.*

gmento apud Etymol. M. p. 77. Ἀμάμαξυς: ἡ ἀναδενδράς. Ἐπίχαρμος ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ Ὁ δ' ἀμαμάξυας φέρει. Ita enim scribendum. Videntur autem in hac fabula nuptiae celebratae esse, ad quas sua quisque convivarum apportabat munera. Similis fuit earum Epicharmi fabularum compositio, quas ab Hebae nuptiis inscripserat.

III p. 72 a. Nicander in ecloga ex Georgicis: τὰ δὲ πεπτηῶτα ἀκμαίου καρποῖο κιβώρια. Respexit haec schol. Dioscoridis in Matthaei Medic. graec. p. 362. Αἰγύπτια κιβώρια, ὧν μέμνηται Νίκανδρος Γεωργικοῖς, ὡς Ἑλλάδιος ἐν χρίσει φησίν. Ubi χρίσει ex χρηστομαθίᾳ corruptum videtur, cuius operis iambicis senariis comprehensi excerpta servavit Photius Bibl. cod. 279. Neque aliunde petita sunt quae leguntur apud Scholiasten Euripidis Med. 610.

III p. 86 a. τῶν στραβήλων μνημονεύει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Καμικίοις οὕτως· Ἁλίας στραβήλου τῆσδε, τέκνον, εἴ τινα δυναίμεθ' εὑρεῖν. Pro τῆσδε forsan τῇδε scribendum. Genitivi pendent a verbo quod in superioribus adfuit: nisi scripsit poeta στραβήλους τῇδε τέκνον εἴ τινας —

III p. 94 e. Χοδρῶν τε μέμνηται Ἐπίχαρμος, ἃς ὀρύας ὀνομάζει, ἐπιγράψας τι καὶ τῶν δραμάτων Ὀρύαν. Difficile ad credendum est Epicharmum Ὀρύαν drama illud suum eo quo Athenaeus existimasse videtur sensu inscripsisse. Alio ducit glossa Hesychii, Ὀροῦα (sic): χορδή. καὶ σύντριμμα πολιτικόν, εἰς ὃ Ἐπιχάρμου δρᾶμα. Ubi σύστρεμμα scribendum videtur, factio civilis. Photius, Συστρέμματα: στασιαστῶν πλήθη. Hesychius, Συστρεμμάτων: θορύβων. Ad scripturam nominis ὀρύα quod attinet, Aristarchus id ὄρυια scripsisse videtur, si recte intelligo Theognosti verba apud Bekk. Anecd. p. 1383: ἰγνύα, ὀρύα. Ἀρίσταρχος συστέλλει τὸ ᾱ καὶ ἐκτείνει τὸ ῡ καὶ προπαροξύνει, ἐναλλαγὴν τόνου καὶ χρόνου πεποιηκώς, ὥς φησιν Ἡρωδιανός.

III p. 111 f. Ἀρχέστρατος δ' ἐν τῇ Γαστρονομίᾳ περὶ ἀλφίτων οὕτως ἐκτίθεται·

Πρῶτα μὲν οὖν δώρων μεμνήσομαι ἠυκόμοιο
Δήμητρος, φίλε Μόσχε· σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
ἔστι γὰρ οὖν τὰ κράτιστα λαβεῖν βέλτιστά τε πάντων
εὐκάρπου κριθῆς καθαρῶς ἠσκημένα πάντα,
ἐν Λέσβῳ κλεινῆς Ἐρέσου περικύμονι μαστῷ
λευκότερ' αἰθερίας χιόνος.

Versu quarto etsi ferri potest ἠσκημένα, multo tamen verisimilius est scripsisse poetam ἠσσημένα, quod proprium de cribrata farina verbum est. Photius Lex. p. 26. ἐττημένα: σεσησμένα. Φερεκράτης. Quod ex ἠττημένα corruptum; falsissima enim sunt quae de hac glossa dixi Fragm. Com. II. p. 351. Idem verbum ex libris restitui Antiphani apud Athen. III p. 127 b. σεμίδαλις ἐκ πολλῆς σφόδρ' ἐξηττημένη, et praeterea duabus glossis Hesychii restituendum est, primum v. Ὁμομίτας: ἄρτος ἐκ πυροῦ διηρημένου γεγονώς. Lego διηττημένου et intelligo panem ex cribrata farina confectum, quem σητάνειον ἄρτον vocat et τῷ αὐτοπύρῳ opponit Plutarchus tranq. an. p. 466 d. Altera Hesychii glossa haec est, Σμικρίζεσθαι: διαιτᾶσθαι. Legendum διαττᾶσθαι. In quinto Archestrati versu ineptissimum est Lesbum insulam dici Eresi circumfluum collem. Expectabam potius: εἰν Ἐρέσῳ, κλεινῆς Λέσβου περικύμονι μαστῷ, in quo εἰν Ἐρέσῳ comparabam cum Homerico εἰν Ἀρίμοις in eadem versus parte posito. Eresum in colle sitam fuisse testatur Strabo XIII, p. 618. In sequentibus vs. 14. scribendum εἶτα τὸν ἐν Τεγέᾳ σεμιδάλεος υἱὸν ἐπαινῶ, pro ἐν Τεγέαις.

III p. 116 b. In quinto versu carminis Pseudo-Hesiodi, ναὶ μὴν οὐκ ἀκλεὲς θνητοῖς γένος ὀξυορύγχου, Schweighaeuserus ὀξυόρυγχος a poeta pro ὀξύρυγχος dici potuisse arbitratur. Persuasisse videtur Dindorfio. Non credo hoc ferri posse, sed scribendum potius ὀξυρρύγχου.

III p. 123 d. Σῆμος δ' ὁ Δήλιος ἐν δευτέρῳ Νησιάδος ἐν Κιμώλῳ τῇ νήσῳ φησὶ ψυχεῖα κατεσκευάσθαι θέρους ὀρυκτά. Permira quidem nec tamen vitii suspecta est libri insularum descriptionem complectentis inscriptio Νησιάς. Eius fortasse pars fuit quem idem Semus de Delo insula librum composuit Δηλιάδος nomine inscriptum, cuius frequens est apud Athenaeum memoria; certius est ad idem opus revocandum esse librum de Paro ab Suida s. v. Σῆμος memoratum. Nesiadis memoriam praeter Athenaeum unus servavit Schol. Apollonii Rh. I, 1165. Κόνων ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ φησὶν ὅτι Αἰγαίων καταγωνισθεὶς ὑπὸ Ποσειδῶνος κατεποντίσθη εἰς τὸ νυνὶ λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου ἠρίον Αἰγαίωνος, τὸν αὐτὸν καὶ Βριάρεων καλῶν. περὶ δὲ τῆς κλήσεως τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἐν μὲν τῷ πρώτῳ τῷ περὶ τῆς Νησιάδος φησὶν ἐν τούτοις· Τὸ Αἰγαῖον πέλαγος οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Περκανίας (?) Αἰγὸς ἐπώνυμον γεγονέναι φασίν, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Καρυστίας τῆς Αἰγαίας ὀνομαζομένης. αἱ μὲν γὰρ Αἰγαί, ἔνθεν τὸν Ποσειδῶνα παραγίνεσθαί φασι, κατὰ Πελοπόννησον εἰσὶν ἐν τῷ περὶ Κρι-

σαν κόλπῳ (*). Quo scholio ne quis ita utatur, ut Cononem Nesiadis auctorem fuisse suspicetur, satis provisum est ab iis, qui Cononis nomen, quem Heracleam scripsisse nemo unquam prodidit, ex Cinaethonis nomine corruptum esse intellexere, cuius Heracleam ipse affert schol. Apollon. I 1357. Ac fortasse etiam locum poetae, in quo de Aegaeone vel Briareo egerat, superstitem habemus in corruptissimo scholio Pindari Nem. III, 38. αἱ Ἡρακλεῖαι στῆλαι καὶ Βριάρεω λέγονται εἶναι, καθό φησι Στῆλαί τ' Αἰγαίωνος ἁλὸς μεδέοντι Γίγαντος. Ubi praeter poetae nomen inter μεδέοντος (ita enim scribendum) et Γίγαντος compluria, atque in his etiam Briarei nomen excidisse videri debet. Sublato igitur Conone apertum est alium Nesiadis auctorem circumspiciendum esse. Iam vero in sequentibus, quae de nomine maris Aegaei afferuntur, haud dubie corrupta sunt verba ἐν μὲν τῷ πρώτῳ τῷ περὶ Νησιάδος, in quibus particula μὲν non habet quo referatur. Scribendum igitur videtur Σῆμος ἐν (CHMEN pro ЄNMEN) τῷ πρώτῳ περὶ Νησιάδος, vel ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Νησιάδος i. e. τῷ πρώτῳ Νησιάδος, quemadmodum iisdem in scholiis ad II, 1055. Χάρων ἐν τῷ περὶ ἱστοριῶν dictum est pro ἐν ταῖς ἱστορίαις, et ad IV, 834. Μητρόδωρος ἐν πρώτῳ περὶ ἱστορίας, i. e. ἐν πρώτῳ ἱστορίας. Neque omittendum quod idem scholiastes iterum Semi testimonio utitur ad I, 1304. Σῆμος δέ φησιν (sc. Boreadas ab Hercule interfectos esse) διὰ τὸ λειφθῆναι δρόμῳ τὸν Ἡρακλέα τῶν Βορεαδῶν, quae ad eam Nesiadis partem refero, in qua de Teno scriptor exposuerat; ea enim in insula Hercules Boreadas occidisse ferebatur. Denique ad idem hoc opus referenda suspicor quae Athenaeus I, p. 30 c. et II, p. 71 c. de Icaro et Cinaro insulis memoriae prodidit. At quae idem scriptor XI p. 502 b. affert, ea haud dubie ad Deliadem revocanda sunt.

III p. 127 a. καὶ ὁ Οὐλπιανός, Παύομαι, ἔφη, ἐσθίων, ἂν με διδάξῃς παρὰ τίσιν εἴρηνται οὗτοι οἱ χόνδροι. Haec si paullo accuratius inspicias, ineptissime dicta esse senties. Scribendum erat παύομαι ἐσθίων ἕως ἂν με διδάξῃς. Cfr. p. 115 c. οὐ πρότεροι δειπνήσομεν, ἕως ἂν καὶ παρ' ἡμῶν ἀκούσητε ὅσα εἰρήκασι περὶ ἄρτων.

IV p. 134 d. Ἀττικὸν δὲ δεῖπνον οὐκ ἀχαρίστως διαγράφει Μάτρων ὁ παρῳδός, ὅπερ διὰ τὸ σπάνιον οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι ὑμῖν, ἄνδρες φίλοι, ὁ Πλούταρχος

(*) Ita ex cod. Par. correxi vitiosissimam editorum scholiorum lectionem ἐν τοῖς περὶ Κρῖταν τόποις.

ἔφη, ἀπομνημονεῦσαι· Iam sequitur centum et viginti duorum versuum carmen ex Homericis carminibus ingenioso parodiarum lusu deflexum, convivii a Xenocle Atheniensi apparati descriptionem complectens. Personas praeter Xenoclem ipsum, de quo in Hist. Com. gr. p. 516. dictum est, induxit Chaerephontem, famosissimi nominis parasitum, et Stratoclem Atheniensem, de quo post Ruhnkenium ad Rutil. Lup. 34. annotavi quaedam ad Fragm. Com. vol. IV p. 474. Probabile est etiam alios quosdam convivio interfuisse; non totum enim et integrum carmen ab Athenaeo fuisse appositum, praeter manifesta lacunarum indicia etiam ex eo intelligitur, quod non comparet in eo versus ab Athenaeo II p. 62 c. disertim ex Δείπνῳ allatus: ὄστρεά τ' ἤνεικεν Θέτιδος Νηρηίδος ὕδνα, qui post vs. 97. inserendus videtur. Nec dubitari potest quin ad idem hoc carmen etiam alii quidam versus referendi sint, quos aliis locis Athenaeus non indicato carminis titulo simpliciter ex Matronis parodiis apposuit. Ex hoc genere sunt quos servavit II p. 64 e.

Σόγκους δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
μυελόεν βλάστημα, καρηκομόωντας ἀκάνθαις,
βολβίνας θ', αἳ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰσὶν ἀοιδοί,
ἃς ἐν χέρσῳ θρέψε Διὸς παῖς ἄσπετος ὄμβρος,
λευκοτέρας χιόνος ἰδέειν ἀμύλοισιν ὁμοίας·
τάων φυομένων ἠράσσατο πότνια γαστήρ.

Qui versus quum mirum in modum consentiant cum iis quae nostrae eclogae leguntur vs. 63. καρῖδές θ' αἳ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰσὶν ἀοιδοί, et vs. 5. λευκοτέρους χιόνος, ἔσθειν δ' ἀμύλοισιν ὁμοίους. τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο πεσσομενάων, etiam hoc argumento cognoscitur verum esse quod supra dixi, multo maiorem huius carminis ambitum fuisse, quam ab Athenaeo appositum est. In brevi enim carmine quis unquam poeta eorundem propemodum versuum iterationes sibi permittat? His adde porro quae leguntur III p. 73 d.

Καὶ σικυὸν εἶδον, γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
κείμενον ἐν λαχάνοις, ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο τραπέζας.

Quae item summam similitudinem habent cum nostrae eclogae vs. 36. et 37.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον λίμνης ἐρικυδέα γόγγρον,
κείμενον ἐν λοπάδεσσ', ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο τραπέζας.

Denique eidem carmini adscribenda esse videntur haec lib. XIV p. 656 e. servata:

ὣς ἔφαθ᾽, οἱ δ᾽ ἐγέλασσαν, ἐπήνεικάν τ᾽ ἐπὶ τούτῳ
σιτευτὰς ὄρνιθας ἐπ᾽ ἀργυρέοισι πίναξιν,
ἄτριχας οἰετέας, λαγάνοις κατὰ νῶτον ἐίσας.

Quae si recte ad Convivium rettuli, simul intelligitur poetam convivas etiam inter se colloquentes induxisse eorumque sermones rettulisse; qua in re Philoxeni Cytherii exemplum sequutus esse videtur. Hinc mihi suspicio nata est, quem tacito auctoris nomine affert versum Athenaeus V p. 187 a. παρὰ δὲ τοῖς οὐ τὰ σώφρονα συμπόσια συνάγουσι,

τοῖς δ᾽ ὁ κόλαξ πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῶκον,

itidem Matronis esse, quem Chaerephontem parasitum induxisse supra vidimus. Minus mihi de alio loco constat lib. IV p. 183 a.

οὐδ᾽ ὑπὸ (leg. ἀπὸ) πασσαλόφιν κρέμασαν, ὅθι περ τετάνυστο
σκινδαψὸς τετράχορδος ἀνηλακάτοιο γυναικός.

His praemissis de corruptioribus eclogae nostrae locis breviter exponam, parodias Homericas non indicaturus nisi eas quae interpretes latuerunt. Atque initio carminis post tertium sextumque versum complurium versuum lacunam indicandam esse ex narrationis tenore et progressu intelligitur. Vs. 34. ex optimo cod. B. qui fere cum Veneto consentit, scribendum ἣ μόνη ἰχθὺς οὖσα τὸ λευκὸν καὶ μέλαν οἶδεν, pro ἰχθὺς ἐοῦσα. Vs. 40 sqq. anguilla commemoratur ingentis magnitudinis:

παμμεγέθης, ἣν οὔ κε δύ᾽ ἀνέρες ἀθλητῆρες,
οἷοι ἄρ᾽ Ἀστυάναξ τε καὶ Ἀντήνωρ ἐγένοντο,
ῥηιδίως ἐπ᾽ ἄμαξαν ἀπ᾽ οὔδεος ὀχλίσσειαν.

Ad quae cfr. Hom. Il. μ. 448. Astyanactem et Antenorem non dubitasse videntur viri docti quin intelligendi sint Homerici. At neque Astyanax, qui puer occubuit, nec Antenor, quem a sapientia Homerus ab eloquentia Euripides praedicat, iure quis in robustorum virorum numero posuerit. Neque fecit id Matro, qui Astyanactem intellexit Milesium, de quo schol. Theocriti IV, 34. ταῦτα οὐκ ἐπ᾽ Αἴγωνι ἱστόρηται, ἀλλ᾽ ἐπὶ Ἀστυάνακτι τῷ Μιλησίῳ· ὁ δὲ Θεόκριτος τὰ περὶ τοῦ Μιλησίου αὐτοῦ (fort. πύκτου) Ἀστυάνακτος ἱστορούμενα εἰς Αἴγωνα μετήνεγκεν. φασὶ γὰρ τοῦτον Ἴσθμια νικήσαντα καὶ οἴκοι παραγενόμενον ἐκ τῆς ἰδίας ἀγέλης τοῦ μεγίστου λαβέσθαι βοὸς καὶ μὴ ἀνεῖναι ἕως ὁ ταῦρος ἐλευθερῶν τὸ σῶμα τῇ βίᾳ κατέλιπε τὴν ὁπλὴν

ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. Eiusdem hominis nomen haberemus apud Athenaeum X p. 413 a. si per librarios licuisset. Nunc vitiose editur: Ἀστυδάμας ὁ Μιλήσιος τρὶς Ὀλύμπια νικήσας κατὰ τὸ ἑξῆς παγκράτιον, κληθεὶς ποτε ἐπὶ δεῖπνον ὑπὸ Ἀριοβαρζάνου τοῦ Πέρσου καὶ ἀφικόμενος ὑπέσχετο φαγεῖν πάντα τὰ πᾶσιν παρασκευασθέντα καὶ κατέφαγε. Iam nemo amplius dubitabit quin Antenor quoque athleta fuerit corporis robore insignis. Ac fortasse is idem est de quo Eusebius Chron. Can. I ad Olymp. CXVIII ed. Maii p. 152. Ἀντήνωρ Ἀθηναῖος ἢ Μιλήσιος, παγκράτιον, ἀκόντιον περιοδονίκης, et quem cum Leontisco pancratiasta commemorat Machon Athenaei XIII p. 578 f. In sequentibus versibus (44. 45.)

τρισπίθαμοι γὰρ τοίγε καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν
εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι,

non erat quod Dobraeus Advers. II p. 305. Iisdem verbis pro ἐννεόργυιοι reponi vellet εἰνορόγυιοι utitur. Homerus Odyss. λ 312. de Oto et Ephialte:

ἐννέωροι γὰρ τοίγε καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν
εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.

Vs. 55 sqq. θύννου κεφαλὴ apposita esse narratur:

κεχολωμένη οὕνεκα τευχέων
αἱρομένων, τὸ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν·
ῥίνη θ' ἣν φιλέουσι περισσῶς τέκτονες ἄνδρες.

Ita enim haec mutata distinctione scribenda sunt. Vulgo αἱρομένων· τὸ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν, ῥίνη, τὴν (B. ῥινην τὴν) φιλέουσι. Atqui apertum est non squatinam dici posse πῆμα ἀνθρώπων, sed thynni caput, quod ceteris partibus privatum in vilibus obsoniis habebatur. Cfr. Alexis Athen. VII p. 303 a. οὗτος πρότερον κεφάλαιον εἰ θύννου λάβοι, ἐνόμιζεν ἐγχέλεια καὶ θύννους ἔχειν. Ita enim haec scribenda sunt, quae minus recte tractavi Com. gr. III p. 455. Vs. 58. οὐ γάρ ἔγωγε ἧς σαρκὸς δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι ex Homeri Od. IX, 28. detortum est. Vs. 68. ἐν στόμασιν ἔθεσαν καὶ ἀπήγαγον ἄλλυδις ἄλλον. Scribendum ἐν στόμασίν τ' ἔθεσαν aut ἐν στομάτεσσ' ἔθεσαν cll. vs. 37. ἐν λοπάδεσσ', ὁ δ' ἐπ' ἐννέα. Vs. 71 sqq.

τὸ δέ γ' ἀμβροσίη μοι ἔδοξεν
εἶν', ἣν δαίονται μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες.

Non credo haec ita Matronem scripsisse. Cod. Ven. εἶναι, ἥν. Mihi εἶναι ab aliena manu accessisse videtur, poeta autem scripsisse ἣν ἄρα δαίονται. Vs. 74 sqq.

Vs. 83. τῶν δ' ἔλεγεν δαίνυσθαι ...
ἔδοξεν· ἐπὶ δ' ὅρμαινον ἐπ' ἄλλα. Cod. ...
scripsi olim ἔδοξεν· ἐπειθ' ὥρμαινον. Nunc ...
ἄλλα. Vs. 85. legendum esse κεῖτο δέ τις ...
iam olim monui. Libri βατάνης οὐδεὶς ἥπτετο ...
versuum lacunam esse suspicor, in qua lo-
versus tres quos Athenaeus XV p. 656 c. attulit:

οἱ δ' ἐγέλασσαν, ἐπήνεικάν τ' ἐπὶ τούτῳ
...θας ἐπ' ἀργυρέοισι πίναξιν,
...τέας, λαγάνοις κατὰ νῶτον εἶσας.

...ime subiunguntur sequentia: Χαιρεφόων δ' ἐνόησεν ... ὄρνιθας γνῶναι. Ad eundem Chaerephontem spe-... ἐφατο. Cui quod infertur οἱ δ' ἐγέλασσαν, de con-... autem ἐπήνεικάν τ' (δ') ἐπὶ τούτῳ κ. τ. λ. de ministris ... item indicanda post vs. 114. et post 118. Ineptum ... versum,

... ἔπειτα πλακοῦντος ἐγὼ θείου ἀπεχοίμην;

... εἴ μοι δέκα μὲν χεῖρες δέκα δὲ στόματ' εἶεν,
...στὴρ δ' ἄρρηκτος χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη.

...1, nescio an Ven. lectio revocanda sit:

πόρναι δ' εἰσῆλθον, πόρναι δύο θαυματοποιοί,
ἃς Στρατοκλῆς ἤλαυνε ποδώκεας ὄρνιθας ὥς.

...tero πόρναι legitur κοῦραι, quod correctori deberi videtur.

...155 b. Demetrius Scepsius: πότερον ὦ βασιλεῦ κακῶς ὀρχουμε-...σασθαι βούλει, ἢ καλῶς ἀπαγγέλλοντός μου ἴδια ποιήματα ἀκροάσα-... haec Hegesianactis Alexandrini ex Troade verba, eiusdem, opi-... opera in legationibus obeundis Antiochum M. usum esse tra-...bius XVIII, 30 et 33. Is quum in convivio ab Antiocho saltare ...sset, ipsis illis verbis molestam regis condicionem declinavit. He-... autem ille, quem in superioribus Athenaeus τὸν τὰς ἱστορίας γρά-... vocat, haud dubie ist est qui rerum Troianarum auctor ferebatur ...is Cephalioni Gergithio tributarum. V. Odofr. Müllerum in Class. ...n. 26. p. 317. Etrusk. vol. I p. 173. Eundem poeseos studiosissimum ...sse suis ipse verbis indicat, quibus subiicit Demetrius: κελευσθεὶς οὖν

λέγειν οὕτως ἦσε τὸν βασιλέα ὥστ' ἐράνου τε ἀξιωθῆναι καὶ τῶν φίλων εἷς γενέσθαι. Hinc non iniuria suspiceris Hegenianactem Alexandrinum non diversum fuisse ab eo quem astronomici operis auctorem fuisse docui Anal. Alex. p. 243.

IV p. 158 b. Χρύσιππος δὲ ἐν τῷ περὶ τοῦ καλοῦ γνώμας τινας ἡμῖν εἰσφέρων φησί „μὴ ποτ' ἐλαίαν ἔσθι' ἀκαλήφην ἔχων. χειμῶνος ὥρα βολβοφακῆν." βαβαὶ βαβαί. „Βολβοφακῆ δ' οἷον ἀμβροσίη ψύχους κρυόεντος." In horum versuum postremo quod οἷον pyrrhichii mensuram habet, vix recte in tali versu Homeri exemplo excusaveris. Scribendum aut οἷ' ἀμβροσίη, aut quod aeque lene est ἶσον ἀμβροσίῃ. Priores versus ita scribendi videntur:

Μή μοί ποτ' ἐλαίαν ἔσθι' ἀκαλήφην ἔχων.
Χειμῶνος ὥρᾳ βολβοφακῇ βαβαὶ βαβαί.

Quorum versuum postremi haec est sententia, ut bolbophace hiberno tempore superbire et se iactare i. e. delicatissimum edulium esse dicatur. Consimili modo passim cibi magnifice apparati dicuntur πλατύνεσθαι, ἀγάλλεσθαι, σεμνύνεσθαι etc. Minime vulgaris autem, at idoneis tamen exemplis comprobatus in eandem sententiam usus est particularum βαβαὶ βαβαί. Ex hoc genere est Alexidis locus a Grammat. Bekk. p. 84. servatus: Οὐχὶ τῶν μετρίων ἀλλὰ τῶν βαβαὶ βαβαί. Ubi οἱ βαβαὶ βαβαί dicuntur homines superbia fastuque elati. Non recte haec explicui Com. gr. III p. 478. Eodem pertinet proverbium Βαβαὶ Μύξος a Diogen. III, 65. his verbis enarratum: Βαβαὶ Μύξος: ἐπὶ τῶν μεγαλαυχούντων. οὗτος γὰρ ἱερεὺς τῆς Ἀρτέμιδος ὢν μεγάλαυχος ἦν. Sed de Myxo isto neque ego neque alii opinor quidquam inaudiverunt; nec dubium mihi quin pro eo Μεγάβυζος substituendum sit, in quod nomen apprime conveniunt quae de Dianae Ephesiae pontificatu deque fastu hominis a Diogeniano subiiciuntur. Hinc Μεγαρύζιοι λόγοι proverbii loco dicebantur sermones fastu pleni. Hesychius, Μεναβύζιοι λόγοι: μεγάλοι. — καὶ οἱ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεῖς καὶ οἱ στρατηγοὶ τοῦ Περσῶν βασιλέως Μεγάβυζοι. De hoc nomine nota est disputatio Hemsterhusii ad Luciani Tim. p. 135.

IV p. 159 b. οὗτοι καὶ οἱ τοιοῦτοι μονουχὶ βοῶντες ἀποθνήσκουσιν

Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς,
ὡς οὔτε μήτηρ ἡδονὰς τοσάσδ' ἔχει,
οὐ παῖδες ἐν δόμοισιν, οὐ φίλος πατήρ,
οἵας σὺ χοἰ σὲ δώμασιν κεκτημένοι.

Euripidis hos versus esse plurium scriptorum testimoniis constat. E Bellerophonte petitos esse dicit Seneca Epist. 115. ex Danae affert Stoebaeus Flor. XCI 4. quod suo iure reiecit Welckerus. Omisso poetae et fabulae nomine habet Diodorus Sic. in A. Maii Scriptt. vett. nova coll. II p. 122. qui quem cum hisce versibus componit eiusdem poetae locum de vi auri, eius alteram partem ita scribendam puto:

πολεμεῖς δ' Ἄρεος κρείσσον' ἔχων δύναμιν,
τᾷ πάντα θέλγεις· ἐπὶ γὰρ Ὀρφείαις μὲν ᾠδαῖς
εἵπετο δένδρεα καὶ θηρῶν ἀνόητα γένη.
σοὶ δὲ καὶ χθὼν πᾶσα καὶ πόντος . . . καὶ ὁ παμμήστωρ Ἄρης.

Cod. Ὀρφείαις μελῳδαῖς, quod alii contra metrum μελῳδίαις scripserunt, Hermannus autem apud Matthiam p. 447. ita emendare conatus est: Ὀρφείαις μελῳδοῖς ἀοιδαῖς. Scribendum erat Ὀρφείαις μὲν ᾠδαῖς. Post πόντος excidit anapaesticae mensurae verbum, quale est δέδεται. Pindarus Pyth. III 96. ἀλλὰ κέρδει καὶ δέδεται σοφία i. e. ἥττηται, ut recte scholiastes.

V p. 221 c. ex Alexandro Myndio de gorgone fera Libyca: φέρειν δὲ χαίτην ἀπὸ τοῦ μετώπου καθειμένην ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, ἣν ὁπόταν μόγις διασεισαμένη διὰ τὴν βαρύτητα ἐμβλέψῃ, κτείνει τὸν ὑπ' αὐτῆς θεωρηθέντα. In his etsi quodammodo explicari potest βαρύτητα, multo tamen aptius videtur βαθύτητα, quod de spissa coma dici constat. Alexandri locum respicit Eudocia p. 50. Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος, ἱστορικός. διαλαμβάνει περὶ γοργόνος. Quod fugit Wyttenb. Bibl. crit. II, 3. p. 21.

VI p. 229 b. de τηγάνῳ dicens: διὸ καὶ Θεοδωρίδαν φάναι ἔν τινι ποιηματίῳ

Τηγάνῳ εὖ ἥψησεν ἐν ὀψητῆρι κολύμβῳ.

Pro ὀψητῆρι, quod pessime formatum vocabulum est, aut cum Schneidero ἑψητῆρι scribendum est, aut ὀπτητῆρι cll. Callimacho apud Bekkerum Anecd. p. 1209. ἔστιν ὕδος καὶ γαῖα καὶ ὀπτήτειρα κάμινος (*). Pro κολύμβῳ requiro κόλυμβον, quod aviculae nomen est. V. Aristoph. Acharn. 875.

VI p. 235 f. in Epicharmi fragmento ἀλλ' ἄλλος ὅδ' ἕστηχ' ὧδε τοῦδε κατὰ πόδας etc. nonnihil offensionis habet coniunctio pronominis ὅδε cum adverbio ὧδε. Malim igitur ἀλλ' ἄλλος ἕστηχ' ὧδε τοῦδε κατὰ πόδας, vel ἀλλ' ἄλλος ὧδ' ἕστηκε τοῦδε. In sequenti eiusdem poetae fragmento duos priores versus ita correxit Grotius:

(*) Ita correxit Lehrsius, locumque de Prometheo interpretatur, rectius ut mihi videtur quam Adolphus Heckerus Comment. Callim. p. 105.

συνδειπνέω τῷ λῶντι, καλέσαι δεῖ μόνον,
καὶ τῷ γα μὴ λιῶντι, κοὐδὲν δεῖ καλεῖν.

Libri *καὶ τῷ γαμηλιῶντι.* Sed *λιῶντι* quid sit non intelligitur. Itaque Dindorfius *λεῶντι* coniecit, fretus Hesychii glossa, *Λεῷμι: θέλοιμι.* Sed haec etiam forma controversa est. Cod. enim *λέωμι.* Omnino parum credibile est in duobus deinceps versibus diversis eiusdem verbi formis Epicharmum usum esse. Itaque nescio an is scripserit *καὶ τῷ γα μήχι λῶντι.* Antiattic. p. 108, 14. *Μήχι: ὡς ναίχι καὶ οὐχί. Εὔβουλος Δειδάλῳ.*

VI p. 244 f. *Ἀριστόδημος δ' ἐν δευτέρῳ γελοίων ἀπομνημονευμάτων παρασίτους ἀναγράφει, Ἀντιόχου μὲν τοῦ βασιλέως Σώστρατον κ. τ. λ.* Sostratus hic Antiochi fuit saltator patria Prienensis, qui capta ab Antiocho Priene iussus a rege in convivio Eleutheriam, quod cantici nomen fuit, saltare, *οὐ καλὸν ἔφη τῆς πατρίδος αὐτοῦ δουλευούσῃ αὐτὸν ἐλευθερίαν ὀρχεῖσθαι, καὶ διὰ τοῦτο ἐλευθερωθῆναι (λέγουσι) τὴν πόλιν,* Sextus Empir. c. Grammat. p. 667, 15. et Libanius Vol. III p. 395, 2. Aristodemus autem, quem antestatur Athenaeus, de duobus eiusdem nominis Nysenis fuisse videtur is, quem rhetoricam cum grammatica coniunxisse auctor est Strabo XIV p. 650. Eundem ad partes vocat Schol. Ven. Iliad. *ι.* 453. *Ἀριστόδημος ὁ Νυσαιεὺς ῥήτωρ τε ἀλλὰ* (leg. *ἅμα*) *καὶ γραμματικός.*

VI p. 253 c. Athenienses Demetrium Poliorcetem, Antigoni filium, Corcyra Athenas adeuntem ithyphallico carmine salutabant, quo fortissimum hominem hisce compellabant verbis:

ὦ τοῦ κρατίστου παῖ Ποσειδῶνος θεοῦ
χαῖρε κἀφροδίτης.

Graviter notavit hanc abiectam adulationem Demetrius dicens *ὡς οὐδεὶς ἐπ' αὐτοῦ Ἀθηναίων γέγονε μέγας καὶ ἁδρὸς τὴν ψυχήν* Athen. VI p. 253 a. Qua in re patri suo se praebuit simillimum, qui quum ab Hermodoto poeta Solis filius et deus salutatus esset, lepide respondit: *οὐ τοιαῦτά μοι ὁ λασανοφόρος σύνοιδεν* Plutarch. de Is. et Osir. fi. 360 d. (*). Neptuni autem filium appellavisse Demetrium videntur propter Cypriam victoriam. Consimili ratione Sextus Pompeius propter maritimum imperium Neptuni se filium

(*) Eadem referuntur a Plutarcho Apophthegm. reg. pag. 182 c. ubi Wyttenbachius Hermodotum poetam aliunde sibi non innotuisse fatetur. Mihi non improbabile videtur hunc eundem esse Hermodotum cuius memoriam servavit Stobaeus Flor. LX 3. Ἑρμοδότου· Οὐχ ὁ λόγος αὔξει τὴν τέχνην περιττὸς ὤν, ἀλλ' αὐτὰ κοσμεῖ τὸν λόγον τὰ πράγματα.

iactabat, Dio Cass. 48, 19. Livius apud schol. Crucq. ad Horat. Epod. IX, 7. In superiore eiusdem carminis parte nonnihil corruptelae relictum est:

ὁ δ' ἱλαρὸς, ὥσπερ τὸν θεὸν δεῖ, καὶ καλὸς
καὶ γελῶν πάρεστι·
σεμνὸν ὅθι φαίνεθ', οἱ φίλοι πάντες κάκλῳ,
ἐν μέσοισι δ' αὐτός·
ὅμοιος ὥσπερ οἱ φίλοι μὲν ἀστέρες,
ἥλιος δ' ἐκεῖνος.

Horum versum tertio scribendum videtur *σεμνόν τι φαίνεθ'· οἱ φίλοι πάντες κύκλῳ* et quinto *ὅμοιον ὥσπερ*. Non inepte compares simile adulationis exemplum apud Horatium Sat. I, 7, 22. Persius exponit causam: ridetur ab omni Conventu: laudat Brutum laudatque cohortem; Solem Asiae appellat Brutum stellasque salubres Appellat comites. Ceterum hic ithyphallus non integer esse videtur. Exciderunt haud dubie in ipso carminis initio duo versus, quorum sententia eadem fere fuerit necesse est, quam habemus in alio ithyphallico carmine apud Athenaeum XIV p. 622 c.

Ἀνάγετ' ἀνάγετε πάντες· εὐρυχωρίαν
τοῖς θεοῖς ποιεῖτε.

Quibus iam aptissime inferri poterant illa: *ὡς οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν καὶ φίλτατοι τῇ πόλει πάρεισιν.*

VI p. 256 c. *ὧν ἰατρεῦσαι τὴν ἄγνοιαν οὐδ' Ἀσκληπιάδαις τουτό γε νομίζω δεδόσθαι.* Manifesta haec Theognideae imitationis indicia habent, cuius haec sunt vs. 432. *οὐδ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ' ἔδωκε θεός, ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν.* Ita enim legendum ex Plutarcho duobusque codd. quibus iam etiam Athenaei auctoritas accedit. Vulgo *εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις*, quod ineptissime dictum est. Vitium loci in sequenti versu latet, *πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον.*

VI p. 257 b. ex Clearcho: *ὁ δέ τρίτος ὁ Θὴρ ὁ γενναιότατος.* Clearchus hoc nomen adulatoris suo ipse finxit ingenio; neque in eo reprehendendus est. At Apollonius, Hippocratis interpres, quo sensu ὁ Θὴρ appellatus sit apud Erotian. Lex Hipp. p. 86. *Ἀπολλώνιος ὁ Μεμφίτης ὑπεροχήν . . . Ἀπολλώνιος δ' ὁ Θὴρ ἐξοχὴν, ὁ δὲ Κιτιεὺς Ἀπολλώνιος σιγμοειδῆ ἐγκοπήν*, id igitur adeo non intelligo, ut non dubitem quin Erotianus Apollonium a patria Theraeum appellaverit. Scribendum igitur ὁ Θηραῖος. Idem nomen corruptum

Syleo petita, in quo dramate Hercules πραθεὶς τῷ Συλεῖ ὡς γεωργὸς δοῦλος ἔσταλται εἰς τὸν ἀγρὸν τὸν ἀμπελῶνα ἐργάσασθαι· ἀνεσπακὼς δὲ δικέλλῃ προρρίζους τὰς ἀμπέλους (*) νωτοφορήσας τε αὐτὰς εἰς τὸ οἴκημα τοῦ γεωργοῦ τοῦ ἀγροῦ ἄρτους τε μεγάλους ἐποίησε καὶ τὸν κρείττω τῶν βοῶν θύσας καὶ τὸν πιθεῶνα διαρρήξας καὶ τὸν κάλλιστον πίθον ἀποπωμάσας, τὰς θύρας τε ὡς τράπεζαν θεὶς ἤσθιέ τε καὶ ἔπινεν ᾄδων, καὶ τῷ προεστῶτι δὲ τοῦ ἀγροῦ. δριμὺ ἐνορῶν φέρειν ἐκέλευε ὡραῖά τε καὶ πλακοῦντας, καὶ τέλος ὅλον ποταμὸν πρὸς τὴν ἔπαυλιν τρέψας τὰ πάντα κατέκλυσεν Anonymus Crameri An. Par. I p. 7 sq. Ad quae conferendus est locus Philonis apud Matthiaeum ad Fragm. IV p. 336. τὸν μὲν γὰρ ἄριστον τῶν ἐκεῖ ταύρων καταθύσας Διὶ πρόφασιν εὐωχεῖτο, πολὺν δ' οἶνον ἐμφορήσας ἄθρουν εὖ μάλα κατακλιθεὶς ἠκρατίζετο.

VIII p. 278 a. ὁ δὲ ὀψοδαίδαλος Ἀρχέστρατος ἐν τῇ Γαστρολογίᾳ - οὕτως γὰρ ἐπιγράφεσθαί φησι Λυκόφρων ἐν τοῖς περὶ κωμῳδίας, ὡς τὴν Κλεοστράτου τοῦ Τενεδίου Ἀστρολογίαν - περὶ τῆς ἀμίας φησὶν οὕτως. Ex hac admonitione coniicias, ut Archestratei carminis ita etiam Cleostratei operis dubiam fuisse et incertam inscriptionem, donec Lycophron id Ἀστρολογίαν inscribendum esse doceret, quo titulo etiam Eudoxi et Hesiodi et Thaletis ferebantur carmina, Plutarch. de Pyth. orac. p. 402 f. Commemoratur Cleostratus Tenedius ab Anonymo in Petavii Doctr. temp. III p. 147. ubi miro errore in iis memoratur scriptoribus, qui de Arato commentati sunt. Cfr. Theophrastus de vent. I, 4 p. 783. Plinius Hist. Nat. II, 8. et qui unicum eius fragmentum servavit Schol. Eurip. Rhes. 524: Παρμενίσκος φησίν — ὅτι ταύταις (ταῖς τοῦ σκορπίου πρώταις μοίραις) ὁ Βοώτης ἅμα ἄρχεται καταδύεσθαι. Κλεόστρατον γοῦν τὸν Τενέδιον, ἀρχαῖον [ποιητήν, λέγειν] οὕτως·

> ἀλλ' ὁπότ' ἂν τρίτον ἦμαρ ἐπ' ὀγδώκοντα μένῃσι
> σκορπίος, εἰς ἅλα πίπτει ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι.

Cetera de Cleostrato dicenda v. apud Fabric. B. G. ed. Harl. IV p. 7. De aetate viri dixit Vaterus ad Rhesum p. 199. Archestratei operis, cuius varias inscriptiones (Γαστρονομία, Ἡδυπάθεια, Δειπνολογία, Ὀψοποιΐα) Athen. I p. 4 e. recensuit, magnam fuisse apud veteris aevi gulones auctoritatem

(*) Hinc lux oboritur verbis Apollodori II, 6, 3. Συλέα δὲ ἐν Λυδίᾳ (ita Piersonus Veris. p. 232. pro Αὐλίδι) τοὺ παριόντας ξένους σκάπτειν ἀναγκάζοντα, σὺν ταῖς ῥίζαις τὰς ἀμπέλους σκάψας μετὰ τῆς θυγατρὸς Ξενοδίκης ἀπέκτεινε. Ubi pro σκάψας, in quo merito haeserunt editores, σπάσας scribendum videtur.

intelligitur ex loco Dionysii Sinopensis, quem exhibui Fragm. Comic. III p. 548. Eum totum terrarum orbem ventris caussa pervagatum esse et Sardanapalli vitam vixisse qui dicit Athenaeus III p. 116 f. et VII p. 249 f. compluribus locis de eo iis utitur nominibus, quae summam hominis gulositatem testantur, velut VII p. 278 a. dicitur ὀψοδαίδαλος, p. 286 a. ὁ τένθης, p. 301 e. ὁ δείπνων λοχαγός, p. 303 e. ὁ κίμβιξ, p. 311 f. ὁ ἡδονικὸς φιλόσοφος. Hinc non dubito quin eundem hominem, quem patria Siculum fuisse constat, sub Siciliotae Gnathonis nomine significare voluerit Plutarchus de latenter viv. p. 1128 a. τοὺς περὶ Φιλόξενον τὸν Ἐρύξιδος καὶ Γνάθωνα τὸν Σικελιώτην ἐπτοημένους περὶ τὰ ὄψα λέγουσιν ἐναπομύττεσθαι ταῖς παροψίσιν, ὅπως τοὺς συνεσθίοντας διαστρέψαντες αὐτοὶ μόνοι τῶν παρακειμένων ἐμφορηθῶσιν. Gnatho enim gulosi et edacis parasiti nomen fuit in nova comoedia frequentatum. Cfr. Plutarch. Symp. p. 767 e. Lucian. Tim. 45. et Fugit. 19. Noli vero confundere cum hoc Archestrato alium eiusdem nominis poetam iisdem fere temporibus clarum, ut colligere licet ex Plutarcho de virt. Alex. p. 332 d.

VII p. 282 b. Ananius postquam vere chromium, autumno autem capellas porcellosque esu iucundissimos esse dixit, vs. 5. ita pergit:

καὶ κυνῶν αὔτη τόθ' ὥρη καὶ λαγῶν κἀλωπήκων.

In his aut αὔτη aut τότε superfluum. Possis καὶ κυνῶν αὖ τῆμος ὥρη coniicere; lenius tamen fuerit καὶ κυνῶν αὖ τῇ τόθ' ὥρῃ, sc. ἡδύ ἐστιν ἐσθίειν.

VII p. 282 f. Νίκανδρος δ' ἐν δευτέρῳ Οἰταϊκῶν φησι·

Πομπίλος, ὃς ναύτῃσιν ἀδημονέουσι κελεύθους
μηνύσας φιλέρωσι καὶ ἄφθογγός περ ἀμύνων.

Pro μηνύσας cod. Ven. μηνύσαι habet. Scribendum videtur μηνύει. Oetaica Nicandri, quae in Herculis rebus exponendis potissimum versata esse ex Athen. IX p. 411 a. et schol. Apollonii Rh. I, 1304. intelligitur, verissime restituta sunt Athen. VII p. 329 a. τῶν δὲ ἰώπων Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Οἰταϊκῶν·

ὡς δ' ὁπότ' ἀμφ' ἀγέλῃσι νεηγενέεσσιν ἰώπων
ἢ φάγροι ἢ σκῶπες ἀρείονες ἠὲ καὶ ὀρφός.

Ubi Dindorfius „legebatur ἐν Βοιωτιακῷ. ἐν βοιωτιακῶν BDPQ, quod certissima emendatione est β' οἰταϊκῶν, in quo libro de piscibus egisse Nicandrum ex ipso Athenaeo novimus VII p. 282 f." Hoc argumento non utar equidem. Piscium enim memoria in altero loco ad nescio quam compa-

rationem referenda est, in altero autem fortasse ad Herculem spectabat, quem Nicander pompili ductu ex tempestate servatum finxerit. Pro σκῶπες qui maluit βῶκες I. G. Schneiderus, non cogitavit vix ullum aviculae nomen reperiri, quod non item piscis nomen fuerit. Ἀρείονες autem propter comparativum, cui nullus hic locus est, vitii suspectum habeo. Cod. B. ἀθείονες.

VII p. 285 e. Achestrati versus nondum persanati sunt; certe in tertio versu:

καὶ λαβὲ πρόσφατον αὐτὸν ἐν εὐκόλποισι Φαλήρου
ἀγκῶσιν ληφθένθ' ἱεροῖς —

non placet duplex τῶν ἀγκώνων epitheton. Scribendum ἐν εὐκόλποιο Φαλήρου ἀγκῶσιν, quod aptissimum sinuosi portus epitheton.

VII p. 287 b. Ἐπίχαρμος δ' ἐν Ἥβας γάμῳ βαμβραδόνας αὐτὰς (quae Atticis βεμβράδες) καλεῖ·

βαμβραδόνας τε καὶ κίχλαι λαγοὶ δράκοντές τ' ἄλκιμοι.

Etymol. M. p. 195, 30. Ἐπίχαρμος δὲ αὐτὰς βράδονας καλεῖ. Veram nominis scripturam esse βεβραδόνες, ut duo libri habent, docet metri ratio.

VI p. 290 a. Pythermus Ephesius de Themisone Herculem aemulante: ἐφόρει δὲ καὶ τόξα Σκυθικὰ καὶ ῥόπαλον ἐκράτει. Quem Hercules gestabat arcum fuisse Scythicum constanti fama ferebatur. V. Theocritum XIII, 56. Lycophr. Alex. 56. Herodorum et Callimachum apud Schol. Theocr. l. l. Formam arcus Scythici satis luculenter describit Agathon in Telepho apud Athen. X p. 454 d. ubi figurae literae sigma assimilatur, qualem ex titulo apud Boeckh. Inscr. 8. protulit Matthiae ad Euripidis fragm. p. 358. Eadem forma obversabatur poetae tragico apud Plutarch. Solert. an. p. 907 d. dormientem Herculem his verbis describenti: τὰ τόξα μασχάλῃ ὑποθεὶς κραταιῷ περιβαλὼν βραχίονι εὕδει πιέζων χειρὶ δεξιᾷ ξύλον. Cui descriptioni non respondet nisi Scythici arcus figura, cuius exempla habemus in numo aeneo Lamiae in Museo Brit. tab. V, 8. et apud Gerhardum in Delectu pict. vas. tab. CIX. CXIX. CXXIV. aliisque.

VII p. 297 b. Ἡδύλη - - - ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Σκύλλῃ ἱστορεῖ Γλαῦκον ἐρασθέντα Σκύλλης ἐλθεῖν αὐτῆς εἰς τὸ ἄντρον

ἢ κόγχου δώρημα φέροντ' Ἐρυθραίης ἀπὸ πέτρης
ἢ τοὺς ἀλκυόνων παῖδας ἔτ' ἀπτερύγους.

Horum priora Hedyle ita scripsisse videtur — Σκύλλης ἄντρον ἐσῆλθε φέρων

ἢ κόγχον δωρήματ' Ἐρυθραίης ἀπὸ πέτρης. In quo pluralis δωρήματα notissimo usu positus est. Ceterum compara cum his Pseudo-Tibull. III, 17. in Erythraeo legitur quae littore concha.

VII p. 300 d. Loca enumerantur anguillarum multitudine clara: καὶ περὶ τὸν Εὐλέα δὲ ποταμόν, οὗ μνημονεύει Ἀντίμαχος ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Δέλτοις οὕτως Ἐλθὼν Εὐλείας πηγὰς ἐπὶ δινήεντος. Apertum est pro Εὐλέα scribendum esse Εὐλέαν, et in Antimachi versu Εὐλεία i. e. Εὐλείου.

VII p. 301 f. In Archestrati versibus θύννον ἁλισκόμενον σπουδῇ μέγαν, ὃν καλέουσιν ὄρκυν, ἄλλοι δ' αὖ κῆτος etc. quo pacto ὄρκυν ultimam producat non intelligitur; nec vero ὄρκυνον, quod Epit. habet, probari potest. Archestratus ὄρκυν' scripserat, a recto casu ὄρκυν, ὄρκυνος, ut Φόρκυν, Φόρκυνος. Nec deest exemplum eius formae. Anaxandrides Protesil. Fragm. I, 61: μύες ὄστρεια κτένες ὄρκυνες. In eiusdem poetae fragmento p. 306 a et b.

κιθαρὸν δὲ κελεύω
ἂν μὲν λευκὸς ἔῃ * * στερεός τε πεφύκῃ,
ἕψειν εἰς ἅλμην καθαρὰν βαιὰ φυλλὰ καθέντα,

fortasse post ἔῃ excidit ἰδέειν, ut vs. 4. ἂν δ' ᾖ πυῤῥὸς ἰδεῖν, vel χροιήν. Tertio versu βαιά, quod ex L. receptum, num recte pyrrhichii mensuram habeat vehementer dubito. Vulgo καὶ ἄφυλλα. Venetus quid habeat non indicatum est. Scribendum videtur εἰς ἅλμην καθαρὰν καὶ φύλλα καθέντα. In muria et foliis citharum coqui iubet. Cfr. Sotades in Fragm. Com. gr. Vol. III. p. 585. de labrace: ἔσται δι' ἅλμης λιπαρὸς ἑφθεὶς ἐν χλόῃ.

VII p. 313 b. In Epicharmi fragmento ὄκχ' ὁρῇ βῶκας πολλοὺς καὶ σμαρίδας, post βῶκας insere τέ. Eiusdem poetae locus p. 318 e. vitiose editur: χἀ δυσώδης βολβίτις γραῖαί τ' ἐριδακώδεες. Βολβίτις enim a βολβὸς formatum esset scribendumque foret βολβῖτις, a βόλβιτον autem formatur aut βολβιτίνη, aut βολβίταινα, aut penultima brevi βολβιτίς, idque in Epicharmi loco reponendum.

VI p. 322 c. σινόδοντα δὲ αὐτὸν λέγει διὰ τοῦ ῑ Δωρίων, ἔτι δὲ Ἀρχέστρατος ἐν τούτοις

Αὐτὰρ τὸν σινόδοντα μέν, ὃν ζήτει παχὺν εἶναι·
ἐκ πορθμοῦ δὲ λαβεῖν πειρῶ καὶ τοῦτον ἑταῖρε.

Non credibile est Archestratum tam elumbem fecisse versum qualis primus est. Accedit quod μὲν post αὐτὰρ inferri non potest; neque apparet unde pendeat accusativus σινόδοντα. Itaque scribendum suspicor:

αὐτὰρ τὸν σινόδοντα, Μένων, ζήτει παχὺν εἶναι.

Haec enim fuit Archestratei carminis ratio, ut amicos subinde compellaret ad eosque gulae praecepta dirigeret, ex quibus etsi Athenaeus VII p. 278. duos tantum, Moschum et Cleandrum, commemorat, nihil tamen prohibet quominus etiam Menonem subinde compellatum esse statuamus. Alioqui possis etiam μένων corrigere, ut hoc dicat: sinodontem eme expectans dum ad pinguedinem adoleverit. Fretum autem, in quo sinodon capiendus sit, dicit haud dubie Siculum, ut in locis apud Athen. VII p. 313 a. et 314 f.

VII p. 326 a. Τράχουροι. τούτων ὡς ξηροτέρων μέμνηται Διοκλῆς· Νουμήνιος δ' ἐν Ἁλιευτικῷ φησιν·

Ἀκονίας κίγκλους τε καὶ ἀλλοπίην τράχουρον.

Aconias piscis videtur idem esse qui alias φάγρος dicitur, ἡ γὰρ ἀκόνη κατὰ Κρῆτας φάγρος ὥς φησι Σιμίας Athen. VII p. 327 f. Non minus de allopia dubitatur. Nec iniuria: corruptum enim nomen est scribendumque ἐλλοπίην, ut τράχουρον, pro quo ex cod. B. τρήχουρον reponendum est, adiectivum sit. Ἐλλοπίας idem qui alias ἔλλοψ. Ad nominis formam comparanda similia nomina piscium, αὐλωπίας, αἰολίας, τριχίας, λεβίας, χρομίας, ξιφίας, ὀνίας, χαραδρίας, καλαρίας etc. Quem piscem Plinius H. N. XXXII, 2, 5. novaculam dicit, graece haud dubie dicebatur ξυρίας.

VII p. 327 b. Hyccara Siciliae oppidum ab hycarum multitudine denominata esse valde probabilis est sententia Timaei. Ex quo intelligitur, quum ὕκης ubique hoc piscis nomen scriptum reperiatur, etiam illius oppidi nomen rectius Ὕκαρα scribi quam Ὕκκαρα. Atque habet id ipsum hoc loco codex P. Eandem scripturam aliis item locis meliores libri comprobant. Apud Athen. XIII p. 589 a. editur Ὑκκάρου. At cod. B. fortasse etiam A. habet Ὑκαρρον. Apud Diodorum Sic. XIII, 6. legitur Ὕκκαρα. At codd. Ὕκαρα. Apud Synes. Epist. 3. Ὑκκαρικὸν ἀνδραπόδιον legitur, quod tueri videtur Stephanus Byz. v. Εὐκαρπία, ipsa haec Synesii verba afferens. At cod. Vrat. Ὑκαρικόν, cuius mihi potior auctoritas quam scholiastae Ms. apud Boissonad. ad Philostr. Epist. p. 196. Apud Theocritum IX, 26. edidi ex Bergkii coniectura Ὑκκαρικαῖσιν ἐνὶ πέτραισι. Libri ἰκαρίαισιν. Scribendum igitur Ὑκαρίαισιν. Denique eandem formam ex duobus codd. redde Thucyd. VI, 62. et apud Steph. Byz. v. Γέλα scribe ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνης καὶ Ὑκάρου pro Ὑμάρου.

VIII p. 328 a. Χρόμις· καὶ τούτου μνημονεύει Ἐπίχαρμος λέγων· καὶ σκιφίας χρομιάς θ' ὃς ἐν τῷ ἦρι καττὸν Ἀνάνιον ἰχθύων πάντων ἄριστος. In καὶ σκιφίας admisit dactylum, quoniam aliter hoc nomine uti non potuit poeta; pro χρόμιας autem, quod certe χρομίας scribendum erat, corrigendum χρόμις.

VIII p. 333 d. Polycharmus: ἡ δίνα ἐπὶ τῆς ψαμάθου, et mox εἰς τὴν δίναν et θαλάσσης ἡ δίνα. In his δίνα, ultima producta, dorica forma esset a Polycharmo aliena. Scribendum igitur ἡ δῖνα, quae vulgaris sermonis forma est pro attico δίνη. Eadem ratio est nominum ῥῖνα et ῥίνη, νάρκα et νάρκη, πεῖνα et πείνη, μίνθα et μίνθη, τόλμα et τόλμη, θέρμα et θέρμη, μάριλα et μαρίλη, πρύμνα et πρύμνη, βλάστα et βλάστη, ἄφθα et ἄφθη, τρίγλα et τρίγλη, et aliorum eiusdem generis complurium, quibus adde θοῖνα et θοίνη, quorum illud item vulgo θοίνα scriptum est. Nec correctus est error in novo H. Stephani Thesauro.

VIII p. 362 b. Ἐπίχαρμος ἐν τοῖς Θεαροῖς μέμνηται τοῦ βαλλισμοῦ... ἐν οὖν τῷ δράματι οἱ θεωροὶ καθορῶντες τὰ ἐν Πυθοῖ ἀναθήματα καὶ περὶ ἑκάστου λέγοντές φασι καὶ τάδε·

Κιθάρα, τρίποδες, ἅρματα, τράπεζαι χαλκέαι,
χειρόνιβα, λοιβάσια, λέβητες χάλκεοι,
κρατῆρες, ὀδελοί. Β τοῖς γα μὰν ὑπωδέλοις
καὶ λωτε βαλλίζοντεσσι ὅσσον χρῆμα εἴη.

Ex his coniicere licebit fabulae huius scenam ita fuisse adornatam, ut interior pars templi Delphici repraesentaretur, circumpositis donariis, quae studiose contemplantes theori singulis aliquid verniliter dictum inferebant. Priora verba usque ad λοιβάσια adieci ex libro IX p. 408 d. In his pro κιθάρα, quum cetera omnia plurali numero efferantur, fortasse κιθάραι scribendam. Currus in donariis memorantur etiam apud Suidam v. Παρία λίθος. Verucula tertio versu commemorata dicere videtur ea, quae Rhodopis consecraverat; de qua re vide quae dixi Comic. graec. II p. 181. Sequentium, quae alii interloquutori assignavi, haec fere esse debet sententia: utinam hominibus alieno aere obstrictis et strenue nepotantibus tantae opes suppetant! Ὑπώδελος, de qua voce mira commenti sunt critici, idem est quod ὑπώβολος dixit Pherecrates Com. graec. II p. 277. Ea enim unice vera huius adiectivi scriptura est, non autem ὑπόβολος, quod in longe aliam sententiam dicitur. Videtur autem Epicharmus hanc vocem, quae proprie de rebus oppigneratis dicitur, ad homines aere alieno ob-

strictos transtulisse. Reliqua ita scribenda suspicabar, *καὶ βαλλιαζόντεσσι τόσσον χρῆμ' ἔοι.* Sed *λωτε* unde irrepserit sane difficile dictu est. De *χρῆμα* pro *χρήματα* dicto cfr. Koenium ad Greg. Corinth. p. 183. Denique *βαλλιάζειν* pro *βαλλίζειν* dicere potuit Epicharmus notissimo usu, de quo dixit Lobeckius Pathol. p. 481.

IX p. 369 e. *Εὔδημος κράμβης φησὶν εἶναι γένη τρία, τῆς τε καλουμένης ἁλμυρίδος καὶ λειοφύλλου καὶ σελινουσίης.* Et paucis interiectis: *ἡ δὲ σελινουσία τὴν ὀνομασίαν ἔχει διὰ τὴν οὐλότητα.* A nomine *σέλινον* fingi non potuit adiectivum *σελινούσιος*, quod ad *Σελινοῦς* revocandum esset. Adde quod primo loco oportuit *σελινουσίας*. Scribendum igitur *σελινούσσης* et *σελινοῦσσα*. Alias hoc brassicae genus *κράμβη σελινοειδὴς* dicebatur, teste Plinio H.N. XX, 33.

IX p. 371 f. *μνημονεύει τῶν γηθυλλίδων καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Φιλοκτήτῃ οὕτως „ἐν δὲ σκόροδα δύο καὶ γαθυλλίδες δύο."* Codd. AC. *γηθυλλίδας*. Scribendum suspicor: *ἓν δὲ σκορόδιον καὶ δύω γαθυλλίδας.* Quibus verbis tenuis Philoctetae victus describi videtur. In eiusdem poetae loco ex Ulixe transfuga p. 374 e. *δέλφακά τε τῶν γειτόνων τοῖς Ἐλευσινίοις φυλάσσων δαιμονίως ἀπώλεσα* etc. pro *γειτόνων* nescio an *κρειττόνων* scribendum sit. Versu quarto malim *ὤμνυ' ἐμὲ τὸν δέλφακα.*

IX p. 395 c. Nicander: *καί τε σύγε θρέψαιο Δρακοντιάδας διτοκεύσας, ἢ Σικελὰς Μεγάροιο πελειάδας.* Nec *Μέγαρον* dicitur pro *Μέγαρα*, nec si diceretur, genitivus ad structuram loci aptum esset. Accedit quod Siculas quidem columbas multi, Megarenses autem *κατ' ἐξοχήν* quantum scio, nemo celebravit. Corrigendum igitur *μεγάροισι*.

IX p. 396 d. *Ἡνίοχος Πολυεύκτῳ· Ὁ βοῦς ὁ χαλκοῦς ἦν ἂν ἑφθὸς δεκάπαλαι· ὁ δ' ἴσως γαλαθηνὸν τέθυκε τὸν χοῖρον λαβών.* Quod Fragm. Com. III p. 561. dixi respici his verbis haud dubie notum aliquod simulacrum bovis aenei, id planissime postea confirmatum reperi glossa Hesychii, *Βοῦς ἐν πόλει: χαλκοῦς ὑπὸ τῆς βουλῆς ἀνατεθείς.* Itaque in acropoli hoc bovis simulacrum positum erat, quod quum arte et magnitudine insigne esset, factum est ut *βοῦς ἐν πόλει* proverbialiter de rebus magnificis et quae animum admiratione percellerent diceretur. Diogen. III, 67. *Βοῦς ἐν πόλει: ἐπὶ τῶν θαυμαζομένων.* Appendix Prov. Vat. I, 25. *Βοῦς ἐν πόλει: ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ θαυμαζομένων. Λυσίας γὰρ ἀνέθηκε βοῦν ἐν ἀκροπόλει.* Quae in cod. S. Germ. apud Bast. Ep. crit. p. 134. ita scripta sunt: *Λυσανίας δὲ εἶπε βοῦν ἐν ἀκροπόλει.* Quae quomodo cum Hesychio, effigiem illam bovis se-

natus auctoritate dedicatam dicente, conciliari possint non video nisi ita ut aut Lysias senatus consulti auctor habeatur, aut probata cod. Sangerm. scriptura Lysaniam sculptoris nomen fuisse statuamus, quo pacto εἶπε ex ἐποίει corruptum videri possit. Lysaniam sculptorem ex titulo a Winkelmanno Operum vol. VI, 2. p. 342. edito memoravit Silligius. Ceterum eiusdem huius simulacri memoriam apud Hesychium obliteratam suspicor in hac glossa, Κριὸς ἀσελγόκερως: ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει κριὸς ἀνακείμενος μέγας χαλκοῦς. ἀσελγόκερων δὲ αὐτὸν εἶπε Πλάτων ὁ κωμικός, διὰ τὸ μέγαν εἶναι, καὶ συναριθμεῖ αὐτῷ τόν γε Δούριον ἵππον. Quo loco quum pro τόν γε recte codex habeat τόν τε, apertum est excidisse aliquid, quod Plato propter magnitudinem simul cum Durio equo et ariete coniunxerat. Scribendum igitur suspicor: τόν τε Δούριον ἵππον καὶ τὸν βοῦν τὸν χαλκοῦν.

IX p. 399 a. ὁ τὴν τῶν Ἀτρειδῶν κάθοδον πεποιηκὼς ἐν τῷ τρίτῳ φησίν· Ἶσον δ' Ἑρμιονεὺς ποσὶ καρπαλίμοισι μεταστπών. Pro Ἶσον Casaubonus Νῖσον tentabat, non memor Homeri Il. XI, 101. αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἶσόν τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων. Hermioneus Argivi nomen esse videtur.

IX p. 402 b. καὶ Σκληρίας, εἷς δ' ἐστὶν οὗτος τῆς Ἰταλικῆς καλουμένης κωμῳδίας ποιητής. Ita Dindorfius edidit Colomesii iudicium sequutus, quum libri habeant Σκίρας. Ac sane ita scribitur hoc nomen apud Stobaeum Flor. II, 9. XVIII, 2. CIII, 4. quibus locis lemma est Σκληρίου, quod Photius Bibl. 167, p. 115. male revocavit ad nominativum Σκλήριος. Non dubitandum tamen quin restituenda sit librorum scriptura. Quum enim σκιρός et σκληρός nonnisi forma inter se differant, v. Salmas. ad Tertull. de Pall. p. 297. et Lobeck. Aglaoph. p. 1314. apertum est eundem hominem et Σκίραν vel Σκιρίαν et Σκληρίαν nominari potuisse. Nominis Σκίρας exemplum habemus item apud Diognetum Herodiani Dict. solit. p. 11, 29. Κόλλον τὸν Σκίρου. Nisi id ad Σκίρος revocandum. Denique apud Ioa. Lydum de Magistr. I, 40. Ῥίνθωνα καὶ Ἀσκήραν καὶ Βλαῖσον καὶ τοὺς (hoc delendum) ἄλλους τῶν Πυθαγορείων ἴσμεν κωμικῶν διδαγμάτων ἐπὶ τῆς μεγάλης Ἑλλάδος γενέσθαι καθηγητάς, pro Ἀσκήραν potius Σκίραν quam Σκληρίαν corrigendum est. Ad poesin Scirae quod attinet, fuit ea Rhintonicae simillima maximeque in tragicorum poetarum parodia versabatur. Quod Stobaeus Flor. CIII, 4. eidem poetae tribuit carmen nobilissimum Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ κ. τ. λ. id quod errore acciderit indicavi Fragm. Com. graec. III p. 169.

IX p. 406 d. *ἀλλ᾽ ἔγωγε, φησὶν ὁ Δημόκριτος* (unus convivarum), *οὐκ ὢν λαβάργυρος ὡρολογητὴς κατὰ τὸν Τίμωνος Πρόδειπνον, λέξω τὰ περὶ τοῦ Ἡγήμονος.* Parum probabili coniectura Schweighaeuserus *κατὰ τὸ Τίμωνος Περίδειπνον* scribendum existimat, eum Timonis Phliasii librum indicari ratus, quem *Ἀρκεσιλάου περίδειπνον*, Arcesilai silicernium, inscriptum fuisse testatur Diogenes Laert. IX, 115. Mihi Athenaeus *κατὰ τὸν Τίμωνος Πρόδικον* scripsisse et verbis *λαβάργυρος ὡρολογητής* ipse Prodicus indicari videtur. Eum *ὡρολογητήν* a Timone appellatum credo propter Horas, quo titulo Prodicus librum inscripserat eum, ex quo Xenophon nobilem de Hercule in bivio sedente fabulam darivavit; *λαβάργυρον* autem eum dixit propterea quod hunc ipsum librum Prodicus graecas civitates obiens recitabat magnamque ab auditoribus mercedem exigebat. V. Philostr. V. S. I p. 482.

X p. 414 d. *καὶ ὁ Ἀχαιὸς δὲ ὁ Ἐρετριεὺς περὶ τῆς εὐεξίας τῶν ἀθλητῶν διηγούμενός φησιν·*

> Γυμνοὶ γὰρ ὤθουν φαιδίμους βραχίονας,
> ἥβῃ σφριγῶντες ἐμπορεύονται, νέῳ
> στίλβοντες ἄνθει καρτερὰς ἐπωμίδας.

Apertum est vitiosum esse quod primo versu legitur *ὤθουν*, pro quo tamen non scripserim cum Bergkio Comment. de Comoed. ant. p. 423. *γυμνοὶ γὰρ ὤμους, φαιδίμους βραχίονας ἥβῃ σφριγῶντες.* Fortasse corrigendum *γυμνοὶ δ᾽ ἄνωθεν φαιδίμους βραχίονας*, nudati superne brachia. Simili corruptela apud Athenaeum XIV p. 651 f. libri habent *γαραίδων* pro *δαναίδων.* Recte autem viri docti hoc fragmentum ad eam fabulam, quam Ἆθλα vel Ἆθλοι Achaeus inscripserat, rettulerunt. Ex eo item aliud fragmentum ex eadem ut videtur scena petitum servavit Athenaeus X p. 418 a.

> Πότερα θεωροῖς εἴτ᾽ ἀγωνισταῖς λέγεις;
> B. πόλλ᾽ ἐσθίουσιν ὡς ἐπασκούντων τρόπος.
> A. ποδαποὶ γάρ εἰσιν οἱ ξένοι; B. Βοιώτιοι.

Quorum versuum primo editores nimis patienter tulerunt particulam *εἴτε*, quae in graeco sermone non magis post *πότερα* inferri potest, quam in latino sive post utrum. Suspicor in superioribus personam B nuntiasse adventum hospitum, iisque largas et exquisitas epulas apponendas esse dixisse. Quibus auditis alter mirabundus interrogat:

> πότερα θεωροῖς ἢ ταγηνισταῖς λέγεις;

His quod infertur deinceps *πόλλ᾽ ἐσθίουσιν* item dativus est participii.

Ταγηνισταὶ qui dicti fuerint, notum est ex cognomine fabula Aristophanis. Ceterum Ἆθλα, quam pro tragoedia habuit Urlichs Fragm. Achaei Eretr. p. 21. recte satyricum drama fuisse existimat Welckerus Trag. gr. III p. 960.

X p. 22 a. ἐν Σθενεβοίᾳ δ' ὁ Εὐριπίδης περὶ εὐτελείας λέγων·

Βίος δὲ πορφυροῦς θαλάσσιος
οὐκ εὐτράπεζος, ἀλλ' ἐπάκτιοι φάτναι·
ὑγρὰ δὲ μήτηρ, οὐ πεδοστιβὴς τροφός, —

Recte Matthiaeus piscatorum haec verba esse arbitratur de Stheneboeae exitu nuntium afferentium. Sed minus bene idem versu primo πορφυροῦς βίος de vita marina interpretatur. Mihi poeta πορφυρεῦσιν ἐνθαλάσσιος scripsisse videbatur, ut purpurarum piscatores poeta loquentes introduxerit. Horum igitur vitam in undis versari et mensae deliciis carere dicit. Fragmentis Stheneboeae haud contemnendum supplementum nuper accessit ex schol. Ven. ad Aristoph. Pac. 123. ὁ λόγος Σθενεβοίας Εὐριπίδου· τινὲς δὲ οἴονται ἐκ Βελλεροφόντου παρῳδῆσαι (παρῳδῆσθαι)· πέλας δὲ ταύτης δεινὸς ἵδρυται κράτος ἔνθηρος ἢ ληστὴς φρουρεῖται κλύδωνι δεινῷ καὶ βροτοστόνῳ βρέμει πτηνὸς πορεύσει. Designari locum monstris et periculis plenum intellexit Matthiaeus, qui illis verbis aliquem Stheneboeam a consilio Bellerophontem in Lyciam sequendi deterrere conatum esse non male suspicatur. Verba ipsa, nisi quod de primi versus emendatione aliquid dubitationis restat, satis certa coniectura in hunc modum restitui possunt:

Πέλας δὲ ταύτης δεινὸς ἵδρυται Κράγος
ἔνθηρος, ἣ λῃστῆρσι φρουρεῖται πόρος
κλύδωνι δεινῷ καὶ βροτοκτόνῳ βρέμων.
B. πτηνὸς πορεύσει πῶλος· οὐ ναυσθλώσομαι.

Ita enim haec postrema redintegranda sunt ex ipso illo, ad quem haec proferuntur, loco Aristophanis, in quo sciscitanti filiolae, ecquam pater Trygaeus itineris conficiendi rationem habeat, καὶ τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται; ναῦς μὲν γὰρ οὐκ ἄξει σε ταύτην τὴν ὁδόν, Trygaeus respondet: πτηνὸς πορεύσει πῶλος· οὐ ναυσθλώσομαι. Quae ipsa Euripidis verba esse vel oratio indicat. Versu secundo ἔνθηρος est f e r i s m o n s t r i s q u e r e p l e t u s ut in Rheso vs. 279. δρυμὸν νυκτὸς ἔνθηρον μολών. Recte autem sine dubio πόρος supplevi; quam in rem comparandus est Cratinus in Seriphiis fragm. IV p. 186. τοῖς λωποδύταις ὁ πόρος πεινῶσι παφλάζει, quae item ex itineris descriptione derivata sunt. Licebit autem illud fragmentum alio prae-

terea versu augere, quem itidem in rem suam convertit Aristophanes Pac. 140:

τί δ' ἢν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάθος;

Ubi scholiastes: τοὺς τραγικοὺς παίζει διὰ τὰ περὶ Ἰκάρου λεγόμενα. Quod probat Dindorfius. Atqui Icari fabula a nullo unquam poeta tragico tractata est. Euripidis esse e Stheneboea versum sequentia docent ex alio commentatore excerpta: δοκεῖ ὁ Βελλεροφόντης τὴν τοῦ Προίτου γυναῖκα μετὰ τὴν τῆς χιμαίρας ἀναίρεσιν ἐπανελθὼν εἰς Κόρινθον ἀπατῆσαι ὡς ἕξων γυναῖκα καὶ ἐπιβιβάσας τοῦ Πηγάσου εἰς μέσην ῥῖψαι τὴν θάλατταν. Quibus verbis Stheneboeae argumentum explicari docet schol. Medic. apud Welcker. Trag. gr. p. 778. in quo vs. 10 scribendum: ἀπόληται, δέλτον δὲ γράψας ἐκέλευσε πρὸς Ἰοβάτην διακομίζειν.

X p. 427 c. Ἀχαιὸς δ' ἐν Αἴθωνι σατυρικῷ τοὺς σατύρους ποιεῖ δυσχεραίνοντας ἐπὶ τῷ ὑδαρῆ πίνειν καὶ λέγοντας

Μῶν Ἀχελῷος ἦν κεκραμένος πολύς;
B. ἀλλ' οὐδὲ λεῖξαι τοῦδε τῷ γένει θέμις.
A. καλῶς μὲν οὖν ἄγειν * * Σκύθῃ πιεῖν.

Ita duos primos versus correxi olim ad Euphor. ed. pr. p. 119 et in Add. sequutusque est Dindorfius: libri μῶν Ἀχελῷος et οὐδὲ λῆξαι. Sed praeterea nonnihil offensionis habet imperfectum ἦν. Non enim de re praeterita confabulantur Satyrus et alter qui huic respondet interlocutor. Itaque malim: μῶν Ἀχελῷος ἐγκεκραμένος πολύς; De tertio versu variae prostant virorum doctorum coniecturae, sed quarum nulla probari potest. Achaeus scripsisse videtur: καλῶς μὲν οὖν ἂν ἐγχέοις Σκύθῃ πιεῖν. Hoc enim est quod docere voluit Athenaeus, Scythas esse ἀκρατοπότας.

X p. 434 c. Νικοβούλη δὲ ἢ ὁ ἀναθεὶς ταύτῃ τὰ συγγράμματά φησιν ὅτι παρὰ Μηδείῳ τῷ Θετταλῷ δειπνῶν ὁ Ἀλέξανδρος εἴκοσιν οὖσιν ἐν τῷ συμποσίῳ πᾶσι προὔπιε παρὰ πάντων τὰ ἴσα λαμβάνων. Viginti compotatores habemus item in Carani convivio ab Hippolocho ap. Athen. IV p. 128 c. descripto, ubi non erat quod maiorem numerum requireret Casaubonus. Medius autem a Nicobula memoratus Oxythemidis fuit filius, patria Larisaeus, unusque ex Alexandri amicis regique inprimis carus. De eo vide Arrian. Ind. 18. et ubi idem convivium memoratur Exped. VII, 24 sq. De eodem intellige Plutarch. in V. Demetrii c. 19. Praec. sanit. p. 124 d. aliisque locis a Wyttenbachio ad Plutarchum Adul. et am. p. 65 c. indicatis. Eundem historici operis auctorem fuisse docet Strabo XIV p. 530. τούτου

(Armenii Thessali) *φασὶν ἐπώνυμον τὴν Ἀρμενίαν οἱ περὶ Κυρσίλον τὸν Φαρσάλιον καὶ Μήδιον τὸν Λαρισαῖον, ἄνδρες συνεστρατευκότες Ἀλεξάνδρῳ.* Cfr. Lucianus Macrob. cap. 11. *Ἀντίγονος δὲ υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίου — οὗτος τέτταρα καὶ τετταράκοντα Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μήδιός τε ἱστορεῖ καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς.* Ex quo eum supra Antigoni aetatem vixisse intelligitur, fuitque haud dubie cognationis vinculo coniunctus cum illo Medio, qui Olymp. 96, 2. cum Lycophrone, Pheraeorum tyranno, de Thessaliae principatu bellavit. V. Diodor. Sic. XIV, 82. cll. Buttmanno Mythol. II p. 286. Ceterum nomen hoc constanter scribitur Μήδιος, idque etiam Athenaeo restituendum.

X p. 436 a. Theopompus: *καὶ Ἱππαρῖνον δὲ τὸν τοῦ Διονυσίου φησὶν ὑπὸ μέθης τυραννουντα ἀποσφαγῆναι.* Quid sit *ὑπὸ μέθης τυραννεῖν* non intelligo. Hipparinum ebrium a puero, quem deperiret, interfectum esse narrat Parthenius Erot. 24. Hinc Theopompum scripsisse suspicor *ὑπὸ μέθης παροινοῦντα* i. e.. *ὑβρίζοντα.*

X p. 453 a. *λοιδορῶν αὐτὸν ὡς εὐρύστομον.* Codd. A et P *ὡς εἰς εὐρύστομον.* Quod revocandum, aut si alterutrum delendum, delendum *ὡς* potius quam *εἰς.* Machon Athen. XIII p. 581 e. *ἔσκωπτεν εἰς Ἄδωνιν.* Hegesander X p. 444 d. *ὁ Κομηὼν εἰς κυβευτὴν σκώπτων τὸν Ῥοδοφῶντα.* Quae sequuntur apud Athenaeum: *ἀρχαιότατος δ' ἐστὶν ὁ λογικὸς γρῖφος καὶ τῆς τοῦ γριφεύειν φύσεως οἰκειότατος „Τί πάντες οὐκ ἐπιστάμενοι διδάσκομεν;" καὶ „τί ταὐτὸν οὐδαμοῦ καὶ πανταχοῦ;" καὶ πρὸς τούτοις „τί ταὐτὸν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν θαλάττῃ;"* Haec griphorum exempla metrica sunt. In secundo post *ταὐτὸν* addendum *ἐστίν.* Ad tertii griphi exemplum, quod ita scribendum videtur *τί ταὐτόν ἐστ' ἐν οὐρανῷ κἀν γῇ τε καὶ θαλάττῃ,* Aristophanes composuit aenigma de Cleonymo Vesp. 21 sq. *πῶς δή — ὅτι ταὐτὸν ἐν γῇ τ' ἀπέβαλεν κἀν οὐρανῷ κἀν τῇ θαλάττῃ θηρίον τὴν ἀσπίδα;*

X p. 457 c. Clearchus veteres inter pocula non illiberales sermones contulisse dicit, *ἀλλὰ μᾶλλον τὰς τοιαύτας (ζητήσεις), τῷ πρώτῳ ἔπος ἰαμβεῖον εἰπόντι τὸ ἐχόμενον ἕκαστον λέγειν, καὶ τῷ κεφάλαιον εἰπόντι ἀντειπεῖν τὸ ἑτέρου ποιητοῦ τινος, εἰ τὴν αὐτὴν εἶπε (εἶχε?) γνώμην· ἔτι δὲ λέγειν ἕκαστον ἰαμβεῖον.* Casaubono *ἰαμβεῖον* quod post *ἔπος* legitur delenti non assentiar. Scribendum potius *ἔπος ἢ ἰαμβεῖον.* Hoc enim dici debuisse videtur: quum unus epici vel dramatici poetae versum protulisset, alter alterum, tertius tertium recitare tenebatur. E. c. primus recitabat *ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα*

πολύτροπον ὃς μάλα πολλά, secundus πλάγχθη ἐπεὶ Τροίης, et sic deinceps reliqui reliquos. Quod mox sequitur κεφάλαιον, de sententia morali uno vel pluribus versibus inclusa interpretandum videtur, quo sensu Φωκυλίδου κεφάλαια me legere memini. Denique ubi ad finem lusus perventum erat, singuli convivae corollarii loco singulos iambos recitare iubebantur sive ex tempore fusos sive ex poetarum carminibus derivatos.

XI p. 463 f. Critias Thessalos in conviviis cuicunque libuerit propinare dicit, Λακεδαιμόνιοι δὲ τὴν παρ' αὑτῷ ἕκαστος πίνει, ὁ δὲ παῖς οἰνοχοεῖ ὅσον ἂν ἀποπίῃ. Non aptum h. l. verbum οἰνοχοεῖν, pro quo potius ἐπιχέειν requiro. Nec habent id codd. in quibus haec ita scripta sunt: ὁ δὲ παῖς ὁ οἰνοχόος ὅσον ἂν ἀποπίῃ. Quod revocandum haud dubie, sed ita ut post οἰνοχόος inseratur quod facile excidere potuit ἐπιχέει.

XI p. 476 f. ὡς ἱστορεῖ Ἀμμώνιος ἐν τρίτῃ τῶν περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν. Hic plenus fuit huius scripti titulus, quemadmodum est etiam apud Harpocrat. s. v. Ἀμαζόνιον, qui aliis locis s. v. ἐσχάρα et θόλος brevius vocat περὶ βωμῶν. Atque ita etiam interpres Hermogenis in Walzii Rhet. VI p. 393. ex quo Ammonium illum Atheniensem fuisse discimus: Ἀπάρχου Ἀφροδίτης ἱερὸν ἱδρύσατο ἐν Πειραιεῖ, ὡς Ἀμμώνιος ὁ Λαμπρεύς (Λαμπτρεύς). Qui quod eum a demo, cui adscriptus fuit, denominavit, indicio esse videtur satis antiquum scriptorem fuisse. Eiusdem argumenti librum, περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν inscriptum, composuerat Habro Calliae filius, teste Stephano Byzant. s. v. Βάτη p. 213: ὅθεν Ἅβρων ὁ Καλλίου, ἐξηγητής, περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν γεγραφώς. Quae verba ab aliis perperam accepta recte intellexit Ruhnkenius ad Tim. p. 10. Habronem hunc eius Calliae fuisse filium, cuius sororem Lycurgus orator in matrimonium duxerat, effici potest ex Plutarcho Vit. dec. oratt. p. 482 sq. Idem Habronis opus laudari videtur ab Apollonio Dysc. Hist. mirab. c. 8. Ἄνδρων περὶ θυσιῶν πρὸς Φίλιππον. Ubi Ἅβρων scribendum suspicor. Philippum autem, cui dedicavit librum suum Habro, intelligo Aexoniensem, patrem Callistomachae, quae nupserat Lycophroni, Lycurgi oratoris filio. V. Plutarch l. l. De Atticis sacris scripserat etiam Apollonius Acharnensis, laudatus ille a schol. Aristoph. Nub. 407. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνεὺς τὰ Διάσια διακρίνει ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου Διὸς ἑορτῆς. Quo loco Dindorfius Ἀχαρνεύς ex Τυανεύς corruptum esse suspicatur. Tyanensis enim Apollonii scriptum περὶ θυσιῶν memorari a Philostrato V. A. p. 156. Sed huius quidem librum, qui

totus in commendanda sacrificiorum sanctimonia versabatur, a docta rerum sacrarum explicatione remotissimum fuisse quum per se probabile sit, tum ex iis intelligitur quae ex eo attulit Eusebius Praep. Ev. IV, 13. At rectissime Apollonium a scholiasta perhiberi Acharnensem docet Harpocratio v. *πέλανος* p. 149, 23. ubi laudatur *Ἀπολλώνιος ὁ Ἀχαρνεὺς ἐν τῷ περὶ τῶν ἑορτῶν*.

XI p. 478 a. De poculo quod *κόνδυ* dicebant disserens inter alia affert Pancratis, poetae Aegyptiaci, versus ex primo libro *Κογχορηΐδος*·

Αὐτὰρ ὅγε σπείσας ἐκ κόνδυος ἀργυφέοιο
νέκταρ ἐπ' ἀλλοδαπὴν οἶμον ἔβαινε πόδα.

Recte Bergkius in Museo Rhen. nov. I, 1. p. 355 *ἀργυρέοιο* corrigit; pro *Κογχορηΐδος* autem non *Κοσδροηΐδος* scribendum, sed *Βογχορηΐδος*. De Bocchoride rege Aegyptiorum, filio Neochabis Athen. X p. 418 e. vel Technactis Plutarch. Is. et Osir. p. 354 b. multa apud veteres ferebantur (v. Wessel. ad Diod. Sic. I, 94. cll. Plutarcho Demetr. 27) quae poetae Alexandrino Aegyptiacae antiquitatis memoriam recolenti carminis argumentum praebere poterant haud absurdum.

XI p. 478 c. De cotylo poculi genere disserens inter alia Eubuli verba affert *ἐν Ὀδυσσεῖ ἢ Πανόπταις* posita: *Ὁ δ' ἱερεὺς εὐήγορος ἐν μέσοις αὐτοῖσιν ἑστὼς τὴν καλὴν σκευὴν ἔχων οἶνον ἐξέσπενδε κοτύλῳ.* Non recte haec tractavi Fragm. Com. III p. 240. Nunc pro *εὐήγορος* requiro participium *εὐηγορῶν*. Cfr. Callimachus Lav. Pall. 138. *ἀλλὰ δέχεσθε τὰν θεόν, ὦ κῶραι, σύν τ' εὐαγορίᾳ σύν τ' εὔγμασι.*

XI p. 478 c. ex Polemone: *μετὰ δὲ ταῦτα τὴν τελετὴν ποιεῖ (ὁ ἱεροφάντης) καὶ αἱρεῖται ἐκ τῆς θαλάμης, καὶ νέμει ὅσοι ἄνω τὸ κέρνος περιενηνοχότες.* Recipienda erat Casauboni emendatio *ὅσοι ἂν ὦσι τὸ κέρνος*. Praeterea scribendum videtur *καὶ αἱρεῖ τὰ ἐκ τῆς θαλάμης*.

XI p. 483 b. Critiae verba de cothone Laconico ita corrigenda suspicor: *κώθων Λακωνικὸς ἔκπωμα ἐπιτηδειότατον εἰς στρατείαν καὶ εὐφορώτατον ἐν γυλιῷ· τοῦ δὲ ἕνεκα; στρατιωτικὸν πολλάκις ἀνάγκη ὕδωρ πίνειν οὐ καθαρόν· πρῶτον μὲν οὖν τοῦ μὴ λίαν κατάδηλον εἶναι τὸ πῶμα, εἶτα ἄμβωνας ὁ κώθων ἔχων ὑπολείπει τὸ οὐ καθαρὸν ἐν αὐτῷ.* Cothonem ad expeditiones commodissimum esse dicit. Quam ob causam? militarem hominem saepe necesse est aquam bibere impuram. Primum igitur quoniam cothone qui utuntur aquam suis ipsi oculis non accurate cer-

nunt etc. In hac sententiae conformatione concisam et ἀσύνδετον Critiae in dicendo brevitatem facile agnoscas. Quam in rem non inepte compares eiusdem scriptoris locum apud Clementem Alexandr. Strom. VI p. 741, 6: ἄρχομαι δέ τοι ἀπὸ γενετῆς ἀνθρώπου. πῶς ἂν βέλτιστος τὸ σῶμα γένοιτο καὶ ἰσχυρότατος; εἰ ὁ φυτεύων γυμνάζοιτο καὶ ἐσθίοι ἐρρωμένως καὶ ταλαιπωροίη τὸ σῶμα. Ita enim haec distinguenda sunt.

XI p. 486 c. In postremo disticho carminis Hedyli, ἦν σάου πάντως, ὡς καὶ πάντων ἐπ' ἐκείνης σοὶ τοῖχοι γλυκερῶν σῦλα φέρωσι πόθων, non perspicio qua lege σάου primam syllabam producat. Scribendum videtur ἦν σὺ σάου. Nec ἐπ' ἐκείνης intelligo. Recte VL ἀπ' ἐκείνης. Coniunge σῦλα ἀπὸ πάντων ἐκείνης πόθων, i. e. ut paries tuus omnium illius amorum exuvias praeferat. De Hedylo poeta alias dicam explicatius; nunc hoc unum monere iuvat, eundem hunc poetam Callimachi epigrammata commentariis illustravisse, id quod effici potest ex verbis Etymol. M. v. ἀλυτάρχης p. 72, 12. Ἡδύλος δὲ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν Καλλιμάχου διὰ δύο λάμβδα ὀνομάζει τοὺς ἀλύτας ἀλλύτας. Haec quum ego multos ante annos ita correxissem: Ἡδύλος δὲ εἰς τὰ ἐπιγράμματα Καλλιμάχου, nunc eam emendationem plane confirmatam reperio Etymol. MS. apud Cramerum An. Par. IV p. 6, 23.

XI p. 503 d. E Nicandro Thyatireno docetur ψυκτήρια esse ἀλσώδεις καὶ συσκίους τόπους, ἐν οἷς ἔστιν ἀναψῦξαι. Idque deinceps confirmatur Aeschyli loco e Νεανίσκοις, et Euripidis e Phaethonte: ψυκτήρια δένδρεα φίλαισιν ὠλέναισι δέξεται. Pro δένδρεα recte Dobraeus δένδρων. Ceterum Matthiaeus ista Meropis verba esse suspicatur, locum ubi Phaethon sepeliatur sic demonstrantis. Quae parum probabilis coniectura est, quamvis Welckerum adstipulatorem nacta in egregio opere quo de graecis tragoediis explicuit. Mihi Solis verba esse videntur, Phaethontem ut ne periculorum iter ineat obtestantis. Aptissime comparari possunt haec Ovidii Metam. II, 76.

Forsitan et lucos illic urbesque domosque
Concipias animo, delubraque ditia donis
Esse; per insidias iter est formasque ferarum.

Haec si vera sunt, apertum est addendam esse quae ante ψυκτήρια facile oblitterari potuit particulam οὐ. Integra si extaret Euripidis tragoedia, in aliis etiam locis puto Ovidium cum graeco poeta consentire intelligeremus. Ex eadem Solis oratione partem servavit Clemens Alex. Paed. III, 2.

μὴ θίγῃς ἡνιῶν ἄπειρος ὢν μηδὲ ἀναβῇς τὸν δίφρον ἐλαύνειν μὴ μαθών. Quae ab aliis aliter tentata mihi ita scribi posse videntur:

μή μοι θίγῃς τῶν ἡνιῶν ἄπειρος ὤν,
μηδ' ἐπαναβῇς τὸν δίφρον οὐ μαθὼν ἐλᾶν.

Forma ἐλᾶν Euripides usus est in eiusdem fabulae Fragm. X. ex Longino Subl. 15. quod item ex Solis oratione derivatum est:

πατὴρ δ' ὄπισθε νῶτα σειραίου βεβὼς
ἵππευε, παῖδα νουθετῶν· ἐκεῖσ' ἔλα,
τῇ ῥα στρέφ' ἅρμα τῇδε.

In his quin τῇ ῥα corruptum sit non dubitatur. Unus cod. quum habeat τῇ ῥ' ἔστρεφ,' fortasse corrigendum τῇδε στρέφ' ἅρμα, τῇδε cll. Sophocle Oed. Col. 1544. τῇδ,' ὧδε βᾶτε, τῇδε. Eiusdem fabulae fragmentum decimum septimum ex Stobaeo Flor. 93, 2. ita constituendum videtur:

Δεινόν γε· τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον
σκαιοῖσιν εἶναι· τί ποτε τούτου 'στ' αἴτιον;
ἆρ' ὄλβος αὐτοῖς ὅτι τυφλὸς συνηρετεῖ,
τυφλὰς ἔχουσι τὰς φρένας καὶ τῆς τύχης;

Versu quarto pro τύχης forsan τέχνης scribendum, ut opulenti in artibus nihil videre dicantur. Genitivus pendet a τυφλός. Ita Menander κωφὸς cum secundo casu coniunxit Aneps. I, 2. Secundo versu vulgo legitur τί ποτε τούτου ταἴτιον. Versu tertio pro συνηρεφεῖ reposui συνηρετεῖ cll. Lobeckio ad Soph. Aiac. 1329. Ad sententiam cfr. Aristoteles Probl. XXIX, 8. διὰ τί ὁ πλοῦτος ἐπὶ τὸ πολὺ παρὰ τοῖς φαύλοις μᾶλλον ἢ τοῖς ἐπιεικέσιν ἐστίν; ἢ διότι τυφλὸς ὢν τὴν διάνοιαν οὐ δύναται κρίνειν οὐδὲ αἱρεῖσθαι τὸ βέλτιστον. Eandem expressit poeta in Polyido (Fragm. X) apud Stobaeum Flor. 95, 7:

Πλουτεῖς· τὰ δ' ἄλλα μὴ δόκει ξυνιέναι·
ἐν τῷ γὰρ ὄλβῳ φαυλότης ἔνεστί τις,
πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ δυστυχές.

Ita enim primus horum versuum scribendus est; vulgo soloece μὴ δοκεῖς ξυνιέναι. Denique ad Phaethontem referenda suspicor quae leguntur apud Plutarchum Tranquill. an. p. 463 a. τὸ τοῦ τραγικοῦ Μέροπος πέπονθας, οὐδ' ὡς ἐκεῖνον εὐδαιμονίζων ὁ ὄχλος ἐξέπληξε τῶν φυσικῶν παθῶν. Latet in his tragici poetae trimeter; εὐδαιμονίζων ὄχλος ἐξέπληξέ με. Quae a Merope Euripideo dicta fuisse suspicor post gratulationes faustasque acclamationes chori Fragm. III, 30-33.

XII p. 516 c. Principibus artis coquinariae auctoribus enumeratis ita pergit: πρὸς τούτοις δὲ Στέφανος Ἀρχύτας Ἀκέστιος Ἀκεσίας Διοκλῆς Φιλιστίων. In his quum Ἀκέστιος, cuius nominis exemplum etiam apud Pausan. I, 37, 1. habemus, et Ἀκεσίας nonnisi diversae eiusdem nominis formae sint, aut alterutrum delendum suspicor aut interposito ἢ scribendum Ἀκέστιος ἢ Ἀκεσίας, quemadmodum etiam aliis locis Athenaeus loquitur, ubi de nominis forma incertus haeret, e. c. IX p. 393 e. De Archyta cfr. Anall. Alex. p. 354.

XIII p. 535 d. ἡ δὲ τριήρης ἐφ᾽ ἧς αὐτὸς (Alcibiades) κατέπλει μέχρι μὲν τῶν κλείθρων τοῦ Πειραιέως προέτρεχεν ἱστίοις ἁλουργοῖς. Piraeei portuum, quos claustris munitos fuisse plurium scriptorum testimonio constat, nomina viri docti fuisse credunt Cantharum, Zeam, Aphrodisium. Ex his Canthari et Zeae frequens memoria. De Aphrodisio afferunt schol. Aristoph. Pac. 144. Κανθάρου λιμήν: μέρος τοῦ Πειραιῶς, ὡς Καλλικράτης φησὶν ἢ Μενεκλῆς ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν γράφων οὕτως „ἔχει δὲ ὁ Πειραιεὺς λιμένας τρεῖς πάντας κλειστούς· εἷς μέν ἐστιν ὁ Κανθάρου λιμὴν καλούμενος, ἐν ᾧ τὰ νεώρια ἑξήκοντα, εἶτα Ἀφροδίσιον, εἶτα κύκλῳ τοῦ λιμένος στοαὶ πέντε. Atqui apertum est omnia ad unum Cantharum referenda esse, in quo primum navalia fuisse dicit, post navalia Aphrodisium i. e. Veneris templum, post Aphrodisium porticus. Veneris templum dicit haud dubie illud a Conone in Cnidiae victoriae memoriam conditum de quo Pausan. I, 1, 4. Sed in Callicratis verbis etiam ἑξήκοντα corruptum esse et res ipsa docet et ex articulo ineptissime ante νεώρια posito intelligitur. Itaque ἑξῆς scribendum suspicor, sed ita ut in reliquis litteris, κοντα, templi vel aedificii nomen latere videatur, quod proxime a navalibus situm erat. Tertius Piraeei portus, sublato Aphrodisio, fuit fortasse quem κωφὸν λιμένα dixit Xenophon Hell. II, 4, 31.

XIII p. 564 c. Σοφοκλῆς περὶ τοῦ κάλλους τοῦ Πέλοπος διαλεγομένην ποιήσας τὴν Ἱπποδάμειάν φησι

Τοιάνδ᾽ ἐν ὄψει λύγγα θηρατηρίαν
ἔρωτος ἀστραπήν τιν᾽ ὀμμάτων ἔχει.

Ita haec in libris scripta sunt. Nuper autem certatim viri docti corrigere voluerunt τοίαν Πέλοψ ἴυγγα, non memores illi eam iam Valckenarii ad Hippol. 468. fuisse coniecturam. Atqui Pelopis nomen si Athenaeus in Sophoclis versibus scriptum reperisset, nihil sane caussae habuisset cur

ista de Pelope intelligenda esse disertim lectorem admoneret. Nec ulla omnino correctionis caussa est. Λύγξ Hesychius interpretatur verbis τὸ πάθος ὁ λυγμός, καὶ τόξον. Quorum quod postremo memoravit aptissimum est ad Sophoclis locum, nisi quod hoc significatu illud nomen rectius scripseris λίγξ, utpote a verbo λίζειν vel λίγγειν, quo nervi stridor indicatur, formatum. Cfr. Lobeck. Paral. p. 110. Itaque Pelops in oculis amoris quasi arcum gestare dicitur. Cfr. Aeschylus Suppl. 983. πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτήριον τόξευμ' ἔπεμψεν ἱμέρου νικώμενος.

XIII p. 581 a. Machon: σατράπης πάνυ γέρων ὡς ἐνενήκοντ' ὢν ἐτῶν. Ita Dindorfius correxit librorum scripturam ἐνενήκοντ' ἐτῶν. Bergkius Comment. de Ant. Com. p. 194 tentat ἐνενηκόντων ἐτῶν. Possis non minus commode ὡς ἂν ἐνενήκοντ' ἐτῶν. Vs. 9. καιρίμην non recte Schweighaeuserus de subito decrepiti senis amore interpretatur. Immo senex tanquam letali vulnere se affici sentiebat, quum audiret immane noctis pretium. Vs. 57. εὐτελῶς corruptum videtur; certe quo pacto Gnathaenium cum tribus asellis totidemque ancillarum uniusque praeterea agasonis nutricisque comitatu stipata εὐτελῶς i. e. tenuiter iter fecisse dici possit non intelligitur. Non dubito igitur quin Macho scripserit κατέβαινεν εὐμελῶς ἐπ' ἀστράβης, ut Gnathaena scite et concinne mulo vecta esse dicatur, quo sensu εὐμελῶς idem dixit apud Athen. XIII p. 577 d. εὐμελῶς κελητίσαι.

XIII p. 582 f. Machon: ὠνησόμενος χελιδονείας ἰσχάδας. Hirundineae ficus unde nomen traxerint satis constare videbatur ex iis quae interpretes Athenaei III p. 75 c. Schneiderus Ind. script. rei rust. p. 137. et in Lexico v. χελιδόνιος collegerunt, quum nuper H. Sauppius in doctissima epistola ad Hermannum p. 134 eas a Chelidonia, Atticae demo, denominatas esse docere conatus est. Atqui is commenticius demus est, recteque Lobeckius apud Arcadium p. 99, 15. Χελιδονιὰ νῆσος scripsit pro Χελιδονιὰ δῆμος. Quod enim singulari numero usus est Arcadius, quum alias constanter Χελιδονιαὶ νῆσοι commemorentur, id neque per se mirum videri potest, praesertim si compares Suidae glossam: Ἐχινάς, νῆσοι ὄνομα, neque hoc loco cur fecerit grammaticus quaerentem latebit. Itaque chelidonias uvas, etiam a Clem. Alex. Paed. II, 1. memoratas, non magis ac lepores chelidonios (Fragm. Com. graec. IV p. 375) a loco nomen traxisse arbitror. Ceterum νῆσος et δῆμος etiam alibi permutari docuit Dobraeus in Adversariis.

XIII p. 583 d. In Machonis versibus librorum scriptura efficit ut corrigendum putem: Πύθων, φήσ', ἐπεὶ ἤδη τι τῶν ὕων διάμεστος ἐγένετο, in quo ἤδη τι dictum est ut σχεδόν τι, ὁμοῦ τι et similia.

XIII p. 584 a. De meretricum in respondendo solertia loquitur: κατὰ γὰρ τὸν Ἀγάθωνα

γυνὴ τὸ σῶμα * * δι' ἀργίαν
ψυχῆς φρόνησιν ἐντὸς οὐκ ἀργὸν φέρει.

Priora Porsonus App. ad Aristoph. Nub. 53. Grotii vestigiis insistens ita constituit: γυνή τοι σώματος δι' ἀργίαν. At multo probabilius est Agathonem scripsisse: γυνὴ τὸ σῶμ' ἀνειμένη δι' ἀργίαν etc. Ἀνειμένος et ἀργός coniunxit etiam Plutarchus Fort. Alex. p. 332 e.

XIII p. 594 c. De Plangone Milesia et Bacchide Samia quum exposuisset Athenaeus addit: ἐφ' οἷς ἀγασθέντες, ὥς φησι Μενέστωρ ἐν τῷ περὶ ἀναθημάτων, Πασιφίλαν ἐκάλεσαν τὴν Πλαγγόνα. μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ἀρχίλοχος περὶ αὐτῆς ἐν τούτοις.

Συκῆ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας,
εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφίλη.

Plangonem memorat Anaxilas in Neottide et Timocles in Orestautoclide. Vixit igitur mediae comoediae temporibus. Nec minus de Bacchide constat, quae quum Pythionicam, Harpali concubinam, servam habuerit (Theopompus apud Athen. XIII p. 595 a.) et Glycerae aemula fuisse dicatur ab Alciphr. Epist. I, 29 Corinthi eam habitare fingente, de aetate eius nulla esse potest dubitatio. Samiam appellat Menestor apud Athen. l. l. Milesiam Plutarchus Erot. IX, 5. nisi ea, quod non credo, diversa fuit a Samia. Eandem duabus fabulis celebravit poeta Alexandri M. temporibus clarus Sopater Paphius, quarum altera Βακχίδος μνηστῆρες inscripta fuit, altera Βακχίδος γάμος. V. Athenaeum IV, 160. XIV, 656. aliisque locis. Adde incert. poet. com. in Fragm. Com. gr. IV p. 671. Haec ideo afferenda putavi, ut Archilochum Plangonem sive Pasiphilam commemorare non potuisse intelligatur; quocirca aut corruptum est nomen Archilochi aut Athenaeus Parii poetae carmen perperam de eadem illa Pasiphila interpretatus est. Cui quidem coniecturae ipsa poetae verba fidem faciunt, quae Archilochi Pasiphilen lenam fuisse haud obscure indicant. Cfr. Comic. gr. vol. IV p. 642.

XIII p. 595 c. Theopompus de Pythionice Harpali concubina:

ἣν γὰρ πάντες ᾔδεσαν κοινῆς δαπάνης κοινὴν τοῖς βουλομένοις γιγνομένην, ταύτης ἐτόλμησεν ὁ φίλος εἶναί σου φάσκων ἱερὸν καὶ τέμενος ἱδρύσασθαι. Verba κοινῆς δαπάνης Casaubonus deleri volebat; non docuit tamen unde illata fuerint. Scribendum potius ὀλίγης δαπάνης. Nimirum aberravit librarius ad sequens κοινήν, qui frequens errorum fons est.

XIII p. 595 f. καὶ τῆς μὲν Πυθιονίκης ὡς τεθνηκυίας μέμνηται (Agenis auctor), τῆς δὲ Γλυκέρας ὡς οὔσης παρ' αὐτῷ καὶ τοῖς Ἀθηναίοις αἰτίας γενομένης τοῦ δωρεὰς λαμβάνειν παρ' Ἁρπάλου, λέγων ὧδε·

Ἔστιν δ' ὅπου μὲν ὁ κάλαμος πέφυχ' ὅδε
φέτωμ' ἄορνον· οὑξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε
πόρνης ὁ κλεινὸς ναός, ὃν δὴ Παλλίδης
τεύξας κατέγνω διὰ τὸ πρᾶγμ' αὐτοῦ φυγήν κ. τ. λ.

Scenam igitur dramatis, cuius e prologo hi versus petiti sunt, Babylonem poeta transtulit, quod e tertio versu efficitur, ubi qui memoratur ναὸς πόρνης de Babylonio Pythionices monumento intelligendus est. Theopompus: ἐτόλμησεν (Harpalus) ἱερὸν καὶ τέμενος ἱδρύσασθαι καὶ προσαγορεῦσαι τὸν ναὸν καὶ τὸν βωμὸν Πυθιονίκης Ἀφροδίτης. In dextra scenae parte quid repraesentatum fuerit, incertum est propter corruptum illud ἐφέτωμα vel φέτωμα, in quo aliquando πέτρωμ' ἄορνον latere suspicabar, memor eorum quae rerum Alexandri scriptores de petra aorno memoriae tradidere. Sed obstat huic opinioni praeter alia arundinis in primo versu commemoratio, qua indicari videtur lacum potius quendam aornum hic commemoratum fuisse. Videant igitur acutiores. Nomen Παλλίδης, quo Harpalum significari diserto Athenaei indicio constat, ad quodnam etymon revocandum sit, vel quo acumine poeta Harpalo imposuerit nondum quaesitum video. Suspicabar olim ex Φαλλίδης corruptum esse, quo libidines hominis non male indicarentur. Vide de hoc nominum genere Lobeck. ad Soph. Ai. 880 et quae ipse attuli Com. graec. vol. II p. 22.

XII p. 596 d. Posidippus: Σαπφῷαι δὲ μένουσι φίλης ἔτι καὶ μενέουσιν ᾠδῆς αἱ λευκαὶ φθεγγόμεναι σελίδες. In his λευκὰς σελίδας Jacobsius ad Brunckii Anal. II, 1. p. 157. chartas illustres interpretatur. Vereor ut recte, ac scribendum puto αἱ λευκὰ φθεγγόμεναι σελίδες, clara et perspicua voce loquentes. V. Casaubon. ad Athen. IX p. 383 a.

XIII p. 596 f. ὡς οἱ τὰ Ἀργολικὰ γράψαντες ἱστοροῦσι. Consimili modo Schol. Ven. Homeri Il. ψ. 142. ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Ἀργολικοῖς συγγραφεῦσι.

Res Argorum plures explicuerunt, Socrates, Agias, Dercylus, Ister, Anaxicrates aliique, quibus adde quem nunc primus in lucem produco incertae aetatis scriptorem Damenem. Herodianus de dict. sol. p. 32, 9. *μόνον τὸ δαμὴν ἐφύλαξε τὸ η. δαμῆνος γὰρ ἐπιγράφεται ἀργολικαῖς.* Scribendum *Δαμῆνος γὰρ ἐπιγράφεται Ἀργολικά.* Cfr. Choeroboscus apud Bekker. Anecd. p. 1360. *ἀντίκειται τῷ κανόνι τῷ πρώτῳ τὸ Δαμήν, ἔχον τὸ η καὶ φυλάττον τὸ η ἐν τῇ γενικῇ. Δαμῆνος γάρ· ἔστι δὲ ὄνομα κύριον.*

XIII p. 599 c. Anacreonti acute Seidlerus restituit *νῆνι ποικιλοσαμβάλῳ* pro *ποικίλος λαμβάνω.* Proxime vero Grammat. Havn. apud Blochium ad Etymol. M. p. 966. *νῆνι ποικίλου ἀμβάλῳ.* Rarissimi usus forma *νῆνις* restituenda Arcadio p. 32, 13. ubi editur *νῖνις.*

XIII p. 603 b. Dicaearchus de Alexandro Magno: *ὥσπερ γὰρ ἦν ἐρωτικὸς ὁ βασιλεὺς οὗτος, οὕτως καὶ πρὸς τὸ καθῆκον ἐγκρατὴς καὶ πρὸς τὸ πρεπωδέστατον.* Postrema aperte vitiosa sunt. Scribendum *καὶ πρὸς τὸ πρέπον* (vel *πρεπῶδες*) *αἰδοιέστατος* i. e. *αἰδοιότατος.* V. Eustath. ad Hom. p. 1441, 11.

XIII p. 608 e. In Chaeremonis versibus meo iudicio nulla potest esse dubitatio quin recte Iacobsius scribendum putaverit: *κόμαισιν Ὡρῶν στέμματ' εὐανθῆ ῥόδα εἶχον τιθήνημ' ἔαρος ἐκπρεπέστατον.* Vulgo *σώματ' εὐανθῆ,* pro quo alii scribi voluerunt *ζώματ' εὐανθῆ,* non reputantes illi *ζῶμα* sic dici nullo pacto potuisse. In sequenti eiusdem poetae fragmento:

πολλὴν ὀπώραν Κύπριδος εἰσορᾶν παρῆν
ἄκραισι περκάζουσαν οἰνάνθαις χρόνου,

apertum est describi puellas amoribus maturescentes; eas notissima imagine uvis assimilavit poeta purpureum colorem ducentibus. Aberravit a loci sententia qui diligenter nuper de Chaeremone disseruit H. Bartsch p. 38.

XIII p. 614 a. Euripides in Melanippe, quum scurras se odio habere dixisset, ita pergit: *κεὶς ἀνδρῶν μὲν οὐ τελοῦσιν ἀριθμόν, ἐν γέλωτι δ' εὐπρεπεῖς· οἰκοῦσι δ' οἴκους καὶ τὰ ναυστολούμενα δόμων ἔσω σώζουσιν.* Haec etsi defendi possunt, probabile tamen est scripsisse poetam: *ἐν γέλωτι δ' εὐπρεπεῖς οἰκοῦσιν οἴκους.*

XIV p. 622 d. *Σικυώνιοι μὲν γὰρ φαλλοφόρους αὐτοὺς* (mimos) *καλοῦσιν, ἄλλοι δ' αὐτοκαβδάλους· οἱ δὲ φλύακας, ὡς Ἰταλοί· σοφιστὰς δὲ οἱ πολλοί. Θηβαῖοι δὲ τὰ πολλὰ ἰδίως ὀνομάζειν εἰωθότες, ἐθελοντάς.* In his quod mimos istos vulgo *σοφιστάς* appellatos esse dicit, novum est nec aliunde cognitum; videntur autem ideo sic appellati esse, quoniam non delectare tan-

tum sed etiam prodesse volebant. Ac constat sophistas et philosophos omnis generis poetas subinde dici. Rhintonem phlyacographum Hesychius s. v. ἄτεκτος Tarentinum philosophum appellat. Quod addidit Athenaeus, Thebanos multa singulariter et figurate dixisse, id in sequentibus insigni Strattidis loco comprobavit, ex quo eos ὀπισθότιλα de sepia, σάκτας de medico, κωτιλάς de hirundine et alia huius generis dixisse intelligitur. His addi potest ἀνωδόρκας, de quo Hesychius: Ἀνωδόρκας, βρύγχος ὁ ἰχθὺς ὑπὸ Θηβαίων. In sequentibus Athenaeus Semo auctore de Ithyphallis disputat: σιγῇ δὲ διὰ τοῦ πυλῶνος εἰσελθόντες, ὅταν κατὰ μέσην τὴν ὀρχήστραν γένωνται, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ θέατρον λέγοντες·

Ἀνάγετ' ἀνάγετε πάντες· εὐρυχωρίαν
τῷ θεῷ ποιεῖτε.
θέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυδωμένος
διὰ μέσου βαδίζειν.

In his πυλῶνα dicit haud dubie conclave ex quo in orchestram aditus patebat, cuius in mediam partem quum venissent histriones, ad spectatores conversi ithyphallicum illud canebant, cuius primus versus in libris ita scriptus est: ἀνάγετε εὐρυχωρίαν. Quibus quam Tyrwhittus medelam attulit ἀνάγετ' ἀνάγετε κῶμον, εὐρυχωρίαν — ea immerito criticorum plausu excepta est: κώμου enim, si quid video, nullus hic locus est. Hoc tamen recte monuit ἀνάγετε bis scribendum esse. Cfr. Eurip. Phoen. 1369. ἀνάγετ' ἀνάγετε κωκυτόν. Scripsi igitur ἀνάγετ' ἀνάγετε πάντες, recedite, recedite omnes. Consimili modo apud Aristophanem Acharn. 239. appropinquante pompa chorus dicit: ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδών. Versu tertio vulgo legitur ἐθέλει et ἐσφυρωμένος, quod ἐσφυδωμένος scribendum esse monui Fragm. Com. graec. III p. 610. De phallophororum habitu Semus l. l. haec scripsit: οἱ δὲ φαλλοφόροι προσωπεῖον μὲν οὐ λαμβάνουσι, προπόλιον δὲ ἐξ ἑρπύλλου περιθέμενοι καὶ παιδέρωτας ἐπάνω τούτου ἐπιτίθενται στέφανόν τε δασὺν ἴων καὶ κιττοῦ. In his haud immerito interpretibus offensioni fuit vocabulum προπόλιον, quod qui προβόλιον scribi voluit Coraes (non Casaubonus ut Dindorfius dicit), venabulum pro capillitio intulisse censendus est. Rectius scribendum censuisset προκόμιον, de quo Pollux VII, 30. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ πηνίκη, καὶ προκόμιον προσθετὸν οὐ γυναιξὶ μόνον ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν οἱ ἐνδεῶς τριχῶν ἔχοντες εἰς κόμης λόγον πράττουσι. Ubi πράττουσι ex περιάπτουσι corruptum videtur. Confer praeterea Suidam s. v. πηνίκη. Forsan tamen servari potest προπόλιον, quod

nomen quum proprie de capillitio canis obtegendis destinato dictum esse videatur, postea de quovis capillitio usurpari potuit.

XIV p. 622 e. ἐβουλεύετο τί χρὴ ποιεῖν, ἕως παρελθὼν ὁ Σόφων αὐτῷ μάγειρος γεγωνότερον ἐφθέγγετο, ὡς πάντας ἀκούειν, τὰ ἐξ Αὔγης ἔπη Εὐβούλου. Pro ἔπη, quod de iambicis versibus non dicere volet Athenaeus, cod. B habet εἶπεν. Idem cum reliquis libris post γεγωνότερον addit δέ, quod Schweighaeusero praeeunte delevit Dindorfius. Scribendum potius: ἕως παρελθὼν ὁ Σόφων αὐτῷ μάγειρος (γεγωνότερον δ' ἐφθέγγετο ὡς πάντας ἀκούειν) τὰ ἐξ Αὔγης εἶπεν Εὐβούλου.

XIV p. 629 e. παρὰ δὲ Συρακοσίοις καὶ χιτωνέας Ἀρτέμιδος ὄρχησίς τις ἐστιν ἴδιος καὶ αὔλησις. Haec verba Schweighaeuserus ita intellexit, ut χιτωνέας ipsum saltationis nomen fuisse idque masculino genere ὁ χιτωνέας efferendum existimaret. Non credo hoc fieri posse, sed corrigendum potius arbitror χιτωνέα. De Diana Chitonea dixit Stephanus Byz. p. 758. Χιτώνη: οὕτως ἡ Ἄρτεμις λέγεται· καὶ Χιτωνία, ὡς παρὰ Μενίππῳ (*) ὁ Βυζάντιος καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Σφιγγί·

Καὶ τὸ τῆς Χιτωνόης αὐλασάτω τίς μοι μέλος.

Ita haec in cod. Vrat. scripta sunt. Vulgo τῆς χιτωνίης αὐλάσατο. Praeterea corrigendum τῆς Χιτωνέης sive potius τᾶς Χιτωνέας, quam formam praeter Athenaeum tuetur Hesychius, Κιθωνέα: ἐπίθετον Ἀρτέμιδος. Ubi fallitur Alberti Cithonem Dianam Hesychii errore pro Itonia memoratam existimans. Immo ut κιθών dicitur pro χιτών, ita etiam Κιθωνέα recte dici potuit pro Χιτωνέα, quod nomen ad ipsum illud χιτών revocandum est. Haud raro enim accidit, ut diis cognomina a vestimentis, quibus eorum imagines indutae erant, imponerentur. Ceterum hisce formae Χιτώνεος exemplis uti poterat Lobeckius ad Sophoclis Aiac. p. 119.

XIV p. 636 a. Διογένης ὁ τραγικὸς διαφέρειν πηκτίδα μαγάδιδος λέγων οὕτως ἐν τῇ Σεμέλῃ·

(*) Menippus illam Chitoneae Dianae saltationem in Symposio commemorare potuit, in quo ille de aliis quoque saltationum generibus egerat. Athenaeus l. l. καλεῖται δὲ καὶ ἄλλη ὄρχησις κόσμου ἐκπύρωσις, ἧς μνημονεύει Μένιππος ὁ κυνικὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ. Ex quo corrige Hesychium, apud quem minus recte legitur κόσμου ἐμπύρωσις. Sed in Stephani loco, qui aperte corruptus est, egregie placet quod Salmasius legendum coniecit ὡς Παρμένων ὁ Βυζάντιος, de quo poeta dixi Curis crit. p. 23.

Καί τοι κλύω μὲν Ἀσιάδος (*) μιτρηφόρους
κυβέλας γυναῖκας παῖδας ὀλβίων Φρυγῶν κ. τ. λ.

Diogeni Sinopensi, cynico philosopho nobilissimo, Diogenes Laert. VI, 80. septem tragoedias tributas fuisse memoriae prodidit, easque hoc ordine recensuit: Ἑλένη, Θυέστης, Ἡρακλῆς, Ἀχιλλεύς, Μήδεια, Χρύσιππος, Οἰδίπους. Has tragoedias nunquam, ut mihi quidem videtur, in scena exhibitas atque ei tragoediarum generi, de quo Lobeckius Aglaoph. p. 977 exposuit, adnumerandas, Satyrus Philisco Aeginetae, Diogenis discipulo (**), Phavorinus autem Pasiphonti nescio cuius Luciani filio assignabat. Diog. Laert. l. l. εἴγε αὐτοῦ αἱ τραγῳδίαι καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου ἐκείνου γνωρίμου ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὅν φησιν Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ συγγράψαι. Idem §. 80: τὰ τραγῳδάριά φησιν ὁ Σάτυρος Φιλίσκου εἶναι τοῦ Αἰγινήτου, γνωρίμου τοῦ Διογένους. Eundem dissensum commemorat Iulianus Orat. VI p. 210 c. τὰς ἀναφερομένας δὲ εἰς τὸν Διογένη τραγῳδίας, οὔσας μὲν καὶ ὁμολογουμένας κυνικοῦ τινος συγγράμματα, ἀμφισβητουμένας δὲ κατὰ τοῦτο μόνον, εἴτε τοῦ διδασκάλου τοῦ Διογένους εἰσίν, εἴτε τοῦ μαθητοῦ Φιλίσκου, τίς ἐπελθὼν (adde οὐκ ἂν) βδελύξαιτο καὶ νομίσαιτο (f. νομίσαι) ὑπερβολὴν ἀρρητουργίας οὐδὲ ταῖς ἑταίραις (***) ἀπολελεῖφθαι; Idem VI p. 186 c. αἴτε γὰρ θρυλούμεναι Διογένους τραγῳδίαι Φιλίσκου τινὸς Αἰγινήτου λέγονται εἶναι· καὶ εἰ Διογένους δὲ (add. δὴ) εἶεν, οὐθὲν ἄτοπόν ἐστι τὸν σοφὸν παίζειν. Quibus adde quae idem dicit Orat. VII p. 212 in. οὗτος οὖν ὁ Διογένης ὁποῖος τις ἦν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, μὴ διὰ τῶν Οἰνομάου λόγων μηδὲ τῶν Φιλίστου τραγῳδιῶν, αἷς ἐπιγράψας τὸ Διογένους ὄνομα τῆς θείας πολλά ποτε κατεψεύσατο κεφαλῆς, ἀλλὰ δι' ὧν ἔδρασεν ἔργων ὁποῖός τις ἦν γνωριζέσθω. Quae omnia si quis animo comprehendat, nihil his sive Diogenis sive Philisci tragoediis immundius, nihil cothurni sanctitate indignius fuisse intelliget. Atque idem etiam Clemens indicat Strom. II p. 177, 31 Sylb. τί γὰρ ἕτερον ἡ τρυφὴ ἢ φιλήδονος λιχνεία καὶ πλεονασμὸς περίεργος πρὸς ἡδυπάθειαν ἀνειμένων; ἐμφατικῶς Διογένης ἔν τινι τραγῳδίᾳ γράφει·

Οἱ τῆς ἀνάνδρου καὶ διεσκατωμένης
τρυφῆς ὑφ' ἡδοναῖσιν ἀχθέντες κέαρ
πονεῖν θέλοντες οὐδὲ βαιά —

(*) Malim Ἀσιάδας, ut voluit iam Dalecampius: nam κυβέλας adiectivum est.

(**) De Philisco Aegineta cfr. Naekii sched. crit. p. 25 sq. et Goellerum de Philisto hist. p. 114.

(***) Ita pro ἑτέραις correxit Menagius ad Diogenem Laert. l. l.

καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις, ὅσα αἰσχρῶς μὲν εἴρηται, ἐπαξίως δὲ τῶν φιληδόνων. Quorum versuum secundus ita scribendus est: τρυφῆς ὑφ' ἡδοναῖσι σαχθέντες κέαρ, cll. Cercida apud Stobaeum Flor. IV, 43. ἀνέρες ὧν τὸ κέαρ παλῷ σέσακται καὶ δυσεκνίπτῳ τρυγί. Quam alienae autem hae tragoediunculae a scenae dignitate fuerint vel ea docent quae e Thyesta commemoravit Diog. Laert. l. l. §. 73. μηδ' ἀνόσιον εἶναι τὸ καὶ τῶν ἀνθρωπείων κρεῶν ἅψασθαι, ὡς δῆλον ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἐθῶν· καὶ τῷδε (fort. τῷ) ὀρθῷ λόγῳ πάντα ἐν πᾶσι καὶ διὰ πάντων εἶναι λέγων. καὶ γὰρ ἐν τῷ ἄρτῳ κρέας εἶναι καὶ ἐν τῷ λαχάνῳ ἄρτον· καὶ τῶν σωμάτων τῶν λοιπῶν ἐν πᾶσι διά τινων ἀδήλων πόρων καὶ ὄγκων εἰσκρινομένων καὶ συνατμιζομένων, ὡς δῆλον ἐν τῷ Θυέστῃ ποιεῖ. Ex quibus intelligitur Diogenem Thyestae fabula ita usum esse, ut humanarum carnium esum defenderet. Eodem spectat Theoph. ad Autol. III, 4. πρὸς τούτοις ἀθεωτέρα τις φωνὴ εὑρίσκεται ἡ τοῦ Διογένους διδάσκοντος τὰ τέκνα τους ἑαυτῶν γονεῖς θυσίαν ἄγειν καὶ τούτους κατεσθίειν. His expositis Suidae locum expendamus, apud quem haec habes: Διογένης ἢ Οἰνόμαος, Ἀθηναῖος, τραγικός· γέγονεν ἐπὶ τῆς τῶν λ καταλύσεως. δράματα αὐτοῦ Ἀχιλλεύς, Ἑλένη, Ἡρακλῆς, Θυέστης, Μήδεια, Οἰδίπους, Χρύσιππος, Σεμέλη. Ubi aetatis notationem ab Eudocia omissam qui ineptissimum additamentum appellat Bernhardius, etiam de patria quae adduntur in dubium vocare debebat. At verissime sine dubio Suidas, nisi quod diversos Diogenes temere confudit, alterum cynicum cuius septem fabulas etiam a Laertio commemoratas recenset, alterum Atheniensem poetam tragicum, post solutam triginta dominationem clarum, cuius ex Semele quod Athenaeus affert fragmentum XIV p. 636 a. id ipsum est cuius partem supra apposui. Horum enim versuum ea est indoles, ut a foeda Diogenis cynici dictione longissime recedant. Neque omittendum apud Suidam Semeles nomen ceteris fabulis, quas litterarum ordine recensuit (*), postponi. Nimirum tribus auctoribus, ex quibus sua de Diogene tragico derivavit, Suidas usus est, primum anonymo, cui priora debet Διογένης — καταλύσεως, tum Diogene Laertio, ex quo fabularum titulos immutato ordine apposuit, denique Athenaeo, cui Semeles fabulae notitiam debet. Unum restat de quo aliquid dubitationis mihi subnatum est, dico Diogenis Atheniensis cognomen Οἰνόμαος, cuius dum quis probabilem rationem reddiderit, suspicari licet hac

(*) Idem fecit in recensu fabul. Aristoph. Cratet. Platon. Stratt. aliorumque plurium.

etiam in re Suidam a recta ratione aberrasse. Nimirum Oenomaus Gadarenus et vitae genere et philosophiae professione et scriptorum indole et instituto Diogeni cynico extitit simillimus: uterque fuit cynicus, uterque scripsit Πολιτείαν, uterque denique cynicarum tragoediarum auctor habitus est. Iulianus l. l. p. 210. commemoratis Diogenis tragoediis ita pergit: *ταῖς Οἰνομάου δὲ ἐντυχὼν (ἔγραψε γὰρ καὶ τραγῳδίας τοῖς λόγοις τοῖς ἑαυτοῦ παραπλησίας) ἀρρήτων ἀρρητότερα καὶ κακῶν πέρα, καὶ οὔτε* (leg. *οὐδὲ*) *ὅ τι φῶ περὶ αὐτῶν ἀξίως ἔχω,· κἂν τὰ Μαγνήτων κακά, κἂν τὸ Τερμέριον, κἂν πᾶσαν ἁπλῶς αὐτοῖς ἐπιφθέγξωμαι τὴν τραγῳδίαν μετὰ τοῦ σατύρου καὶ τῆς κωμῳδίας καὶ τοῦ μίμου· οὕτω πᾶσα μὲν αἰσχρότης, πᾶσα δὲ ἀπόνοια πρὸς ὑπερβολὴν ἐν ἐκείνοις πεφιλοτέχνηται.* Tam germano Diogenis simio non mirum est sive ab ipso sive ab aliis Diogenis cognomen fuisse impositum. Hoc Suidas arripuit, sed ita arripuit, ut solita *ἀκρισίᾳ* rem inverteret atque Diogenem et Oenomaum eiusdem hominis nomen fuisse arbitraretur. De fabulis Diogenis cynici praeter ea quae ex Clemente attuli nil superest. Ad Herculem monente Fabric. B. G. II p. 294. spectat Tertull. Apol. 14. Sed et Diogenes nescio quid in Herculem ludit, et Romanus cynicus Varro trecentos Ioves sive Iupiteres sine capitibus introducit. Suspicari quidem possis quae apud Aelianum V. H. III, 29 leguntur: *Διογένης ὁ Σινωπεὺς συνεχῶς ἐπέλεγεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ὅτι τὰ ἐκ τῆς τραγῳδίας ἀρὰς αὐτὸς ἐκπληροῖ καὶ ὑπομένει· εἶναι γὰρ*

πλάνης ἄοικος πατρίδος ἐστερημένος,
πτωχὸς δυσείμων βίον ἔχων ἐφήμερον,

ex ipsius Diogenis Oedipo petita esse, praesertim si compares Iulianum Orat. ad Themist. p. 256 d. *ἢ τὸν Διογένους ἐκεῖνον „ἄπολιν ἄοικον πατρίδος ἐστερημένον,“* quo versu iterum ille utitur Orat. VI p. 195 b. *ἆρά σοι μικρὰ φαίνεται ἀνὴρ „ἄπολις ἄοικος πατρίδος ἐστερημένος,“ οὐκ ὀβολόν, οὐ δραχμήν, οὐκ οἰκέτην ἔχων.* Sed tamen incerta ea coniectura est, possuntque illa Iuliani verba, *τὸν Διογένους ἐκεῖνον*, satis commode in eam sententiam accipi, ut ille a Diogene multum celebratus intelligatur; nisi forte *Διογένη* scribendum est. Itaque Euripidi potius et quidem Oedipo eius illos versus adscripserim. Quae apud Stobaeum Flor. LXIV, 1. et LXXV, 1, 10. leguntur Diogenis fragmenta, non dubito quin sint Diogenis Atheniensis. De eodem Fabricius l. l. recte intellexit Plutarch. Aud. poet. p. 41 c. ubi obscurum dicendi genus, quo Diogenes usus est, a Melanthio, Diogenis

aemulo, notatur. Non recte enim istic Diogeni Dionysium substituit Xylander, quem imprudenter sequutus sum ad Euphor. Fr. CXI. Ceterum hunc de utriusque Diogenis tragoediis excursum diu ante Welckeri de eodem argumento disputationem (Trag. gr. p. 1035 sqq.) literis mandavi. Uter rectius causam disceptaverit penes lectores iudicium esto.

XIV p. 648 e. τὰ δὲ ψευδεπιχάρμεια ταῦτα ὅτι πεποιήκασιν ἄνδρες ἔνδοξοι, Χρυσόγονός τε ὁ αὐλητής, ὥς φησιν Ἀριστόξενος ἐν ὀγδόῳ πολιτικῶν νόμων, τὴν Πολιτείαν ἐπιγραφομένην .... Φιλόχορος δ' ἐν τοῖς περὶ μαντικῆς Ἀξιόπιστον, τὸν εἴτε Λοκρὸν γένος ἢ Σικυώνιον, τὸν Κανόνα καὶ τὰς Γνώμας πεποιηκέναι φησίν· ὁμοίως δὲ ἱστορεῖ καὶ Ἀπολλόδωρος. Posui lacunae signa in hanc fere sententiam explendae: καὶ ὁ δεῖνα τήν τε Ὀψοποιίαν καὶ τὸν Κανόνα καὶ τὰς Γνώμας. Inter Epicharmi fabulas quattuor spurias fuisse habitas constat ex Anonymo de Comoed. quem edidi Fragm. Com. graec. I p. 535: σώζεται αὐτοῦ δράματα μ, ὧν ἀντιλέγονται δ. Earum nomina fuerunt Πολιτεία, Κανών, Γνῶμαι, denique Ὀψοποιία, cuius memoriam unus servavit Antiattic. p. 99, 1. Ἡμίνα: ἐν τῇ ἀναφερομένῃ εἰς Ἐπίχαρμον Ὀψοποιίᾳ. Ex his quattuor fabulis seu potius carminibus Politiam Aristoxenus a Chrysogono, ceteras autem ab alio quodam, cuius nomen intercidit, compositas fuisse tradiderat, Philochoro Canonis et Gnomarum auctorem prodente Axiopistum.

XV p. 668 b. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ ἀφροδισίαν εἴρηκε τὴν λάταγα· Ξανθὴ δ' ἀφροδισία λάταξ παισὶν ἐπεσκύπτει δόμοις. Pro παισὶν sine dubio πᾶσιν scribendum. Id qui intellexit Toupius Emend. II p. 471 cetera ita constituit: ξενὴ δὲ κἀφροδισία λάταξ ἅπασι νῦν ἐπεισκύπτει δόμοις, ut cottabi lusus tanquam pestis omnes familias invasisse dicatur. In quo ille a sententia non minus quam a metro aberravit. Apertum enim est e glyconico carmine haec ducta esse, in quo pacis otiique commoda et gaudia celebrata esse suspicor. Docet hoc Hermippi locus, qui ingruentem belli tempestatem describens nullum iam cottabi lusum esse dicit, ῥαβδὸν δ' ὄψει τὴν κοτταβικὴν ἐν τοῖς ἀχύροισι κυλινδομένην, μανὴς δ' οὐδὲν λατάγων ἀΐει Com. graec. II p. 397. Comparandus item Euripides in Plisthene apud Athenaeum l. l. πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς Κύπριδος μελῳδὸν ἀχεῖ μέλος ἐν δόμοισιν. In verbo ἐπεισκύπτειν i. e. ἐπεισέρχεσθαι facile agnoscas vernilem sermonem Satyrorum.

XV p. 672 a. Τέναρος δὲ ἀγροίκων εἶναι λέγει στεφάνωμα τὴν λύγον. Huius scriptoris nomen Ταίναρος potius quam Τέναρος scribendum arbitror.

Mox litt. e. *καὶ καλεῖσθαι Τόνεα τὴν ἑορτήν, ὅτι συντόνως συνέβη περιειληθῆναι τὸ βρέτας.* Pro Τόνεα rectius scripseris Τόνεια. Pro *συντόνως* Dobraeus *ἐν τόνοις.* Malim *τόνοις* sine *ἐν.* Librario *συντόνως* scribenti obfuit vicinia sequentis vocabuli.

XV p. 672 b. Menodotus de templo Iunonis Samiae: *ἐπιμεληθῆναι τοῦ ἱεροῦ τοῦ καὶ νῦν ὑπάρχοντος, πρότερον δὲ ὑπὸ Λελέγων καὶ Νυμφῶν καθιδρυμένου.* Permirum est hoc templum a Lelegibus et Nymphis conditum dici, quamquam ipsam Samum ab Anacreonte *Νυμφῶν πόλιν* dici non ignoro. Scribendum videtur *καὶ Μινυῶν,* quos cum Lelegibus coniunctos memorat item Plutarchus Quaest. graec. p. 302 b.

XV p. 679 a. *ἐπειδὴ οὖν ἤδη καὶ σὺ πεπλήρωσαι οὐ μόνον τῶν τοῦ γλαύκου κρανίων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀειζώου βοτάνης, ἧς ὁ Ἀνθηδόνιος ἐκεῖνος δαίμων ἐμφορηθεὶς ἀθάνατος πάλιν ἤ τις γέγονε, λέγε ἡμῖν περὶ τοῦ προκειμένου.* De herba, qua Glaucus Anthedonius immortalitatem consequutus esse ferebatur, dixi Analect. Alexandr. p. 238. Sed corruptissima verba *πάλιν ἤ τις* quomodo corrigenda sint difficile dictu est; interim vide ne ea ex *ἀσπαλιευτὴς* vel *ἁλιευτὴς* corrupta sint. Praeterea mutato verborum ordine scribendum videtur: *ἧς ὁ Ἀνθηδόνιος ἐκεῖνος ἁλιευτὴς ἐμφορηθεὶς ἀθάνατος δαίμων γέγονε.* Id enim dici debuit, Glaucum gustata herba ex piscatore immortalem factum esse.

XV p. 683 a. *Νίκανδρος δ' ἐν δευτέρῳ Γεωργικῶν καταλέγων καὶ αὐτὸς στεφανωτικὰ ἄνθη καὶ περὶ τῶν Ἰάδων Νυμφῶν καὶ περὶ ῥόδων τάδε λέγει.* Deinceps sequitur septuaginta duorum versuum ecloga multis illa quidem vitiis deformata, at quorum partem tamen tollere licebit. Vs. 7. *λύθρον* scribendum pro *λῦθρον.* Vs. 8. *ἑσπέριος Νύμφαισιν Ἰαονίδεσσι νυχεύσων.* Possis sane quod nuper coniectum memini *Νύμφαις σὺν Ἰαονίδεσσι.* Sed recte dici posse videtur *νυχεύειν Νύμφαις,* ut Hesiodus Theog. 212. dixit *οὔ τινι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νὺξ ἐρεβεννή.* Et quis nescit Homericum *θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα?* Vs. 9 et 10. ita in libris scripti sunt:

αὐτὰρ ἀκανθοβόλοιο ῥόδου κατατέμνεο βλάστας,
τάφροις τ' ἐμπήξειας, ὀδὸν διπάλαιστα τελέσκων.

In his *ὀδόν* interpretantur de intervallo inter duos quosque rosarum surculos relinquendo. Id vero *ὀδὸς* dici non potuit. Scripsit poeta *ὅσον διπάλαιστα τελέσκων.* Sequentia egregie expedivit Schweighaeuserus. Odonia, quam a rosarum praestantia commendat poeta, omni florum genere abundasse, etiam illud indicio est, quod fuere qui Proserpinae raptum in

loca illa transferrent, cuius rei testem habemus Appianum Bell. civ. IV, 105. Vs. 14 sqq. ita scribendi sunt:

δεύτερα Νισαίης Μεγαρηΐδος· οὐδὲ Φάσηλις,
οὐδ᾽ αὖθ᾽ ἡ Λευκόφρυν ἀγασσαμένη ἐπιμεμφής,
Ληθαίου Μάγνητος ἐφ᾽ ὕδασιν εὐθαλέουσα.

Id enim necessario dici debuit, primum locum Odonias rosas occupare, secundum Megaricas; at nec Phaselis, inquit, propter rosas spernenda est, nec quae in Lethaei Magnesii ripis condita est urbs florentissima, Dianae cultu nobilis, Λευκόφρυν ἀγασσαμένη. Ita enim verissime neglectus a Dindorfio Schweighaeuserus correxit editum ἀγασσαμένης. De Magnesiae Dianae nomine Λευκόφρυς vide Heynii Comment. Archaeol. I p. 109. Pro αὖθ᾽ ἡ legebatur αὐτή. Praeivit Schweigh. qui αὖ ἡ. Vs. 22. δύο κροκόωντες ἐπιζυγέοντε κορύμβοις. Pro ἐπιζυγέοντε, quod nihil est, corrige aut ἐπιζυγέ᾽ ὄντε ab ἐπιζυγής, aut ἐπίζυγες ὄντε ab ἐπίζυξ, quemadmodum μονόζυξ, ἄζυξ et similia dicuntur. Vs. 36 et 37 ita in libris scribuntur:

σὺν καί περ τοξία χροιῇ λυχνίς, οὐδὲ θρυαλλίς,
οὐδὲ μὲν ἀνθεμίδων κενεὴ γηρύσεται ἀκμή.

Ac γηρύσεται recte sine dubio in γηράσεται mutandum esse indicavit Dalecampius. Priora autem nescio an ita corrigi debeant, σὺν καί πέρ τ᾽ ὀξεῖα χροιῇ λυχνίς, simul etiam quantumvis igneo colore lychnis. Talis enim lychnidis color est; hinc Veneri Amorique sacra fuit. V. Anal. Alex. p. 25. De ὀξύς ad colorem translato vide v. 65. τηλόθεν ὀξυτέρῃσιν ἐφελκόμεναι χροιῇσιν. Cfr. Aristophanes Pac. 1173. φοινικίδ᾽ ὀξεῖαν πάνυ, et Chaeremon apud Athen. XIII p. 608 f. τάδ᾽ ὀξυφεγγῆ κρίνεσιν ἀργεννοῖς ὁμοῦ. Forma χροή Nicander usus etiam aliis locis, e. c. Alexiph. 407. Vs. 52. malim βαθεῖ ἐνὶ τεύχεϊ καρπόν, pro ἐν τεύχεϊ, qua forma non utuntur in hac versus sede poetae Alexandrini. Vs. 58. ἄσπορα ναομένοισι τόποις ἀνεθρέψατο λειμών. Libri νεομένοισι. Scribendum igitur ναιομένοισι, quae ionica forma est. Homerus Od. IX, 222. ναῖον δ᾽ ὀρῷ ἄγγεα πάντα. Quod afferens Apollonius Lex. p. 114, 30. explicationis causa addit ἀντὶ τοῦ νεανικῶς. Scribendum ἀντὶ τοῦ νέον ἰακῶς. Cfr. Archestratus Athenaei IV p. 136 b. βούγλωσσόν θ᾽ ὃς ἔναιεν ἐν ἅλμῃ μορμυρούσῃ, de quo supra p. 16 dictum est.

XV p. 695 a. In notissimo Callistrati scolio Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω, ὥσπερ Ἁρμόδιος κ᾽ Ἀριστογείτων, vix credibile est particulam καὶ elisionem passam esse, cuius rei unum tantummodo idque pessimi poetae,

Diogenis Laertii, exemplum habeo IV, 9, 66. χ' ὃ μὲν οὐδὲν ἔλασσον ἔβη κατὰ γῆς. Fortasse igitur Ἁρμόδιός τ' Ἀριστογείτων θ' scribendum.

XV p. 697 c. In cantilena Locrensi eos verum vidisse credo qui vs. 4. pro ἡμέρα καὶ ἤδη scribi voluerunt ἡμέρα καὶ δή, quod qui eam ob causam sprevere, quoniam καὶ δὴ in fine sententiae poni non possit, immemores fuerunt, ut alia mittam, Aristophanis Pac. 942. ὁ γὰρ βωμὸς θύραζε καὶ δή et Sophoclis Oed. C. 173. ψαύω καὶ δή.

XV p. 698. E Polemonis decimo libro τῶν πρὸς Ἀδαῖον afferuntur Hegemonis Thasii versus:

λῆμμ' ἀνέπεισε γέροντα καὶ οὐκ ἐθέλοντ' ἀναβῆναι
καὶ σπάνις, ἣ πολλοὺς Θασίων εἰς ὁλκάδα βάλλει
εὐκούρων βδελυρῶν ὀλλύντων τ' ὀλλυμένων τε
ἀνδρῶν, οἳ νῦν κεῖθι κακῶς κακὰ ῥαψῳδοῦσιν.
οἷς καὶ ἐγὼ μετὰ τοῖσι τὰ χρηίζων ἐπίθησα.

In his εὐκούρους Prellerus Polem. p. 77. explicat de hominibus delicatioribus. Non credo hoc probari posse, sed legendum suspicor οἰκουρῶν, ut paupertas Thasios otii et desidiae amantes ad navigationis necessitatem compellere dicatur. Ὀλλύντων τ' ὀλλυμένων τε sunt Homerica. Cfr. Plutarch. de an. et corp. aff. p. 502 a. συνέρρωγεν ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων. Alia indicavit Wyttenbach. Bibl. crit. II, 2. p. 66. Ultimum versum ingeniose Iacobsius ita refinxit: ὡς καὶ ἐγὼ μετὰ τοῖς σίτου χρήζων ἐποίησα. Sed sufficit opinor: οἷς καὶ ἐγὼ μέγα τοι σίτου χρήζων ἐπίθησα. Ac fortasse etiam σῖτα servari potest.

XV p. 700 e. πρότερος δὲ τούτων Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι μέμνηται τοῦ πανοῦ . . . ἐν ἴωνι. Haec ita redintegranda sunt τοῦ πανοῦ, μεθ' ὃν Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι. Euripidis locus est Ion. vs. 199. qui eadem voce usus est in Alcmena apud Polluc. X, 117. Cfr. Schol. Arist. Pac. 841.

Sed video me terminos huiuscemodi libellis positos iam egressum esse: itaque finem scribendi faciam, postquam eis quae p. 32. de Euripidis loco e Stheneboea disserui pauca addidero. Aptissimam enim in illo loco Cragi memoriam esse etiam ex eo intelligitur, quod in hoc ipso monte Bellerophon cum Chimaera depugnasse fertur. Strabo XIV p. 665. περὶ ταῦτα μυθεύεται τὰ ὄρη (Cragum et Anticragum dicit) τὰ περὶ τῆς Χιμαίρας. Porro ταύτης spectat opinor ad praeruptam Chimaerae rupem, quam proxime a Crago abesse testatur idem Strabo l. l. ἔστι δ' οὐκ ἄπω-

θεν καὶ ἡ Χίμαιρα φάραγξ ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀνατείνουσα. Schol. Hom. Il. VI, 181. ἔνιοι δὲ ὄρος εἶναι κατὰ Λυκίαν ὃ καλεῖται Χίμαιρα. τοῦτο δὲ κατὰ μέσον ἔχει ἀναφυσήματα πυρός, κατὰ δὲ τὰ ἄκρα πολύθηρον. Hactenus igitur bene omnia procedunt; at dubitationis aliquid relinquitur propter verbum ἵδρυται, quod de monte recte dici non potest. Itaque non montem Cragum, sed heroem, qui monti nomen dedit, intelligendum esse suspicor. Neque enim dubium esse potest, quin Cragus unus fuerit τῶν ἀγρίων θεῶν (*), quorum antra ex antiquis scriptoribus memorat Eustathius ad Dionys. Per. 847. ἐν τούτῳ δέ φασιν οἱ παλαιοὶ τῷ Κράγῳ θεῶν ἀγρίων ἄντρα εἶναι, et disertius Stephanus ex Alexandri Lyciacis s. v. Κράγος p. 475. Κράγος: ὄρος Λυκίας· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ Λυκιακῶν· ἀπὸ Κράγου Τρεμίλητος υἱοῦ μητρὸς δὲ Πραξιδίκης νύμφης. ἐνταῦθα δ' εἶναι καὶ τὰ ἐπονομαζόμενα θεῶν ἀγρίων ἄντρα. ἀπαθανατισθῆναι γάρ φασι τοὺς περὶ τὸν Κράγον. Qui quod τοὺς περὶ τὸν Κράγον dicit, non circumlocutione uti putandus est, sed Cragum cum fratribus intellexit, quorum nomina habemus apud Panyasin in Heraclea Fr. XV p. 51. Tzsch.

Ἔνθα δ' ἔναιε μέγας Τρεμίλης (**) ὃς ἔγημε γυναῖκα
Ὠγυγίην νύμφην, ἣν Πραξιδίκην καλέουσιν.
τῆς δ' ὀλοοὶ παῖδες Τλῶος Ξάνθος Πίναρός τε
καὶ Κράγος, ὃς κρατέων πάσας ληίζετ' ἀρούρας.

Hi igitur sunt illi Lyciorum ἄγριοι θεοί, quorum nominibus quae sententia subiecta sit, non dubium esse potest reputantibus Lyciam antiquissimis temporibus infernis ignibus et ignivomorum montium eruptionibus fuisse conquassatam. Itaque Τλῶος, quod nomen notissimo paraschematismo pro Τρῶος a τρώειν perforare dictum est, ad montis foramina et fissuras referendum puto, e quibus Xanthus et Pinarus i. e. rutilescentes flammarum ignes et cinerum pumicumque squalores erumpunt. Cragus autem, ὃς πάσας ληίζετ' ἀρούρας, manifesto ad subterraneos fragores terraeque motus spectat; neque alio antiquissima Lyciae Lyciorumque nomina (Τρεμιλίς, Τρεμιλία, Τρεμιλεῖς, Τρεμίλαι et transpositis litteris Τερμίλαι) referenda sunt. Postea mu-

---

(*) Eos Lobeckius Aglaoph. p. 1186. non diversos putat a σκληροῖς θεοῖς Solymorum.

(**) Ita enim recte in Anal. Alex. p. 368. editum Τρέμιλος emendatum esse docent exempla genitivi Τρεμίλητος Stephano Byz. v. Κράγος et Τλῶς e codd. restituendi. Compara Μύνης Μύνου et Μύνητος, Κόμης Κόμου et Κόμητος, et alia eiusdem generis plura.

tata naturae facie terrae tremores igniumque infernalium eruptiones consopitae sunt: idque ipsum est, quod veteres Bellerophontis fabula, quem recte Hermannus Opusc. II p. 182 Aspricidam interpretatur, indicare voluerunt. Is enim Chimaera, qua ignivomum montem significari constat, devicta et Tremilae filiis in antra montium relegatis, incertum qua causa Lycios transnominavit qui ante a perpetuis terrae motibus Tremilae appellati sunt. Ea de re Alexandrum in Lyciacis exposuisse testatur Stephanus Byz. v. Τρεμίλη p. 716. Ἀλέξανδρος τετάρτῳ „τελευτήσας τάδε τοὺς Τρεμιλέας Λυκίους Βελλεροφόντης μετωνόμασεν.“ Ita enim haec scribenda sunt. Ceterum si recte Euripidis locum interpretatus sum, ἔνθηρος cum πόρος coniungendum, ἵδρυται autem eo quo non raro legitur significatu pro ᾤκισται accipiendum est.

CORRIGENDA.

P. 14, 10 corr. Astyanax et Antenor 18, 2 Hegesianactem 25, 12 sinuosi littoris epitheton. 28, 26 scribendum 29, 21 aptus 30, 34 id quo 48, 13 ἀκριτίᾳ rem Βογχορήδος p. 36, 12 iam Dobraeus Adv. II. p. 333. Aphrodisium, de quo p. 39 dictum, portus nomen esse etiam Ulrichsium negasse audio. De Epicharmeis, quae passim tractavi, adeundus est locupletissimus Ahrensii liber de dial. Dorica.

Zu der

öffentlichen Prüfung

der Zöglinge

des Königl. Joachimsthalschen Gymnasiums,

welche

Sonnabend den 26. September 1846

veranstaltet werden soll,

ladet ehrerbietigst ein

der Director

AUGUST MEINEKE.

Berlin.

Gedruckt in der Druckerei der Königlichen Akademie der Wissenschaften.

1846.

PHILOLOGICARUM EXERCITATIONUM
IN
ATHENAEI DEIPNOSOPHISTAS
SPECIMEN SECUNDUM.

Athen. I p. 4 b. Charmus Syracusanus, si quando epulanti minutuli pisces apponerentur, dicere solebat ὀυκ ἀπ' ἐμοῦ σκεδάσεις ὄχλον; ad quae Dindorfius „nescio“ inquit „quo auctore Casaubonus Homeri versum dicat ὀυκ ἀπ' ἐμοῦ σκεδάσεις ὄχλον ταλαπείριε πρέσβυ; qui non est Homericus.“ Sane fefellit Casaubonum memoria; at legerat illum versum apud Diogenem Laert. II 117. ubi Bio Borysthenita, homo dicacissimus, eo usus esse dicitur ἐρωτηθεὶς εἰ θεοὶ εἰσίν. Videtur cyclici poetae versus esse, pariter ut ille quo idem Diogenes VII 163 utitur: τίς δέ σ' ἐτύφλωσεν; τίς ἀφείλετο λαμπάδος αὐγάς; quem Welckerus ad Cratini 'Οδυσσεῖς referebat.

I p. 6 c. Clearchus: Μελάνθιος δὲ τῶν ἀπολαύσεων ἐρῶν ηὔξατο τῆς μακραύχενος ὄρνιθος τὸν τράχηλον ἔχειν, ἵν' ὅτι πλεῖστον τοῖς ἡδέσιν ἐνδιατρίβῃ. De Melanthio eadem rettulit Photius Epist. 88. (Hist. com. p. 206.) ad Sardanapallum translata sunt a Cosma ad Gregorium in Maii Spicil. Rom. II p. 255. 615. Sequuntur apud Athenaeum litt. d. Aristotelis verba: δημηγοροῦντες ἐν τοῖς ὄχλοις κατατρίβουσιν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν τοῖς θαύμασι, καὶ πρὸς τοὺς ἐκ τοῦ Φάσιδος ἢ Βορυσθένους καταπλέοντας. In his primum τῆς Φάσιδος scribendum e cod. B. Phasis enim et Borysthenes hoc loco non fluviorum, sed urbium sunt nomina. Θαύματα autem non de praestigiis intelligenda, sed de loco in quo praestigiatores, mimologi, neurospastae aliique id genus homines artes suas stupenti plebeculae exhibebant. Neglexerunt eam significationem thesauri Stephaniani editores etiam aliorum scriptorum exemplis comprobatam. Ita Theophrastus Char. VI, 2: ἐν θαύμασι τοὺς χαλκοῦς ἐκλέγειν καθ' ἕκαστον περιιών. Athenaeus X p. 452 f. ἐν τοῖς θαύμασιν ὑπεκρίνετο

μίμους. In eandem sententiam accipienda verba Pausan. IX, 21 eximiae magnitudinis tritonem ἐν τοῖς Ῥωμαίων θαύμασι se spectasse narrantis. Huiuscemodi miraculis ostentandis in aliis urbibus alius locus assignatus erat, Romae campus Martius, Athenis praeter forum (Stobaeus Flor. LXXX, 6) inprimis Scirus et campus Thriasius, in aliis hippodromus (Dio Chrys. XX p. 493), in aliis denique peculiare quoddam miraculorum forum erat, τεράτων ἀγορά, de quo cfr. Lobeck. Aglaoph. p. 1304.

I p. 22 b. Inter alia saltationum genera memorantur ὀρχήσεις Μαντινιακαί, quod Μαντινικαί scribi et usus postulat et ratio. Quae enim a gentilibus in ευς exeuntibus formantur possessiva, extrito ε terminantur in ικος, Πειραϊκός, Χαιρωνικός, Δεκελικός, alia apud Lobeckium Pathol. p. 322, quibus adde Τρομιλικός male Τρομίλιος scriptum in Simonidis versu apud Athen. XIV p. 658 c., Κορωνικός apud Strabon. IX. p. 407. in Κορωνιακός corruptum, et quod duplicem ecthlipsin passum est Φενικός a Φενεεύς apud Stephanum Byz. s. v. Φενεός. Ad genuinam formam proxime accedit quod cod. B. habet Μαντική, quemadmodum apud Themistium Or. XIII p. 199, 7 olim legebatur Μαντικὴ ξένη pro Μαντινική. De Mantinensium orchestica egerat Stephanus s. v. Μαντίνεια, ut intelligitur ex iis quae leguntur s. v. Λακεδαίμων. Fuit ea ex genere enoplio, quam tanta arte illi exercuerunt, ut primi eius auctores fuisse perhibeantur, docente Plutarcho V. Num. cap. 13: Σάλιοι δ' ἐκλήθησαν οὐχ, ὡς ἔνιοι μυθολογοῦσιν Σαμόθρακος ἀνδρὸς ἢ Μαντινέως, Σαλίου ὄνομα, πρώτου τὴν ἐνόπλιον ὄρχησιν ἐκδιδάξαντος, quae ex Polemone deriuata sunt, qui teste Festo s. v. Salios p. 229 ed. Müll. Arcada quendam fuisse dixerat nomine Salium, quem Aeneas a Mantinea in Italiam deduxerit, qui iuvenes Italicos ἐνόπλιον saltationem docuerit. Pro Salio Demeam nominat Ephorus apud Athenaeum IV p. 154 d. πρὸς δὲ τούτοις καὶ ὁπλομαχίας μαθήσεις ἐν Μαντινείᾳ πρῶτον εὑρέθησαν, Δημέου τὸ τέχνημα καταδείξαντος. Hoplomachia enim non diversa existimanda est ab ὀρχήσει ἐνοπλίῳ, quae in eo cernebatur, ut arma cum decoro corporis motu et ita tractarentur ut perfectae artis imaginem exhiberet. Quem Demeam vocavit Ephorus, Demonax dicitur Hermippo apud Athenaeum l. l. Ἕρμιππος δ' ἐν πρώτῳ περὶ νομοθετῶν τῶν μονομαχούντων εὑρετὰς ἀποφαίνει Μαντινεῖς, Δημώνακτος ἑνὸς τῶν πολιτῶν συμβουλεύσαντος, καὶ ζηλωτὰς τούτου γενέσθαι Κυρηναίους. Quibus cave ita utaris ut Mantinenses gladiatoriae, qualis a Tuscis et Romanis exercebatur, auctores fuisse

existimes, cuius artis notitia apud Graecos in seriora incidit quam quibus Demonax vixit temporibus; neque enim dubium esse potest, quin Demonax iste idem sit, quem Herodotus IV 161 a Cyrenaeis adscitum memorat, ut reipublicae suae statum ordinaret.

I p. 28. f. Ἀντιφάνης.

Ἔστιν ὄψον χρηστὸν ἐπαγωγὸν πάνυ,
οἶνός τε Θάσιος καὶ μύρον καὶ στέμματα.
Ἐν πλησμονῇ γὰρ Κύπρις, ἐν δὲ τοῖς κακῶς
πράσσουσιν οὐκ ἔνεστιν Ἀφροδίτη βροτοῖς.

Postrema haec ἐν πλησμονῇ etc. Dindorfius a praecedentibus separavit, cuius rei hanc haud dubie causam habuit, quod neque Κύπρις recte primam producit, totusque horum versuum Euripideus potius quam comicus color est. Eam ob rem ego in Com. gr. III p. 144. Dindorfio obsequutus sum. Est tamen quod dubitationem iniiciat; agit enim illo loco Athenaeus de variis vinorum generibus, de Lesbio Pramnio Thasio Chio Psithio, quorum singula singulis comicorum poetarum, Antidoti Alexidis Ephippi Eubuli Antiphanis Anaxandridis, testimoniis adstruit. In illis autem quos incerto poetae Dindorfius assignavit versibus nulla vini memoria, ut prorsus nullo pacto intelligi possit quo consilio eos scriptor reliquis intermiscuerit. Eam ob causam igitur eos a reliquis Antiphanis versibus, quibus ad sententiam aptissime coniunguntur, disiungi posse nego. Quod autem prima syllaba in nomine Κύπρις producitur, hanc causam habet, quod poeta notissimum Euripidis versum expressit, ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις ἐν πεινῶσι δ' οὔ, de quo cfr. Matthiae Euripid. fragm. inc. 164. cui comparandus eiusdem poetae, ut suspicor, versus apud Hermiam ad Platonis Phaedr. p. 76. πλήρει γὰρ ὄγκῳ γαστρὸς αὔξεται Κύπρις, de quo dixi Com. gr. IV p. 171. Similem ob causam idem noster poeta primam in τέκνον produxit τούτῳ δὲ τέκνον πολλὰ κἀγάθ' οἱ θεοί, de quo versu cfr. Com. gr. V. p. 77. quae excusatio etiam Aristoph. inc. fab. fragm. LXXXI p. 1194 adhibenda: ἄκων κτενῶ σε τέκνον. Accedit quod Antiphanes etiam alias tragicorum poetarum orationem imitatus est. Vide Aeoli fragm. I p. 7. Thamyram p. 55. Omphal. I p. 96. Philotheb. I. p. 126. Pro πράσσουσιν scribendum πράττουσιν.

I p. 29 c. Archestratei fragmenti versus undecimus ita exhibendus erat: οὐκ οἴνῳ σοι ὅμοιον ἔχειν γέρας. Quae paucis interiectis sequuntur verba ἔνιοι δὲ ἐν τῷ καθόλου τὸν πρὸς παρανομήν, in iis ἐν τῷ καθόλου Casaubonus inter-

pretatur in totum, generaliter; non attulit tamen exempla eius loquutionis. Itaque ἐν τῷ fortasse ex dittographia ortum.

II p. 44 c. Μᾶτρις ὁ Ἀθηναῖος ὃν ἐβίω χρόνον οὐδὲν ἐσιτεῖτο ἢ μυρρίνης ὀλίγον. Ad haec conferendus Ptolemaeus apud Photium Bibl. p. 148, 1. Μᾶτρις ὁ Θηβαῖος ὑμνογράφος μυρσίνας παρ' ὅλον τὸν βίον ἐσιτεῖτο. ubi vides Thebanum dici, quem Athenaeus vocat Atheniensem, quorum utrum rectius sit, vel nominis forma indicat, quae si Matris Athenas patriam habuisset, Μῆτρις esse deberet, cuius exempla habes in numis Atticis et Smyrnaeis apud Sestinum III. p. 546 et Mionnetum III. 20. qui male legunt Μῆτρος et Μήτριος. Accedit quod Matris noster hymni in Herculem scripti auctor perhibetur ab Athenaeo X p. 412b. et Diodoro Sic. I, 24. Quale argumentum quis non videt in Thebanum potius hominem cadere quam in Atheniensem? Cfr. Babrius fab. 15. Ceterum eiusdem erroris exempla editoribus non animadversa habemus apud Schol. Pindari Olymp. II, 48 Παλλὰς Ἀθηνᾶ ἡ πολιοῦχος τῶν Ἀθηναίων, et Schol. Aristoph. Acharn. 862 ἐσπούδαζον γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι περὶ τὸν αὐλόν.

III p. 87 a. Ἀριστώνυμος Θησεῖ „κόγχος ἦν βαπτῶν ἁλῶν". ὁμοίως παραπλησίως δ' εἴρηκε καὶ Φρύνιχος. Porsono ὁμοίως expungenti obsequutus est Dindorfius; scribendum potius ὁμοίως καὶ παραπλησίως δ' εἴρηκε, quae passim coniunguntur. V. Lobeckii Paralip. p. 62 not. 69. Adde Photium p. 195, 1. τὴν αὐτὴν καὶ παραπλησίαν διάνοιαν. Consimili ratione ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ coniunxit Thucyd. I, 27 et V, 79. Teles Stobaei XL, 8. alii.

III p. 91 d. Demetrius Scepsius: Λάκωνά τινα κληθέντα ἐπὶ θοίνην. Cod. A. θοίναν. Itaque θοῖναν scribendum, qua de forma dictum Specim. I p. 28. Adde Hesychium, Βορεασμοί: Ἀθήνησιν οἱ ἄγοντες Βορέᾳ ἑορτὰς καὶ θοίναν (θοῖναν). Ex eodem genere est τρῖγλα pro attico τρίγλη, restituendum illud ex codd. Archestrato apud. Athen. p. 320 a. et κίχλα Babrio fab. 72, 19, Αἶτνα pro Αἴτνη apud Constant. Porph. Them. II p. 58, 18. Βέργα pro Βέργη apud Scymnum Per. 654., πτέρνα pro πτέρνη apud Photium p. 469, 23. τρῦπα (non τρύπα) pro τρύπη apud Eustath. ad Hom. p. 1069, 22. Nec μαρίλα recte scriptum in Thesauro Parisino pro μαρῖλα. Sequuntur apud Athenaeum Laconis verba: ὦ φάγημα μιαρόν, οὔτε μὴ νῦν σε ἀφέω μαλθακισθείς, οὔτ' αὖθις ἔτι λάβοιμι. ubi Dindorfius ἀφῶ aut ἀφήσω requirit; at ἀφέω a sermone Lacedaemoniorum non alienum esse aliunde constat. Tum scribendum οὔτ' ἂν αὖθις, sive malis αὖτις cum cod. A.

III p. 98 d. τοιοῦτος ἦν καὶ Ἀλέξαρχος, ὁ Κασάνδρου τοῦ Μακεδονίας βασιλεύσαντος ἀδελφός, ὁ τὴν Οὐρανόπολιν κτίσας. Uranopolitarum civitas ab Alexarcho condita quo loco sita fuerit a Plinio indicatum putatur H. N. IV, 10. ubi de Atho monte disserit: oppidum in cacumine fuit Acrothon, nunc sunt Uranopolis, Palaeotrium, Thyssus, Cleonae, Appollonia. Sed huius testimonii ambigua fides est. Veriora docet Strabo Epit. libri VII a Kramero edita p. 17. e Demetrio Scepsio: εἶθ᾽ ὑψηλὸν εἶναι πλαταμῶνα πλεθριαῖον σχεδόν τι τὸ μῆκος — ὅπου Ἀλέξαρχον τὸν Ἀντιπάτρου πόλιν ὑποδείμασθαι τὴν Οὐρανόπολιν λ᾽ σταδίων τὸν κύκλον ἔχουσαν. Ad huius igitur rupis radices inter Acanthum et Sanas Uranopolis erat condita.

III p. 105 a. In Archestratei fragmenti versu primo revocandum quod libri habent ἀλλὰ παρεὶς λῆρον πολὺν ἀστακὸν ὠνοῦ. Integrum ut versum faceret Valckenarius scribebat πολυώνυμον ἀστακόν, cui nollem obsecundasset Dindorfius, quum λῆρος πολύς quasi proverbii loco dicatur. V. Cicero ad Attic. XVI, 1. Aristoph. Polyidi fragm. 1.

III p. 1091 e. In Lyncei epistola ad Diagoram scripta post verba τὸν αὐτὸν τρόπον — γίνεται τὸν ἐσθίοντα sequebantur sine dubio ea quae ex eadem epistola afferuntur ab Athenaeo XV p. 647 b. Mox sequuntur haec: τούτου τοῦ ἄρτου (ἀχαΐνου) μνημονεύει Σῆμος ἐν ὀγδόῳ Δηλιάδος λέγων ἐν ταῖς θεσμοφόροις γίνεσθαι, quae Lobeckius Aglaoph. p. 1063 ita scripsit λέγων ἐν τοῖς θεσμοφορίοις γενέσθαι. Scribendum potius λέγων ταῖς θεσμοφόροις γίνεσθαι, ut III p. 113 b. τὸν ἀνάστατον καλούμενον, ὃς ταῖς ἀρρηφόροις γίνεται. Pergit Athenaeus: εἰσὶ δὲ ἄρτοι μεγάλοι, καὶ ἑορτὴ καλεῖται Μεγαλάρτια, ἐπιλεγόντων τῶν φερόντων

Ἀχαΐνην στέατος ἔμπλεων τράγον.

In quo versu τράγον, quod Lobeckius cum ἀχαΐνην coniungit et de placenta intelligit, mihi cum Schweighaeusero pro imperativo aoristi accipiendum videbatur, ut ἐπίβαλον apud Etymol. M. p. 793, 5. et Eustathium ad Hom. p. 1753, 5. item ἄγαγον, de quo Hesychius Ἄγαγον: ἀντὶ τοῦ ἄγαγε. Fortasse etiam ἀπόθανον, quod Par. A. habet in Demetrii verbis apud Stobaeum Flor. VIII, 19. ubi tamen paulo post legitima forma usus est ἀπόθανε, et φάγε ὅ τι ἂν ἥδιστα φάγοιο (leg. φάγοις). Omisere autem illum versiculum qui populares Graecorum cantilenas collegerunt *).

---

*) Pariter atque illam a Polluce IX 123 asservatam ludentium puerorum cantiunculam:

III p. 116 a. Εὐθύδημος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ ταρίχων Ἡσίοδόν φησι περὶ πάντων τῶν ταριχευομένων τάδ' εἰρηκέναι

Ἄμφακες μὲν πρῶτον στόμα καὶ κριταίαντα καὶ θιόην
γναθμῶν ἠνδάξαντο δυσείμονες ἰχθυβολῆες,
οἷς ὁ ταριχόπλεως ἅδε Βόσπορος, οἱ πιθόγαστροι
τμήγοντες τετράγωνα ταρίχια τεκταίνονται.
ναὶ μὴν οὐκ ἀκλεὲς θνητοῖς γένος ὀξυορύγχου,
ὃν καὶ ὅλον καὶ τμητὸν ἅλες τρηχεῖς ἐκόμισσαν.
θύννων δ' ὡραίων Βυζάντιον ἔπλετο μήτηρ,
καὶ σκόμβρων βυθίων τε καὶ εὐχόρτου λιβιβάττεω.

Omitto cetera. Videtur haec ipse Euthydemus fabricatus esse; minime enim Gesneri Aquat. p. 973 sententia probari potest, Archestrato illos versus tribuentis, quoniam is ὁ τῶν ὀψοφάγων Ἡσίοδος ab Athen. VII p. 310. a. vocetur. Multum enim ista ab Archestrateo dicendi genere recedunt. Priora ut insanabilia praetermittere licebit. Vs. 3 libri πυθόγαστρι, quod qui πιθόγαστροι scripsit Casaubonus, non cogitavit piscatores inepte sic vocari. Scribendum ὃι πιθογάστροις, qui gulonibus salsamenta quadrata conficiunt. Vs. 5 etiam nunc teneo quod Spec. I p. 11. conieci ὀξυρρύγχου. Non minus corruptum est quod apud Lucianum Lexiph. c. 2. legitur ἐγγυοθήκη pro ἐγγυθήκη, vel quod bis in eodem oraculo apud Strabon. I p. 53 et XII p. 536 legitur Πύραμος εὐρυοδίνης, pro quo recte epitome habet ἀργυροδίνης. V. 6. ἅλες τρηχεῖς ἐκόμισσαν non recte interpretantur salia aspera apportant. Hoc potius dicit, oxyronchum aut integrum aut in frustula concisum sale condiri. Vs. 8 et βυθίων inutile scombrorum epitheton est, nec particula τέ suo loco posita. Scribendum videtur κυβίων, quod etsi plerumque de quadratis salsamentorum frustis dicitur, tamen etiam piscis nomen est. Cfr. Arcad. p. 42, 3. Postremo versu pro λιβιβάττεω nescio

---

α'. χαλκῆν μυῖαν θηράσω.
β'. θηράσεις, ἀλλ' οὐ λήψει.

Quae anapaestis spondiacis scripta sunt. Nec omittendum quod Plinius HN. VII, 11,25. affert: Φεύγετε κανθαρίδες· λύκος ἄγριος ἄμμε (ὔμμε?) διώκει, et illud a Schol. Ven. Iliad. χ' 263 servatum: ἄρνα φιλοῦσι λύκοι, νυὸν ὡς φιλέουσιν ἐρασταί, de quo in Bergkii et Caesaris Diario Antiqu. stud. 1844 p. 12. dictum est, item illud apud Plutarch. Quaest. Gr. p. 297 b. μήποτε νοστήσαιτε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

an rectius scribatur λιβυβάττεω. In sequentibus pro Γαδείραθεν reponendum Γαδειρόθεν.

III p. 131 a. Anaxandridis eclogam de nuptiis Iphicratis posui Com. graec. vol. III p. 182 sqq. Eius initium in libris ita fere scriptum est:

λαμπροῖς δείπνοις δεξόμεθ' ὑμᾶς
οὐδὲν ὁμοίοις τοῖς Ἰφικράτους
τοῖς ἐν Θράκῃ, καίτοι φασὶν
βυβακάλους αὐτὰ γενέσθαι.

Horum ultimus versus adhuc frustra criticorum artem exercuit. Scribendum vero βουβαύκαλα ταῦτα γενέσθαι, i. e. epulas luxuriossimas. Adiectivum βαύκαλος memorat Etymol. M. 192, 20. Βαύκαλον: μαλακιζόμενον, τρυφερόν. Itaque ludibundus poeta dicere potuit βουβαύκαλος pro λίαν τρυφερός.

IV p. 150 a. οὐκ εἰσφέρεται δὲ οὐδ' ἀμίς εἰς τὸ πρυτανεῖον. Cod. A recte ἀμίς. Mox lit. c. κακὸν κακῶς σε, ἔφη, ὦ Αἰγύπτιε, ἀπολέσειαν οἱ θεοί. Haec tragici poetae verba sunt:

κακὸν κακῶς σέ γ' ἀπολέσειαν οἱ θεοί.

Videntur autem Euripidis esse. Idem trimeter a Disseno non animadversus latet apud Demosthenem c. Ctesiph. p. 114. poetarum versus, quos Aechines pronunciando corruperit, componentem „ἥκω λιπὼν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας“ καὶ „κακαγγελεῖν μὲν ἴσθι μὴ θέλοντά με“ καὶ κακὸν κακῶς σε μάλιστα μὲν οἱ θεοί, ἔπειτα δὲ οὗτοι πάντες ἀπολέσειαν.

IV p. 156. e. καὶ τῶν μὲν ἐγκωμιαζόντων τὸ ἀπὸ τῆς Λέρνης (ὕδωρ), ἄλλων δὲ τὸ ἀπὸ τῆς Πειρήνης, ὁ Καρνεῖος κατὰ Φιλόξενον εἶπε τὸ κατὰ χειρῶν. Falluntur interpretes his verbis Philoxeni Cytherii locum designari existimantes eum quem attulit Athenaeus IV p. 147 e. ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν. Tam obvia enim haec dictio est, ut inepte Carneus fecisset, si dictum suum, quo facetus esse volebat, poetae lyrici verbis comprobasset. Intelligendus potius celeberrimi nominis parasitus Philoxenus, Πτερνοκοπὶς cognominatus, clarus facete dictis, quae collegit Athenaeus IV p. 242 et 246. Recte locum intellexit iam Eustathius ad Hom. p. 1402, 46. ᾄδεταί τις παράσιτος, ἐγκωμιαζόντων τινῶν μὲν τὸ ἀπὸ Λέρνης ὕδωρ τινῶν δὲ τὸ ἀπὸ Πειρήνης, αὐτὸς εἰπεῖν ἄριστον εἶναι τὸ κατὰ χειρῶν, ἤγουν τὸ ἐν συσσιτίοις διδόμενον. In sequenti epistola Parmenisci ad Molpidem praeeunte cod. P. scribendum: καὶ τῆς τραπέζης παρατεθείσης ἐδειπνοῦμεν, καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν φακῆν,

ἡ δ' ἐπεισρέῤῥει. Non ipsis enim verbis poetae usus est, sed ea pro consilio suo paullum mutata orationi immiscuit, quemadmodum Arrianus Periplo PE. 1 p. 4. τοῦτο δὴ τὸ τραγικόν, καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν ἡ δ' ἐπεισέῤῥει. Euripidis autem (huius enim versum illum esse non dubitandum) verba fuere haec:

καὶ τὴν μὲν ἐξαντλοῦμεν ἡ δ' ἐπεισρέει.

Quae in eadem epistola sequuntur litt. f. verba: ἐμοὶ δὲ κατὰ τὸν Δίφιλον, φησὶ δ' οὗτος ἐν Πελιάσι „τὸ δειπνάριον ... ταῖς κίχλαις ἤδη λέγει", ea non Parmenisci sunt, sed ipsius Athenaei, id quod praeter singularem et Athenaeo propriam orationis conformationem in citandis scriptorum χρήσεσι vel sequentia docent, γέλωτος οὖν ἐπιῤῥαγέντος etc. In Diphili enim verbis nihil inerat, quod risum movere posset, inerat autem in ridicula Euripideorum versuum parodia Ζεῦ μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν, et φακός σε δαίμων καὶ φακὴ τύχη λάβοι. In eadem epistola p. 157 b. leguntur haec: Μελέαγρος ὁ Γαδαρεύς — ἔφη τὸν Ὅμηρον Σύρον ὄντα τὸ γένος κατὰ τὰ πάτρια ἰχθύων ἀπεχομένους ποιῆσαι τοὺς ἀρχαίους. In his pro ἀρχαίους scribendum Ἀχαιούς, et in proximis ἢ μόνον ἀνέγνωτε συγγραμμάτων αὐτοῦ τὸ περιέχον λεκίθου καὶ φακῆς σύγκρισιν. Vulgo σύγγραμμα, pro quo A habet συγγράμματα, B autem σύγγραμμά superscripto τ.

IV p. 166 f. Theopompus de luxurie Tarentinorum: ἡ πόλις ἡ τῶν Ταραντίνων σχεδὸν καθ' ἕκαστον μῆνα βουθυτεῖ καὶ δημοσίᾳ ἑστιάσεις ποιεῖται. Singulis fere mensibus publicas epulas instituisse Tarentinos nihil habet quod quis iure miretur. Vide igitur ne Theopompus scripserit καθ' ἑκάστην ἡμέραν, quae digna Theopompo veritatis amplificatio est. Atque ita demum convenit Theopompo cum Strabone VI p. 280. ἐξίσχυσε δ' ἡ ὕστερον τρυφὴ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν, ὥστε τὰς πανδήμους ἑορτὰς πλείους ἄγεσθαι κατ' ἔτος παρ' αὐτοῖς ἢ τὰς ἄλλας ἡμέρας.

IV p. 163 e. Ex Hermippo Timaeo aliisque scriptoribus docetur, Diodorum Aspendium omnium primum extitisse, qui, quum Pythagoricam disciplinam profiteretur, eam sequeretur et philosophandi et vivendi rationem, qua Pythagoristarum et vero Cynicorum insaniae praeluderet. Tum ita pergit: πρὸς ὃν ἀποστέλλων ὁ Στρατόνικος ἐκέλευσε τὸν ἀπαίροντα τὸ ῥηθὲν ἀπαγγεῖλαι „τῷ περὶ θηροπέπλου μανίας ὕβρεως τε περιστάσιμον στοὰν ἔχοντι Πυθαγόρου πελάτῃ". Apertum est Stratonicum, facetissimi hominem ingenii, his verbis novum, quod Diodorus sectabatur, institutum ita risisse, ut si-

mul fastum hominis et affectatam sublimitatem illuderet. Eam ob causam etiam dictionis forma usus est ea, quae et verborum haberet granditatem et numerose ad aures accideret. At obscurum est quo spectet *περί*, ineptum item sive potius sensu cassum est *θηρόπεπλος μανία*. Mihi Stratonicus fere hoc dixisse videtur:

τῷ πατρὶ πηροπέπλου μανίας ὕβρεως τε περιστάσιμον
στοὰν ἔχοντι Πυθαγόρου πελάτᾳ.

Hoc est cynicae insaniae auctori et parenti, quemadmodum haud raro dicitur *πατὴρ σοφίας, πατὴρ δόγματος* et quae his sunt similia. *πηροπέπλου* num recte restituerim ipse dubito: hoc tamen certum videtur, latere in illo adiectivo perae memoriam, qua usum esse Diodorum testis est Socicrates apud Diogenem Laert. VI, 13. *Σωσικράτης δ' ἐν τρίτῃ διαδόχων Διόδωρον τὸν Ἀσπένδιον καὶ πώγωνα καθεῖναι καὶ βάκτρῳ καὶ πήρᾳ χρήσασθαι.* Verbis *περιστάσιμον στοὰν ἔχοντι* auditorum, quos Diodorus habebat, indicari videtur concursus et frequentia. Tenuem viri victum et abstinentiam ab esu animalium ridet Archestratus apud Athenaeum l. l. studiorum assiduitatem et pervicaciam Anthippus sive Anaxippus Com. graec. vol. IV. p. 461. apud quem iactator coquus haec fatur:

τὸν ὄρθρον ἐν ταῖς χερσὶν ὄψει βιβλία
ἔχοντα καὶ ζητοῦντα τὰ κατὰ τὴν τέχνην.
οὐδὲν Διοδώρου διαφέρω τἀσπενδίου.

Quorum versuum tertius in libris ita scriptus est: *οὐδὲν χονδρεύουσι διαφέρω τ' Ἀσπενδίου*, quae verba forti indigebant remedio.

IV p. 172 d. *πολλὰ μὲν ἐπιθεῖναι λέγων* (Πανύασις) *πέμματα, πολλὰς δὲ νοσσάδας ὄρνεις, προτέρου Στησιχόρου ἢ Ἰβύκου ἐν Ἄθλοις ἐπιγραφομένοις εἰρηκότος φέρεσθαι τῇ παρθένῳ δῶρα*

σασαμίδας χόνδρον τε καὶ ἐγκρίδας
ἄλλα τε πέμματα καὶ μέλι χλωρόν.

Ita haec exhibenda erant ad fidem cod. B. Vulgo *φέρεσθε*, quod viros doctos adeo fefellit, ut ipsa Stesichori verba illa esse putarent in hunc modum metro accommodata: *φέρεσθέ τε παρθενόδωρα*, quod pro *παρθένια δῶρα* dici potuisse vix credibile est. Panyasidis versum fuisse hunc: *πέμματα πόλλ' ἐπιθεὶς πολλὰς δέ τε νοσσάδας ὄρνεις*, nuper monuit vir doctus, nescius ita haec iam correcta esse in Anall. Alexandr. p. 368.

IV p. 172 f. ἦν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν πράξεων ὀνόματα Μαγίδες καὶ Γόγγυλοι... καλοῦνται δὲ καὶ νῦν τινες αὐτῶν Χοίρακοι καὶ Ἀρτυσίλεῳ καὶ Ἀρτυσίτραγοι καὶ Νεωκόροι καὶ Ἰχθυβόλοι. In his Μαγίδες e Villebrunii coniectura editum est; libri μαγάδις. Debebant certe Μάγιδες a Μάγις, quod nomini Ἄγις assimilatum est. Nominis Ἀρτυσίλεως etiamnunc exemplum superest in titulo Deliaco apud Boeckh. no. 158. Ἀρτυσίτραγος autem non a verbo τραγεῖν formatum videtur, sed a τράγος, quod placentae genus est, de quo vid. Lobeck. Aglaoph. p. 1064.

IV p. 173 b. Memoratur Πολυκράτων ὁ Κρίθωνος Ῥηναιεύς. Frequens nominis Κράτων usus est, at in compositis dicitur κράτης. Ita frustra quaeras Καλλικράτων Πεδιοκράτων Ἱπποκράτων Σωκράτων pro Καλλικράτης Πεδιοκράτης etc. Itaque Πολυκράτης scribendum videtur.

IV p. 182 d. ὁ δὲ μάγαδις καλούμενος αὐλός, ὁ καὶ παλαιομάγαδις ὀνομαζόμενος, ἐν ταὐτῷ ὀξὺν καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδείκνυται. Mirum est non suspectasse criticos ineptum illud παλαιομάγαδις, quod non dubium est quin πλαγιομάγαδις scribendum sit, comparandum illud cum πλαγίαυλος.

IV p. 183 f. Ἴων δ' ἐν Φοίνικι ἢ Καινεῖ ἀλέκτορα τὸν αὐλὸν καλεῖ ἐν τούτοις „ἐπὶ δ' αὐλὸς ἀλέκτωρ Λύδιον ὕμνον Ἀχαιῶν". In his Ἀχαιῶν quocunque referas inepte illatum est. Ion scripsisse videtur Λύδιον ὕμνον ἀχέων, tibia Lydium hymnum ingemiscens. De diaeresi cfr. Lobeck. ad Aiac. 421. Possis item ἰαχῶν, ut est apud Aeschyl. Sept. 849. τὸν δυσκέλαδον ὕμνον Ἐρινύος ἰαχεῖν.

V p. 191 f. Postquam in superioribus dixit non fas esse epulis in deorum honorem habitis diutius immorari, ita pergit: καὶ νῦν δὴ νόμος ἐκ θυσιῶν τινων πρὸ ἡλίου δύνοντος ἀπιέναι. καὶ παρ' Αἰγυπτίοις τὸ παλαιὸν σωφρονικῶς ἐξήγετο τὸ τῶν συμποσίων γένος, καθάπερ εἴρηκεν Ἀπολλώνιος ὁ περὶ τούτων γεγραφώς. Corrigendum videtur ἐξήγετο τοῦτο τῶν συμποσίων γένος, hoc conviviorum genus; epulas sacras dicit. Tum corruptum haud dubie περὶ ΤΟΥΤΩΝ. Legendum περὶ ΕΟΡΤΩΝ. De Apollonio qui de festis scripsit vide Specim. I p. 35 sq.

V p. 199 c. Callixenus in descriptione pompae Dionysiacae: λέβητες ἓξ βανωτοὶ εἴκοσι τέσσαρες. Desperant de his critici; mihi ἓξ errore natum videtur, pro βανωτοὶ autem scribendum suspicor κανωτοί, ut λέβητες κανωτοί sint lebetes canistrati i. e. canistrorum viminibus textorum formam referentes. Voce κανωτός sive καννωτός utitur Schol. Aristoph.

Vesp. 844 χοιροκομεῖόν ἐστιν ἀγγεῖόν τι καννωτόν, et mox: ἔστι δὲ τὸ καλούμε-ζωγρεῖον καννωτόν. Utroque loco Ven. habet κανωτόν.

V p. 212 d. εἰς τὴν Διευς (sic enim in cod. scriptum) οἰκίαν τοῦ τότε πλουτουντος ἀνθρώπου ταῖς ἐκ Δήλου προσόδοις. Pro Διευς corrigunt Διεύχου. Fortasse Διέως scribendum, ut homo iste Διεύς appellatus fuerit, cui nomini simile est Ζηνεύς apud Athen. XIII p. 601 f. ὡς Ζῆνις ἢ Ζηνεύς φησιν ὁ Χῖος.

VI p. 229 b. λὴν λοπάδα τήγανον προσαγορεύων· χωρὶς δὲ τοῦ τ στοιχείου Ἴωνες ἤγανον λέγουσιν, ὡς Ἀνακρέων „χεῖρά τ᾽ ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν". Aliam formam ionicam memorat Etymol. M. p. 743, 19. Τάγηνον: τοῦτο ἰωνικῶς τινες τίγανον λέγουσιν. At hic etiam ΗΓΑΝΟΝ scribendum pro ΤΙΓΑΝΟΝ, eademque forma reddenda Photio Lex. p. 564, 15. ubi nunc editur Ἴωνες τήγανον λέγουσιν.

VI p. 235 a. Clearchus: ἔτι δὲ παράσιτον νῦν μὲν τὸν ἕτοιμον, τότε δὲ τὸν εἰς σύμβιοῦν κατειλεγμένον. Non credo corruptum esse ἕτοιμον, sed excidisse aliquid, velut τὸν [εἰς τὸ συνδειπνεῖν] ἕτοιμον. Mox lit. b. affertur titulus columnae inscriptus in aede Castorum: τοῖν δὲ βοοῖν τοῖν ἡγεμένοιν τοῖν ἐξαιρουμένοιν τὸ μὲν τρίτον μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα, τὰ δὲ δύο μέρη τὸ μὲν ἕτερον τῷ ἱερεῖ τὸ δὲ τοῖς παρασίτοις. Qui dicti sint boves ἡγεμόνες nunc constat ex admonitione Boeckhii Praef. Corp. Inscr. p. VIII. Pro τοῖν ἐξαιρουμένοιν autem scribendum videtur τῶν ἐξαιρουμένων. Quae sequuntur Cratetis verba, καὶ ὁ παράσιτος νῦν ἐπ᾽ ἄδοξον μὲν κεῖται πρᾶγμα, πρότερον δ᾽ ἐκαλοῦντο παράσιτοι οἱ ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ σίτου ἐκλογὴν αἱρούμενοι, in iis priora ita scribenda videntur, νῦν μὲν ἐπ᾽ ἀδόξου κεῖται πράγματος. τὸν ἱερὸν σῖτον dicit hordeum. Cfr. Plinius HN. XVIII, 14. Atque hinc factum est ut, quos Attici dicebant παρασίτους, eosdem κριθολόγους appellarent Opuntii, teste Plutarcho Quaest. gr. p. 292. b. In sequentibus lit. f. scribendum videtur καὶ αὐτὸν ποιεῖ τὸν παράσιτον λέγοντα. Vulgo pro καί legitur διά.

VI p. 254 d. Θεόφραστος — φησὶν ὡς Μύρτις μύστης ὁ Ἀργεῖος Κλεώνυμον τὸν χορευτὴν ἅμα καὶ κόλακα — λαβόμενος τοῦ ὠτός κτλ. In his vocem μύστης in Epit. omissam Dindorfius seclusit. Scribendum potius videtur Μύρτις ἢ Μύστης. Ita enim loqui solet Athenaeus ubi de vera nominis forma incertus est, de quo admonui Specim. I p. 39. ubi allatis adde I p. 16. e. Διοδώρου ἢ Θεοδώρου, XIII p. 601 f. Ζῆνις ἢ Ζηνεύς, ibid. p. 604 a. Ἐρετριεὺς ἢ Ἐρυθραῖος. Myrtis autem iste Argivus fortasse idem est, quem

in Graeciae proditoribus memorat Demosth. c. Ctesiph. p. 295. contra quem disputat Polyb. XVII, 143.

VI p. 257 b. *καὶ τῇ μὲν ἀριστερᾷ τὸ τοῦ μειρακίου τριχωμάτιον ἐπικοσμῶν, τῇ δεξιᾷ δὲ Φωκαϊκὸν ψῦγμα διακινῶν ὡς αἰωρῶν ἡδὺς ἦν.* Pro *αἰωρῶν* cod. P. *αἰὀρᾶν.* Lege *αἰώραν,* ut vidit Casaubonus. Praeterea scribendum *τρίχωμα οἷον ἐπικοσμῶν.* Non ornabat enim homo iste luxuriosi iuvenis comam, sed ornanti similis erat.

VII p. 259 a. *ἦσαν δ' οὗτοι Ὀρτύγης καὶ Ἶρος καὶ Ἔχαρος. Ὀρτύγης* et *Ἔχαρος* non cognita aliunde nomina, quorum alterum non caret vitii suspicione. Scribendum videtur *Ἔσχαρος* cll. Polluce IV, 104. *καὶ μὴν Ἐσχάρινθον μὲν ὄρχημα, ἐπώνυμον δ' ἦν τοῦ εὑρόντος αὐλητοῦ,* quod *Ἐσχαρίνειον* scribendum suspicor, ab *Ἐσχαρῖνος.*

VI p. 260 b. In Theopompi loco post verba *καὶ γὰρ ὀρχούμενος καὶ πᾶσαν ἀκολασίαν ὑπομένων* lacuna indicanda videtur, quam commode expleas addendo *διετέλει,* nisi malis, sequentibus verbis *ἦν δὲ καὶ φύσει βωμολόχος* parenthesi inclusis, post *πλείους* omittere particulam *τέ,* quae abest sane a cod. A. At in eiusdem scriptoris loco p. 261 b. nihil mutandum, orationis forma paullo liberius formata ad eundem modum, quo e. c. Sophocles Oed. Tyr. 1462 post verba *ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν* infert *αἷν μοι μέλεσθαι.*

VI p. 261 b. Scribendum videtur *ἐν δὲ τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ γράφει ὡς περιεώρα Δημήτριος τοὺς κολακεύοντας αὐτόν κτλ.* Eo ducit scriptura cod. B *γράφει ὥσπερ ἑώρα.* Quid A habeat non enotatum est. In sequentibus revocanda est librorum scriptura *Πτολεμαίου δὲ μόνου ναυάρχου.*

VI p. 262 e. *Διευχίδας δ' ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς „[κατὰ] τὰς καλουμένας, φησίν, Ἀραιάς — μεταξὺ δὲ τῆς Κνίδου καὶ τῆς Σύμης εἰσὶ — γενομένης διαφορᾶς τοῖς συνεξορμήσασι τῷ Τριόπᾳ μετὰ τὸν ἐκείνου θάνατον, καὶ τῶν μὲν εἰς τὸ Δώτιον ἀναχωρησάντων [τῶν δὲ τοῖς υἱοῖς τοῦ Τριόπα συμπαραμεινάντων], οἱ μὲν μετὰ Φόρβαντος μείναντες εἰς Ἰηλυσὸν ἦλθον, οἱ δὲ μετὰ Περιέργου τὴν Καμειρίδα κατέσχον.* Ita haec redintegranda esse suspicor, additis quae uncinis inclusa sunt verbis. Phorbas et Periergus Triopae erant filii.

VI p. 264 c. In verbis Timaei, *οὐ γὰρ κεκτῆσθαι νόμον εἶναι τοῖς Λοκροῖς.. οἰκέτας πλὴν ἐγγὺς τῶν χρόνων,* scribendum videtur *πλὴν ἐγγίστων χρόνων,* sive *πλὴν ἐγγὺς τῷ χρόνῳ,* cll. Schol. Thucyd. I, 20 *τὰ ἐγγὺς τῷ χρόνῳ.*

VI p. 267 b. ἀθῷοι ἐξελθόντες τῆς νήσου ἐκπλεύσαντες κατέσχον τὴν Ἔφεσον, καὶ οἱ Ἐφέσιοι ἐκ τούτων ἐγένοντο. Pro ἐκπλεύσαντες scribendum videtur πλεύσαντες. Postrema autem non erat cur corrupta putaret Guhlius Ephes. p. 31. Hoc enim dicit, ab his originem ducere qui postea appellati sint Ephesii. In sequentibus Clearchi verbis malim ὁ γὰρ οἰκέτης δοῦλός ἐστιν [ἐπὶ] κτήσει κατατεταγμένος. Pergit scriptor: καλοῦνται δ' οἱ δοῦλοι, ὡς μὲν Κλέαρχός φησιν, ἄζοι καὶ θεράποντες καὶ ἀκόλουθοι, ubi qui ἄζοι vocantur, alias dicuntur ἄοζοι, quam vocem nuper recte mihi restituisse videor Callimacho Del. 249. ubi vulgo legitur κύκνοι δὲ θεοῦ μέλποντες ἀοιδοί, allato Hesychio, Ἄοζοι: μάγειροι, ὑπηρέται, θεράποντες, ἀκόλουθοι. Καλλίμαχος. Nunc addo Aelian. HA. II, 32. κύκνος, ὅνπερ οὖν καὶ θεράποντα Ἀπόλλωνι ἔδοσαν ποιηταί.

VI p. 271 d. Verba κατωνακοφόρους καλεῖσθαι δούλους τινὰς παραπλησίους ὄντας τοῖς ἐπευνάκτοις, ineptissime e superioribus repetita, inducenda arbitror; nec habet ea cod. B.

VII p. 276 b. Ex Eratosthene: τοῦ Πτολεμαίου κτίζοντος ἑορτὴν καὶ θυσιῶν παντοδαπῶν γένη καὶ μάλιστα περὶ τὸν Διόνυσον, ἠρώτησεν Ἀρσινόη τὸν φέροντα τοὺς θαλλοὺς τίνα νῦν ἡμέραν ἄγει καὶ τίς ἐστιν ἑορτή. τοῦ δ' εἰπόντος, καλεῖται μὲν Λαγυνοφόρια etc. Morem olivae ramos gestandi aliis festorum solennitatibus quam Minervae sacris Panathenaicis adhibitum fuisse, neque scriptorum testimoniis doceri potest nec per se probabile est. Cfr. Com. graec. II p. 33. Itaque quum in verbis supra adscriptis aperte de Dionysi festo agatur, non dubitari potest, quin τὸν φέροντα τοὺς φαλλούς scribendum sit; atque habet id ipsum cod. B.

VII p. 301 f. Ἀρχέστρατος δέ φησιν·

Ἀμφὶ δὲ τὴν ἱεράν τε καὶ εὐρύχορον Σάμον ὄψει
θύννον ἁλισκόμενον σπουδῇ μέγαν, ὃν καλέουσιν
ὄρκυν', ἄλλοι δ' αὖ κῆτος. τούτου δὲ θεοῖς χρή
ὀψωνεῖν. ἃ πρέπει ταχέως καὶ μὴ περὶ τιμῆς.

In his quod de variis thynni nominibus dixit, illustratur Sostrati annotatione apud Athen. p. 303 b. qui pelamydem μείζω γενομένην thynnum appellari dicit, ἔτι δὲ μείζονα ὄρκυνον, ὑπερβαλλόντως δὲ αὐξανόμενον γίνεσθαι κῆτος. Versu tertio ὄρκυνα scribendum esse pro edito ὄρκυν, monui Spec. I p. 26. Sequentium autem verborum neque structuram neque sententiam perspicio. Recte quidem vs. 4. Coraes μὴ περὶ τιμῆς scribendum intellexit,

pro μητέρι τιμῆς, sed idem quum id elliptice dici posse censet ita ut subaudiatur μικρολογεῖσθαι, longissime a vero abarravit. Excidit haud dubie versus, cuius initio fortasse verbum ὀηριάαν vel simile quid positum erat. Cetera ita expedio:

τούτου δὲ θεοῖς χρὴ
ὀψωνεῖν ἃ πρέπει ταχέως καὶ μὴ περὶ τιμῆς —

Nimirum non omnes thynni partes expetebant gulosi; caput e. c. in vilissimis obsoniis habebatur, qua de re conf. Spec. I. p. 15. contra τὰ οὐραῖα in magno honore erant, ut intelligitur ex Athen. VII p. 303 f. Itaque eas thynni partes quas deceat diis offerendas esse dicit. Inde a vs. 8 leguntur haec:

ἂν δέ ποτ' Ἰταλίας ἱερᾶς Ἱππώνιον ἔλθῃς,
ἑρπετὸν εἰς ὕδατος στεφάνους, πολὺ δὴ πολὺ πάντων
ἐνταῦθ' εἰσὶν ἄριστοι —

Quorum versuum secundo acutiores videant an emendatio peti possit ex iis quae de Hipponio leguntur apud Strabon. VI p. 256. διὰ δὲ τὸ εὐλείμωνα εἶναι τὰ περικείμενα χωρία καὶ ἀνθηρὰ τὴν κόρην ἐκ Σικελίας πεπιστεύκασιν ἀφικνεῖσθαι δεῦρο ἀνθολογήσουσαν· ἐκ δὲ τούτου ταῖς γυναιξὶν ἐν ἔθει γέγονεν ἀνθολογεῖν τε καὶ στεφανηπλοκεῖν, ὥστε ταῖς ἑορταῖς αἰσχρὸν εἶναι στεφάνους ὠνητοὺς φορεῖν. Vs. 11 βρυχίου διὰ πόντου non recte explicat Schweighaeuserus de mari horrisono; quae potestas non inest adiectivo βρύχιος, quod quum ad βρέχειν, non autem ad βρυχᾶσθαι, referendum esse primae syllabae mensura indicet, apparet nihil aliud significare quam ὑγρός.

VII p. 315 b. μνημονεύων δ' αὐτοῦ (τοῦ ὀρφοῦ) Νουμήνιός φησι

Τοῖσί κεν εὐμαρέως θαλάμης ἄπο μακρὸν ἀείροις
σκορπίον ἢ ὀρφὸν περιτρήχεα· τῶν γὰρ ἐπ' ἀκρῆς.

Apertum est poetam in superioribus egisse de esca, qua orphum et scorpium ex lustris educere liceat. In eandem sententiam accipienda haec eiusdem poetae verba VII p. 304 f.

Κεῖνο δὲ δὴ σκέπτοιο τό κεν καὶ ἰουλίδα μαργὸν
πολλὸν ἀποτρωπῷτο καὶ ἰοβόλον σκολόπενδραν.

A quorum sententia aberravit Schweighaeuserus, κεῖνο ad pharmacum aliquod referens quo iulides arceantur; supplendum potius δέλεαρ et ἀποτρωπᾶσθαι intelligendum ut superiore loco μακρὸν ἀείρειν. Res aperta est ex VII p. 305 a.

Καὶ δὲ σύγε μνήσαια δελείατος, ὅττι παρ' ἄκραις
δῆεις αἰγιαλοῖο γεώλοφα. —

et ibid. p. 322 b.

τοῖσί κε θηρήσαιο φαγεῖν λελιημένον ἰχθύν,
ἠὲ μέγαν σινόδοντα ἢ ἀρνευτὴν ἵππουρον.

Sed ad nostrum locum ut revertar, manifestam corruptelam subiere quae altero versu leguntur verba τῶν γὰρ ἐπ' ἀκρῆς, quibus quas medelas afferre conati sunt critici, earum probari potest nulla; mihi satis leni emendatione scribendum videtur τῶν γὰρ ἐρᾷ κρῆς, sed ita ut in sequentis versus initio adfuisse putem ἐσθιέμεν.

VII p. 318 d. ἔγραψε δὲ καὶ Ποσείδιππος εἰς τὴν ἐν τῷ Ζεφυρίῳ τιμωμένην ταύτην Ἀφροδίτην τόδε τὸ ἐπίγραμμα.

Τοῦτο καὶ ἐν πόντῳ καὶ ἐπὶ χθονὶ τῆς Φιλαδέλφου
Κύπριδος ἱλάσκεσθ' ἱερὸν Ἀρσινόης,
ἣν ἀνακοιρανέουσαν ἐπὶ Ζεφυρηΐδος ἀκτῆς
πρῶτος ὁ ναύαρχος θήκατο Καλλικράτης.

Zephyrium non littoris sed promontorii nomen fuit; itaque recte Valckenarius a Dindorfio memoratus ἄκρης scripsit pro ἀκτῆς. Praeterea corruptum videtur ἀνακοιρανέουσαν, cuius compositi quae vis sit non perspicitur. Recte quidem apud Homerum legitur μάχην ἀνακοιρανέοντα, in quo praepositio spectat ad μάχην. At Posidippus scripserat ἣν ἄρα κοιρανέουσαν. Denique Ζεφυρηΐς vitiosum videtur. A Ζεφύριον enim formatur Ζεφυρίτης et Ζευφρῖτις. Illud autem ad ζέφυρος revocandum esset, quemadmodum Nonnus recte dixit ζεφυρηΐδος αὔρης. Corrigendum igitur ΖΕΦΥΡΙΤΙΔΟΣ, quod vix apice differt a ΖΕΦΥΡΗΙΔΟΣ.

VII p. 325 c. Laudatur Melanthius scriptor, de quo dixi Com. graec. vol. IV p. 319. ubi tamen non recte statui de Schol. Apollon. Rh. I, 1126. τῶν Ἰδαίων Δακτύλων καλουμένων πρώτους φησὶν εἶναι παρέδρους τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἀκολουθῶν Μενάνδρῳ λέγοντι τοὺς Μιλησίους ὅταν θύωσι τῇ Ῥέᾳ, προθύειν Τιτίᾳ καὶ Κυλλήνῳ. ubi Struvio apud Lobeckium Aglaoph. p. 1358. Menander comicus intelligi posse visum est, ego autem olim Melanthii nomen reponendum esse suspicatus sum. Nunc non dubito, quia ista e Maeandri Milesiacis a Schol. Aristoph. Pac. 263 aliisque apud C. Keilium Vindic. Onomatol. p. 12 laudatis ducta sint. Idem error apud Zenobium Prov. IV, 32. Θρᾷκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται: ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ.

λέγει γὰρ ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ γῇ ὁ πρεσβύτατος ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο. καὶ ἐντεῦθεν Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσιν αἴνιγμα γέγονε Θρᾶκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται. Quae Menandri Protectoris verba esse non recte statuit Niebuhrius. Scribendum Μαίανδρος sive Μαιάνδριος. Denique eundem scriptorem, cuius nomen frequenti et facili errore passim Λέανδρος seu Λεάνδριος scribi constat, commenmorari suspicor a Stephano Byz. v. Ὕδη. *Λέανδρος, ὃν Νικάνωρ παρατίθησιν ἐν μετονομασίαις, τὴν αὐτὴν Ὕδην καὶ Σάρδεις φησίν,* ubi vulgo legitur Λέανδρος ὁ Νικάνωρ, quae res in errorem duxit Keilium l. l. p. 13.

VII p. 325 d. *Ἐὰν δ' ἀποπνιγῇ τρίγλη ζῶσα ἐν οἴνῳ καὶ τοῦτο ἀνὴρ πίῃ, ἀφροδισιάζειν οὐ δυνήσεται, ὡς Τερψικλῆς ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ ἀφροδισίων.* Idem eiusdem hominis opus laudatur IX p. 391 f. *Τερψικλῆς τοὺς ἐμφαγόντας φησὶ στρουθῶν ἐπικαταφόρους πρὸς ἀφροδίσια γίνεσθαι.* Nomen huius scriptoris haud dubie fictum est, quippe ab argumento libri ductum, quemadmodum consimile Terpsionis, quem Archestrati magistrum fuisse et primum Gastrologiam condidisse testis Clearchus est apud Athen. VIII p. 337. a.

VIII p. 333 e. Polycharmus: *καὶ παραγίνεται ἰχθύων πλῆθος τοσοῦτον ὥστ' ἐκπλήττεσθαι τὸ ὁρατὸν τοῦ πράγματος.* Ineptum dicendi genus *τὸ ὁρατὸν τοῦ πράγματος* frustra Epitomes auctor obscurare conatus est scribendo *τὴν ὅρασιν τοῦ πράγματος.* Polycharmus scripserat *τὸ ἀόρατον τοῦ πράγματος,* rei insolentiam.

VIII p. 349 e. Machonis versus ita scribendos suspicor:

Ἡ Νικοκρέοντος εἰσιοῦσ' Ἀξιοθέα
γυνὴ μετὰ παιδίσκης ἅβρας εἰς τὸν πότον
ἀπεψόφησε, κᾆτα τῷ Σικυωνίῳ
ἀμυγδάλην ἐπιβᾶσα συνέτριβεν τύχῃ.
Στρατόνικος εἶπεν „οὐχ ὅμοιος ὁ ψόφος".

Primo versu legitur vulgo *εἰσιοῦσα Βιοθέα,* quod recte emendavit Wesselingius ad Diod. Sic. XX, 21. Ita enim constanter ab aliis Nicocreontis, Cypriorum reguli, uxor appellatur, non Biothea. Versu tertio legebatur *τῶν Σικυωνίων,* quod qui ita intelligunt, ut amygdalam Sicyoniam Axiothea contrivisse dicatur, docere debebant Sicyoniarum amygdalarum aliquam apud Graecos laudem fuisse; at ne nomen quidem earum attulit Athenaeus in copiosa de amygdalis disputatione II p. 52 b. - 54 d. Itaque *τῷ Σικυωνίῳ* poetam scripsisse suspicor, ut Sicyoniis calceis, qui sumptuosam mulierem

vel maxime decebant, induta fuisse iisque amygdalam contrivisse dicatur. Ac ne pluralem requiras, v. Anall. Alex. p. 114. Quamquam possis etiam *τοῖν Σικυωνίοιν*, cll. Aristoph. Lys. 229 *οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὼ Περσικά.* Sequuntur apud Athenaeum eiusdem Machonis haec:

Ἐπιδεικνυμένου πόθ', ὡς ἔοικεν, ἐν Ἐφέσῳ
ἀφυοῦς κιθαρῳδοῦ τὸν μαθητὴν τοῖς φίλοις,
παρὼν κατὰ τύχην ὁ Στρατόνικος τοῦτ' ἔφη,
ὃς αὐτὸς αὑτὸν οὐ κιθ . . . .
ἄλλους κιθ . . . .

Ita haec edidit Dindorfius indicatis lacunis, quarum nullum in codicibus vestigium; nec dubitandum quin recte superstites versuum partes disposuerit. Lacunas autem istas in hunc fere modum explendas esse suspicor:

ὃς αὐτὸς αὑτὸν οὐ κιθ[αρίζει φαῦλος ὤν],
ἄλλους κιθ[αρίζων φαυλότατος ὢν δείκνυται.]

In quibus illud certe dubitari non potest, quin *κιθαρίζει* et *κιθαρίζων* recte restituerim. Nimirum *αὐτὸς αὑτὸν κιθαρίζει* Macho dixit ad imitationem proverbialis dictionis *αὐτὸς αὑτὸν αὐλεῖ*, de iis iaci solitae, qui re ipsa quales essent ostenderent. Testis est Diogenianus Proverb. III, 16. *Αὐτὸς αὑτὸν αὐλεῖ: ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς δεικνυόντων τοῖς πράγμασιν, ὁποῖοί εἰσιν.* De ceteris supplementis cum nemine litigabo.

VIII p. 350 d. *Καπίτων ὁ ἐποποιὸς ἐν τετάρτῳ τῶν πρὸς Φιλόπαππον ὑπομνημάτων.* Capitonem hunc patria Alexandrinum fuisse Athenaei constat testimonio X p. 425 b. *οἰνοχοοῦσάν τινες ἱστοροῦσι τὴν Ἁρμονίαν, ὡς Καπίτων ἱστορεῖ ὁ ἐποποιός, Ἀλεξανδρεὺς δὲ γένος, ἐν δευτέρῳ Ἐρωτικῶν.* Is quo tempore vixerit non decernit Vossius Hist. gr. p. 339. Videtur tamen res ad liquidum perduci posse, siquidem Philopappus, cui Hypomnemata sua dedicavit Capito, vix alius esse potest quam ille Epiphanis filius, rex literarum et literatorum hominum studiosissimus, cuius notum est, quod ad hunc usque diem servatur, monumentum Athenis positum. Eidem Plutarchus suum de adulatore et amico dignoscendo libellum inscripsit. De eo vide Wyttenbach. ad Plut. Mor. p. 48 e. et Boeckhium Inscr. vol. I p. 433.

IX p. 392 f. De titulo dramatis *Δύμαιναι ἢ Καρυάτιδες* quae dixi Anall. Alex. p. 360. nunc retracto, postquam quae Ungerus tanquam Philargyrii ad Virg. Georg. II, 487. verba attulit, ea Casparis Barthii esse intellexi e Philippi Wagneri Dissert. de Iunio Philarg. I p. 10.

X p. 411 a. Astydamantis, poetae tragici, afferuntur versus ex Hercule fabula satyrica:

'Αλλ' ὥσπερ δείπνου γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν
τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τὸν σοφόν.

Perquam dignum memoria hoc fragmentum est propterea quod ne tragicam quidem poesin ab usu parabasium alienam fuisse luculenter ostendit. Eandem rem confirmat Aristides Orat. vol. II p. 523 Dind. καὶ κωμῳδοῖς μὲν καὶ τραγῳδοῖς καὶ τοῖς ἀναγκαίοις τούτοις ἀγωνισταῖς ἴδοι τις ἂν καὶ τοὺς ἀγωνοθέτας καὶ τοὺς θεατὰς ἐπιχωροῦντας μικρόν τι περὶ αὐτῶν παραβῆναι, καὶ πολλάκις ἀφελόντες τὸ προσωπεῖον μεταξὺ τῆς μούσης ἣν ὑποκρίνονται δημηγοροῦσι σεμνῶς. Non credo tamen in tragoediis id unquam poetas facere ausos esse, sed in satyricis dumtaxat fabulis. Cui sententiae repugnat sane Pollux, qui Euripidem in multis fabulis, Sophoclem autem in Hipponoo parabasi usum esse affirmat IV, III. τραγικὸν δὲ οὐκ ἔστιν (ἡ παράβασις), ἀλλ' Εὐριπίδης αὐτὸ πεποίηκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν. ἐν μέν γε τῇ Δανάῃ τὸν χορὸν τὰς γυναῖκας ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιήσας παράδειν, ἐκλαθόμενος ὡς ἄνδρας λέγειν ἐποίησε τῷ σχήματι τῆς λέξεως τὰς γυναῖκας. καὶ Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν ἁμίλλης ποιεῖ σπανιάκις, ὥσπερ ἐν Ἱππόνῳ. Atqui Pollucem in rebus ad scenam spectantibus negligentissimum constat scriptorem esse, qui ut de Danae manifesto ea tradit, quae nihil faciunt ad parabasin, ita ne in iis quidem quae de Hipponoo affert, fide dignus habendus est.

X p. 412 b. ὁ Χῖος ῥήτωρ Καύκαλος, ὁ Θεοπόμπου τοῦ ἱστοριογράφου ἀδελφός, ἐν τῷ τοῦ Ἡρακλέους ἐγκωμίῳ. Huius scriptoris nomen latere videtur apud Photium p. 221, 8. ubi editur: Καύκασος δὲ διὰ τὸ ὀλιγωρῆσαι τῆς Ἀφροδίτης Λημνίας. Aliud rarissimi nominis exemplum est apud Scylacem Peripl. 107 ubi Καυκαλοῦ (Καυκάλου) κώμη memoratur.

X p. 413 a. Ἀστυδάμας δ' ὁ Μιλήσιος τρὶς Ὀλύμπια νικήσας κατὰ τὸ ἑξῆς παγκράτιον. Astydamanti Astyanactis nomen substituendum esse docui Spec. I p. 15. ubi iis, quae de celeberrimo pancratiasta attuli, adde Syncell. ed. Bonn. p. 251 Ἀστυάναξ Μιλήσιος τὸ παγκράτιον νικᾷ τρίτον. οὗτος δὲ καὶ ἐξ ἀνδρῶν σιτία κατήσθιεν. Idem nomen in Ἀτυάνας corruptum arbitror apud Phlegontem Photii Bibl. p. 83, 40. Ἀτυάνας Ἱπποκράτους Ἀδραμυτίου παῖς.

IX p. 415 b. Sosithei de Lityersa versus ita a Dindorfio editi leguntur:

Ἔσθει μὲν αὐτὸς τρεῖς ὄνους κανθηλίους
τρὶς τῆς βραχείας ἡμέρας, πίνει δ' ἕνα
καλῶν μετρητὴν τὸν δεκάμφορον πίθον.

Horum priora apertum est, ut nunc eduntur, nihil aliud significare posse quam Lityersam trinos singulis diebus asinos comedere. Nec satisfaciunt quae Hermannus Opusc. I p. 56 dixit. Pro αὐτός, quae deteriorum librorum scriptura est, Ven. aliique codices habent αὐτούς, in quo quid aliud latere dicamus quam ἄρτους, ut legitur apud Tzetzen Hist. II 592? Tum non ὄνους, quod e Tzetza repositum est, in libris Athenaei habetur, sed ὅλους. Hinc scribendum videtur:

ἔσθει μὲν ἄρτους τρεῖς ὅλους κανθηλίους —

Ἄρτους κανθηλίους panes ingentis magnitudinis dixit, quae interpretatio et propter oppositionem, τῆς βραχείας ἡμέρας, et vero etiam propterea aptissima habenda est, quoniam ἄρτος per se spectatum nullam certae magnitudinis notionem habet.

X p. 418 d. Θετταλοὶ γὰρ τὰς ἀπήνας καπάνας ἔλεγον. Idque deinceps Xenarchi verbis comprobat, qui in Scythis dixerat: ἑπτὰ δὲ καπάνας ἔτρεφον εἰς Ὀλυμπίαν. τί λέγεις; καπάνας; ναί· καπάνας Θετταλοὶ πάντες καλοῦσι τὰς ἀπήνας. Harum formarum ἀπήνη = καπήνη eadem est ratio, quae e. c. inter Αὐλωνία et Καυλωνία obtinet. Perrara huius formae vestigia sunt; reddenda autem Polemoni apud Schol. Pindari Ol. 5 p. 118 τὴν δὲ ἀπήνην λέγεσθαι ὑπὸ Τεγεατῶν φησιν ὁ Πολέμων, οἱ δὲ Θετταλῶν εἶναι τὴν λέξιν. ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπήνη αἰπίνη (leg. αἰπεινή) τις οὖσα διὰ τὴν ὑπερτερίαν. Apertum est haec ita demum intelligi posse, si scribas τὴν δὲ ἀπήνην καπήνην (καπάναν) λέγεσθαι ὑπὸ Τεγεατῶν.

X p. 420 c. Allatis Lycophronis versibus de Menedemo eiusque sodalibus ita pergit: ἑξῆς δέ φησιν ὅτι ζητήσεις ἦσαν παρὰ πότον „τράγημα γὰρ ὁ σωφρονιστὴς πᾶσιν ἐν μέσῳ λόγος." ἱστορεῖται δὲ καὶ ὅτι πολλάκις συνόντας αὐτοὺς ἐπὶ πλεῖον ὁ ὄρνις κατελάμβανε τὴν ἕω καλῶν, τοῖσι δ' οὐδέ πω κόρος. Pro ἱστορεῖται scribendum ἱστορεῖ, i. e. Lycophron, cuius fragmentis iam addi possunt fere haec de iisdem philosophis dicta: ὁ τὴν ἕω καλῶν | κατέλαβεν ὄρνις, τοῖσι δ' οὐδέ πω κόρος. Quorum postrema compares cum eiusdem Lycophronis versu apud Stobaeum CXIX, 13. τὸ ζῆν ποθοῦμεν· οὐ γὰρ ἔστ' αὐτοῦ κόρος.

X p. 435 e. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Συρακοσίων πολιτείᾳ καὶ συνεχῶς φησιν αὐτὸν ἔσθ' ὅτε ἐπὶ ἡμέρας ἐνενήκοντα μεθύειν. De Philippo, Alexandri patre, haec prodidit non Theopompus, in quo tam immanem rei exaggerationem

non miraremur, sed sobrii vir iudicii Aristoteles, quem vix dubitem scripsisse ἐπὶ ἡμέρας ἐννέα.

X p. 442 f. Theopompus Callimachi auctoritate uti non potuit. Itaque verba ἐπιεικῶς δ᾽ εἰσὶ πάντες (sic enim scribendum) usque ad κισσυβίῳ Athenaeus de suo attexuit Theopompi verbis, cuius fragmentum desinit in ὡρμηκότες.

X p. 445 b. Antheam Lindium Phanodemus primum invenisse dicit τὴν διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποίησιν, ᾗ Ἀσωπόδωρος ὁ Φλιάσιος ὕστερον ἐχρήσατο ἐν τοῖς καταλογάδην ἰάμβοις. In postremis verbis non haesissent interpretes, si ἰάμβους non ad metricam formam, sed ad argumentum referendos esse intellexissent. Itaque Asopodorus satirarum soluta oratione scriptarum auctor erat; quae res nequaquam indigna memoratu est, nec omittenda erat ab iis qui graecarum literarum historiam explicuerunt. Verum multo impeditiora sunt quae de Anthea dicuntur, quae intelligerem sic scripta: τὴν διὰ τῶν ποιητικῶν ὀνομάτων σύνθεσιν. Ita Antheas oratione usus esse diceretur numeris quidem soluta, at poeticorum verborum usu poeticae orationi assimilata. Sed videtur aliquid reconditius latere.

X p. 454 d. τὸ δ᾽ αὐτὸ πεποίηκε καὶ Ἀγάθων ὁ τραγῳδοποιὸς ἐν τῷ Τηλέφῳ. ἀγράμματος γάρ τις κἀνταῦθα δηλοῖ τὴν τοῦ Θησέως ἐπιγραφὴν οὕτως. Thesei quo pacto in Telepho partes esse potuerint vereor ne iusto artificiosius explicaverit Welckerus Trag. graec. p. 990. Vide igitur ne pro Τηλέφῳ scribendum sit Τληπολέμῳ, quorum nominum quam proclivis sit permutatio intelligitur e Schol. Aristoph. Pac. 527 ἔστι δὲ Εὐριπίδου ἐκ Τηλέφου ἢ Τληπολέμου, de quo dixi Hist. Com. p. 385 not. 80. Tlepolemi autem multiplex fuit in fabulis Graecorum cum Theseo coniunctio.

XI p. 782 b. Memoratur scyphus cui Troiae excidium insculptum erat cum hac inscriptione:

Γράμματα Παρρασίοιο, τέχνα Μυός. ἐμμὶ δὲ ἔργον
Ἰλίου αἰπεινᾶς, ἂν ἕλον Αἰακίδας.

Merito in verbis ἔργον Ἰλίου haesit Schweighaeuserus, nec probari potest aut Iacobsii interpretatio ἔργον de aerumnis et laboribus explicantis, aut Letronni Observ. sur les noms des vases p. 71 ita haec vertentis: mon suiet est la prise de la haute Ilion. Non dubium mihi quin scypho insculptum fuerit ΕΙΚΟΝ (antiquis enim literis epigramma exaratum erat), quod prono errore abiit in ΕΡΓΟΝ. Nec de hiatu timendum in voce

digammata. γράμματα e Iacobsii emendatione editum est: libri enim γράμμα habent. Scribendum igitur γραμμά, quo satis commode operis delineatio indicatur. Tum Παρρασίοιο item Iacobsii est emendatio, ducta illa e Pausan. I, 28, 2: τῷ δὲ Μυῒ ταῦτά τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων Παρράσιον καταγράψαι (λέγουσι) τὸν Εὐήνορος. At Pausaniae locus non caret difficultatibus, de quibus dixit Sillig Cat. Artif. p. 289. contra quem qui disputavit Letronnus Sur la peint. murale p. 300. nescio an non omnia removerit quibus Pausanias erroris arguatur. Quodsi recte libri habent Πηρασίοιο, is ut diversus a Parrhasio pictor fuisse statuatur, eam doricam formam esse credam pro vulgari Πειρασίοιο, ut ἄπηρος dorice dictum est pro ἤπειρος. Πειράσιος autem idem nomen quod alias Πείρασος.

XI p. 486 b. Postremum distichon carminis, quod Hedyli nomen praefert, partim recte partim secus tractavi Spec. I p. 37. Legendum:

ἦν σώου πάντως, ὡς καὶ πάντως ἀπ' ἐκείνης
σοὶ τοῖχοι γλυκερῶν σῦλα φέρωσι πόθων.

XI p. 491 c. In Lamproclis fragmento de Pleiadibus, αἵτε ποταναῖς ὁμώνυμοι πελειάσιν αἰθέρι κεῖσθε, pro ultima voce nescio an νεῖσθε reponendum sit, cll. Pindaro Nem. II, 16. ἔστι δ' ἐοικὸς — Πελειάδων μὴ τηλόθεν Ὀαρίωνα νεῖσθαι.

XI p. 493 f. Lepida sunt quae narrantur de Sosibio lytico, quem quum rex Ptolemaeus immerito de mercede negata conquestum esse ostendere vellet, tabulas afferri iussit in quibus nomina eorum consignata erant, qui mercede mactati essent: ἦν ὀνόματα ἐγγεγραμμένα Σωτῆρος Σωσιγένους Βίωνος Ἀπόλλωνος Δίωνος. εἰς ἃ ἀποβλέψας ὁ βασιλεὺς εἶπεν ... ἐὰν ἀφέλῃς τοῦ Σωτῆρος τὸ $\overline{\sigma\omega}$, καὶ τοῦ Σωσιγένους τὸ $\overline{\sigma\iota}$, καὶ Βίωνος τὴν πρώτην συλλαβὴν $\overline{\beta\iota}$, καὶ τὴν τελευταίαν τοῦ Ἀπόλλωνος, εὑρήσεις σαυτὸν ἀπειληφότα κατὰ τὰς σὰς ἐπινοίας. Apertum est illorum nominum compositione non effici quod efficiendum erat nomen Σωσιβίου. Itaque pro Ἀπόλλωνος*) scribendum Ἀπολλωνίου, Δίωνος autem, quod ad praesentem causam prorsus inutile est et ex dittographia ortum videtur, delendum. Vidit haec et multos ante annos mecum communicavit, cuius nunquam sine desiderio recordor, Lehrsius.

---

*) Ἀπόλλων num viri nomen fuerit dubito. Ἀπολλωνίσκος servi nomen est apud Athen. XIV p. 636 f.

XII p. 510. d. Empedocles ξανθῶν τε σπονδὰς μελίτων ῥίπτοντες ἐς οὖδας. Pro ξανθῶν Porphyrius Abst. II, 21. ξουθῶν, quod qui recepit Karstenus Empedocl. p. 270. μελίτων pro μελισσῶν dictum statuit, quae etiam Lobeckii Pathol. p. 379 sententia est; at quid impedit quominus μελίτων ad μέλι referatur? Hoc si verum est, intelligitur ξουθῶν prorsus esse reiiciendum. Hoc enim adiectivum agilem potius et celerem denotare videtur quam flavum, quem significatum qui antestantur grammatici exemplum, quod sciam, attulerunt nullum. Ab eo quod deflexum est nomen viri Ξοῦθος, Herodianus Dict. sol. p. 42, 8 componit cum Βοῦθος et Νοῦθος, quae mihi composita esse videntur pro Βούθοος et Νούθοος, quemadmodum Βόηθος dictum est pro Βοήθοος, Πέριθος pro Περίθοος, Ἄλκιθος pro Ἀλκίθοος, Δάϊθος pro Δαΐθοος.

XII p. 518 c. ἐπιχωριάζειν δὲ παρ' αὐτοῖς (Συβαρίταις) διὰ τὴν τρυφὴν ἀνθρωπάρια μικρὰ καὶ τοὺς σκωπαίους, ὥς φησιν ὁ Τίμων, τοὺς καλουμένους παρά τισι στίλπωνας. Verissime Theophilus Roeperus loco Timonis se Timaei nomen requirere mihi indicavit. Mox lit. f. recte Ven. Μασσανάσσης habet pro Μασανάσσης. Vide Suidam s. v. θύον emendatum Anall. Alex. p. 151.

XII p. 520 a. In oraculo Pythiae rectissime Epit. ἔστ' ἂν δὴ πρότερον. Lit. b. malim ἐγένετο δ' οὖν αὐτοῖς. Paullo post sequitur Charonis Lampsaceni locus: ἐκέλευσεν αὐλεῖν τὰ αὐλήματα, ὅσα οἱ ἵπποι τῶν Καρδιηνῶν ἐξεπισταίατο. Malim ἐξεπιστέατο. Ac nescio an ibidem etiam ἀποδεχθεὶς et ἀπικομένη pro communibus formis restituenda sint. Lit. f. revocanda librorum scriptura ἅπαντες, indicata lacuna.

XII p. 523 a. Ἰαπύγων τε αὖ τὸ γένος ἐκ Κρήτης ὄν, τῶν κατὰ Γλαύκου ζήτησιν ἀφικομένων καὶ κατοικησάντων, οἱ μετὰ τούτους λήθην λαβόντες τῆς Κρητῶν περὶ τὸν βίον εὐκοσμίας εἰς τοῦτο τρυφῆς — ἦλθον, ὥστε πρῶτοι τὸ πρόσωπον ἐντριψάμενοι καὶ προκόμια περιθετά τε λαβόντες στολὰς μὲν ἀνθινὰς φορῆσαι κτλ. De Cretica Iapygum aliarumque Italiae inferioris gentium origine, sive vera sive fabulosa, certe a multis scriptoribus tradita et credita, aliquanto plura afferri possunt quam factum est ab Carolo Hoeckio in Cretae vol. 2 p. 382. Quod autem Glaucum nominat Athenaeus pro Daedalo, non dubium est quin memoriae errore factum sit, cuius haec causa est, quod scribentis animo obversabantur quae de Glauco, Minois filio, apud veteres tradebantur similia. Vid. Hygin. fab. 136 et Apollodor. 3, 3, 1. Non recte igitur vir doctus de Glauco cogitabat Anthedonio. Sed in verbis Athenaei

nonnihil vitiatum est. Scribendum enim: Ἰαπύγων τε αὖ τὸ γένος ἐκ Κρήτης ὄντων, κατὰ Γλαύκου ζήτησιν ἀφικομένων etc. In sequentibus particulam τέ post περίθετα expunxit Lobeck. Paral. p. 476. Praestat, ni fallor, προκόμια περιθέτας τε cll. Polluce II, 35. Quae sequuntur apud Athenaeum: τοὺς δ' ἡγεμόνας — πορθεῖν ἐκ τῶν ἱερῶν τὰ θεῶν ἀγάλματα, προειπόντων μεθίστασθαι τοῖς κρείττοσιν, eorum non haec est sententia: praedicentes diis curandum esse ut alio migrent, sed hoc potius illi divinarum rerum contemptores dictitabant: potentioribus cedendum esse.

XII p. 525 c. In Democriti Ephesii verbis κρόκινα ῥόμβοις ὑφαντά Schweighaeuserus ῥόμβους de figuris interpretatur rhomborum similitudinem referentibus; neque aliter Salmasius ad Hist. Aug. vol. II p. 860 et Boettigerus Vas. pict. II p. 77. Quae si vera est interpretatio, pro ὑφαντά necessario requiritur ἐνύφαντα. In eiusdem scriptoris verbis lit. d. scribendum omnino καταπέπασται χρυσοῖς κέγχροις pro καταπέπλασται, κέγχρους autem dicit ornamenta milii granis assimulata. Iisdem artifices distinguebant poculorum et vasorum labra. Hinc apud Hesychium s. v. κατακερχνοῦται habemus πίνακας κερχνωτούς, ad quae conferas Athen. XI p. 475 b. καρχήσιον dici statuentem διὰ τὸ τραχύσματα ἔχειν κεγχροειδῆ.

XII p. 525 e. τὸ δὲ νόμιμον τοῦτο μαρτυρεῖσθαι καὶ ὑπὸ παροιμίας τῆσδε „βαδίζειν Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον." Paroemia fuisse videtur metrica, βαδιστέ' εἰς Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον, quae res in multis proverbiis viris doctis fraudi fuit, velut apud ipsum Athenaeum VIII p. 362 b. σαυτὸν ἀποφαίνεις κενότερον λεβηρίδος. Plutarchus Quaest. gr. p. 298 f. οὐδεὶς εὐεργέτῃ βοῦν ἔθυσεν ἀλλ' ἢ Πυρρίας. Lege οὐδὲ εἷς εὐεργέτῃ βοῦν θῦσεν ἀλλ' ἢ Πυρρίας. Idem Quaest. nat. p. 915 e. σῖτον ἐν πηλῷ φύτευε, τὴν δὲ κριθὴν ἐν κόνει, ubi vulgo φυτεύετε editur. Adde Stephanum Byz. s. v. Ἀλάβανδα, ubi legendum Ἀλάβανδα Καρῶν εὐτυχεστάτη πόλις, et Libanium Orat. p. 175 B. ἀνὴρ ἐρῶν Μεσσηνίων δουλότερος, quae non dubium est quin in hunc modum conformanda sint: ἀνὴρ ἐρῶν Μιλησίων δουλίστερος. Quae forma adhuc non cognita, tamen similibus, qualia sunt λεπτίστερος ἐνωρίστερος et alia, satis vindicatur. Cfr. Eustathium ad Hom. p. 1441, 11 sqq. Nec apud latinos scriptores exempla desunt, velut apud Macrobium Saturn. VII, 12 proverbii loco frequentari dicentem a gulonibus: mulsum quod probe temperes miscendum esse novo Hymettio et vetulo Falerno, quae tam manifesta habent

glyconici metri cum logaoedico versu coniuncti vestigia, ut vix dubites quin scribendum sit:

Mulsum quod probe temperes
Miscendum novo Hymettio
Et vetulo Falerno.

Quamquam in primo versu aliquid vitii relictum est. Denique admonere licebit verborum, quibus teste Festo retiarii mirmillones ludebant: Piscem peto, non te peto; quid me fugis Galle? Quae Sotadeo versu scripta esse fugit Welckerum Syll. epigr. p. 59 et Guil. Corssenum Origg. Poes. Rom. p. 135.

XII p. 528 c. Κτησίας... καὶ πάντας μέν φησι βασιλεύσαντας τῆς Ἀσίας περὶ τρυφὴν σπουδάσαι, μάλιστα δὲ Νινύαν τὸν Νίνου καὶ Σεμιράμιδος υἱόν. Ninyae mollitiem attigit etiam Diodor. Sic. II, 21. venustatem Dio Chrys. XXI p. 509. pulcherrimos barbarorum recensens Σέσωστριν τὸν Αἰγύπτιον, ἢ Μέμνονα τὸν Αἰθίοπα, ἢ Νινύαν ἢ Εὐρύπυλον*) ἢ Πέλοπα. Ita enim recte Reiskius emendavit editum Μινύαν. In iis quae p. 529. a. de Sardanapallo leguntur, pro κατακεκισσηρισμένον scribendum κατακεκισηρισμένον. In sequentibus προσεῖδε τὸν Ἀρβάκην τὰ λευκὰ ἐπαναβαλὼν τοῖς ὀφθαλμοῖς, Potterus ad Clement. Alex. Paed. III p. 294 corrigit τῶν ὀφθαλμῶν; sufficit τοῖν ὀφθαλμοῖν. Albuginem oculorum sursum tollere, extremae lasciviae et mollitiei indicium putabatur. In eandem sententiam recte H. Iacobi interpretatur Alexidis verba in Com. gr. III p. 486. βαυκιζόμενον τὰ λευκά τ' ἀναβάλλονθ' ἅμα, de quo admonui in Addendis vol. V p. 91. Adde Dion. Chrys. XXXIII p. 26 in descriptione cinaedi: τὸ τὰ ὄμματα ἀναστρέφειν, τὸ ἐγκλίνειν τὸν τράχηλον, τὸ ταῖς χερσὶν ὑπτίαις διαλέγεσθαι.

XII p. 546 b. καί πού τις καὶ ποιητὴς ἐφθέγξατο „Δικαιοσύνας τὸ χρύσεον πρόσωπον." Incerto poetae lyrico haec assignarunt critici. Euripidis esse verba ex Melanippa docet Schol. Par.**) ad Aristot. Eth. Nicom. V, 1: τοῦτο ἐκ τῆς Εὐριπίδου σοφῆς Μελανίππης. λέγει γὰρ ἐν αὐτῇ δικαιοσύνη τὸ χρύσεον πρόσωπον. Quod scholion in alio cod. ita scriptum est: τοῦτο Εὐριπίδου τῆς σοφῆς Μελανίππης. λέγει γὰρ ἐν αὐτῇ δικαιοσύνης τηλαυγὲς χρυ-

*) Eurypylum dubito utrum dicat Libycum illum, Neptuni filium, an Mysium cuius pulcritudinem miratur Helena apud Quint. Sm. IV, 56.

**) V. Osannum in Wolfii Anall. liter. IV p. 538.

σοῦν πρόσωπον. Cum his si ipsa Aristotelis verba, ad quae annotavit ista Scholiastes, coniungas: πολλάκις κρατίστη τῶν ἀρετῶν εἶναι δοκεῖ ἡ δικαιοσύνη, καὶ οὔθ' ἕσπερος οὔθ' ἑῷος οὕτω θαυμαστός, quorum postrema manifesto Euripidis sunt, haud contemnenda emergit chorici carminis particula haec:

δικαιοσύνας τὸ χρύσεον πρόσωπον·
οὔθ' ἕσπερος οὔθ' ἑῷος οὕτω
θαυμαστός —

Nam τηλαυγές vehementer vereor ne alter scholiastes ex notissimi loci Pindarici (Olymp. VI, 4.) memoria imprudens Euripideis immiscuerit. Jam vero ex eodem Athenaei loco etiam aliud Euripideae poeseos fragmentum lucramur; pergit enim scriptor in hunc modum: καὶ πάλιν „τὸ χρύσεον ὄμμα τὸ τᾶς Δίκας", quae iam apertum est non alii poetae assignari posse quam cuius superiora esse docuimus.

XII p. 547 d. Antigonus Carystius: ἡ λοιπὴ παρασκευὴ καὶ ἡ τῶν δείπνων περιεργία καὶ ὁ τῶν τραπεζῶν καὶ μαγείρων ὄχλος τοσοῦτος ἦν ὥστε κτλ. In his mire dictum ὁ τῶν τραπεζῶν ὄχλος, pro quo τραπεζοποιῶν scribendum videtur, quorum quam apta sit hoc loco memoria intelligitur e Polluc. VI, 13. ὁ δὲ φροντίζων τῆς ὑπηρεσίας ἁπάσης τραπεζοποιός, et Athenaeo IV p. 170 f. ἐκάλουν δὲ τραπεζοποιὸν τὸν τραπεζῶν ἐπιμελητὴν καὶ τῆς ἄλλης εὐκοσμίας.

XII p. 551 a. πόσῳ οὖν κάλλιον πενόμενον εἶναι λεπτότερον ὧν καταλέγει Ἕρμιππος ἐν Κέρκωψιν ἢ ὑπερπλουτοῦντας τῷ Ταναγραίῳ κήτει ἐοικέναι; Nihil dum allatum vidi quod obscuris verbis lucem afferat. Scribendum vero ἢ ὑπερπλουτοῦντα τῷ Ταναγραίῳ Κητεῖ ἐοικέναι, cuius emendationis fideiussorem habeo Hesychium, Ταναγραίῳ φυὴν κήτει ὁμοιότητα: Ἔφορος λέγει εἶναί τινα ἐν Τανάγρᾳ παχύτατον, ὃς ἐλέγετο Κητεύς. Quorum verborum priora ita corrigenda videntur Ταναγραίῳ φυὴν Κητεῖ ὁμοιότατος, vel si comici poetae verba sunt, Κητεῖ προσόμοιος. Fuit igitur Ceteus praedives quidam Tanagraeus idemque corporis obesitate insignis. Nominis Κητεύς exemplum, quamquam fabulosum, habes apud Apollodor. 3, 8, 2.

XIII p. 555 a. Δεῖ γάρ, ὦ βασιλεῦ, τὸν ταῦτ' ἀποδεχόμενον ἀπὸ συμβόλων πολλάκις δεδειπνηκέναι. Legendum ἀποδεξόμενον. Ad sequentia conferendus Demosthenes c. Conon. p. 1261, 19.

XIII p. 557 b. ὃς (Δαρεῖος) περὶ τῶν ὅλων πολεμῶν τριακοσίας πεντήκοντα περιήγετο παλλακίδας, ὡς ἱστορεῖ Δικαίαρχος. Pro πεντήκοντα ex B scribendum ἑξήκοντα cll. Curtio VI, 20. pellices trecentae et sexaginta, totidem

quot Darii fuerant, Alexandri regiam implebant. De solenni numero CCCLX vide Hist. Com. graec. p. 310.

XIII p. 561 b. De Amoris vi disserens inter alia poetarum testimonia hoc Euripidis apposuit:

Σὺ δ' ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων Ἔρως
ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ φαίνεσθαι καλά,
ἢ τοῖς ἐρῶσιν, ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ
μοχθοῦσι μόχθους, εὐτυχῶς συνεκπόνει·

His versibus, quos in Andromeda positos fuisse ex Luciano constat, simillimi sunt quos non addito fabulae titulo ex Euripide attulit Stobaeus Flor. 64, 6.

Σὺ δ' ὦ κάκιστε (Dobraeus κράτιστε) θεῶν τε κἀνθρώπων Ἔρως,
ἢ μὴ δίδασκε τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλά,
ἢ τοῖς ἐρῶσιν εὐμενὴς παρίστασο.

At hi non Euripidis sed ab alio poeta, fortasse comico, ex Euripideis leviter detorti videntur Matthiaeo. Eam sententiam amplexus est qui de Andromeda Euripidis optime disputavit Fritzschius ad Aristoph. Thesm. p. 507, a iuvene improbam meretricem deperiente illa dicta fuisse existimans. Ego vero non video quo pacto aliquis precari possit: aut ne coge quae improba sunt videri proba, aut amantibus fave! Quae vereor ut apta sit sententiarum oppositio. Nam qua tandem in re Amoris favorem cerni dicamus, si improba amare nos Amor docuerit? an ut in mentis errore perseveremus? Rectissime igitur Arsen. et cod. B pro κακὰ habent καλά, ut legitur apud Athenaeum. Iam sublata, quam Matthiaeus sibi deprehendisse videbatur, parodia, conficitur versus a Stobaeo servatos eosdem esse quos attulit Athenaeus, qui quod eos partim integrius et plenius scriptos attulit quam leguntur apud Stobaeum, etiam in aliis Euripidis fragmentis Stobaeus miras habet lectionum ab aliis differentias*).

---

*) Ex multis ut unum exemplum afferam, mihi non dubitandum videtur quin primus fragmenti e Meleagro fabula a Stobaeo Flor. CXIX, 9 servati versus, τερπνὸν τὸ φῶς μοι, τὸ δ' ὑπὸ γῆν ᾅδου σκότος, idem sit quem affert Etymol. M. p. 803, 36. φῷ ἀντὶ τοῦ φωτί σὺν τῷ ῑ. Εὐριπίδης Μελεάγρῳ „τὸ μὲν (leg. τὸ τερπνὸν) ἐν φῷ, τὸ δὲ κάτω σκότος κακόν". Sic igitur scribendum videtur: Τὸ τερπνὸν ἐν φῷ, τὸ δὲ κάτω σκότος κακόν, οὐδ' εἰς ὄνειρ' οὐδεὶς ἂν ἄνθρωπος μόλοι· ἐγὼ μὲν οὖν γεγῶσα τηλικήδ' ὅμως ἀπέπτυσ' αὐτὸ κοὔποτ' εὔχομαι θανεῖν.

XIII p. 561 c. *Ποντιανὸς δὲ Ζήνωνα ἔφη τὸν Κιτιέα ὑπολαμβάνειν τὸν Ἔρωτα θεὸν εἶναι φιλίας καὶ ἐλευθερίας ἔτι δὲ καὶ ὁμονοίας παρασκευαστικοῦ ἄλλου δ' οὐδενός.* Haec Zenonis de amore sententia fluxit e Socratico fonte. Euclides apud Hermiam ad Plat. Phaed. p. 312 *οἱ δὲ ἁπλῶς ἀστεῖον, ὡς Εὐκλείδης, φιλίας εἶναι τὸν ἔρωτα καὶ οὐκ ἄλλου τινος, κατὰ συμβεβηκὸς δέ τινας ἐκπίπτειν εἰς ἀφροδίσια.* Quae ad Euclidis Socratici *Ἐρωτικὸν**) referenda esse recte, opinor, statui ad Fragm. Com. gr. IV p. 171. Nunc addo post *φιλίας* fortasse adiiciendum esse *παρασκευαστικόν.*

XIII p. 563 e. *θρυλεῖτε γὰρ ὅτι δεῖ μὴ τῶν σωμάτων ἀλλὰ τῆς ψυχῆς ἐρᾶν, οἵτινες μέχρι ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἐτῶν δεῖν λέγοντες συνέχειν τοὺς ἐρωμένους.* Parcipium *λέγοντες* unde pendeat non apparet. Itaque, nisi aliqua exciderunt, aut *οἱ* legendum pro *οἵτινες*, aut scribendum *λέγετε* pro *λέγοντες.* Sequuntur haec: *καί μοι δοκεῖ Ἀρίστων ὁ Κεῖος ὁ περιπατητικὸς οὐ κακῶς εἰρηκέναι — πρός τινα Ἀττικόν, μέγαν τινὰ κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἐπιδεικνύντα ὡς καλόν, ᾧ Δῶρος ἦν ὄνομα. τὴν πρὸς Δόλωνά μοι, φησί, δοκῶ παρ' Ὀδυσσέως ἀπάντησιν ἐπί σε μεταφέρειν Ἦ ῥα νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός.* Mirifice horum verborum sententiam pervertunt interpretes, qui Dorum ipsius illius Atheniensis nomen fuisse existimant et *ἐπιδεικύντα ὡς καλόν* intelligunt qui formam suam ostentabat, quasi *ἐπιδεικνύμενον* scriptum esset. Immo Atheniensis iste Aristoni Dorum quendam, hominem aetate grandem, ostendebat eiusque venustatem laudabat. Tum ille tu, inquit, magnorum Dororum cupidus es. Delendum igitur quod sententiam obscurat post *ἡλικίαν* comma. Iam apparet etiam quo sensu Aristo *μεγάλα δῶρα* intelligi voluerit.

XIII p. 564 a. *καὶ γὰρ τὸ παλαιὸν παίδων ἦρων, ὡς καὶ Ἀριστοφῶν ἔφη, ὅθεν καὶ καλεῖσθαι τοὺς ἐρωμένους συνέβη παιδικά.* Nescio quem hic dicat

---

*) Ad Eroticum Euclidis refero etiam quae leguntur apud Stobaeum Flor. VI, 65 in sermone de luxuria: *Ἔστι δὲ ὁ μὲν ὕπνος νεώτερος καὶ μειρακιώδης δαίμων, εὔπειστος καὶ ῥᾴδιος ἀποφυγεῖν, ὁ δὲ ἕτερος οὗτος πολιὸς καὶ γέρων, ἐν (δὲ) τοῖς πρεσβυτέροις τῶν ἀνθρώπων μάλιστα ἐμπεφυκὼς ἄπειστος καὶ ἀπαραίτητος. τούτου δὲ (δὴ?) τοῦ δαίμονος ἐργῶδές ἐστιν ἀπαλλαγῆναι ὅταν ἅπαξ παρῇ. οὔτε γὰρ λόγοις προσέχει οὐδὲν οὔτε ἀκούειν τό σύνολον δύναται· κωφὸς γάρ ἐστιν· οὔτ' αὖ δεικνύων αὐτῷ ἐμφανίσαις τι ἄν· τυφλὸς γάρ ἐστιν.* Quorum verborum etsi haud facilis est explicatio, hoc tamen certum videtur, alterum illum quem dicit daemonem Amorem esse. Ad eundem hunc Euclidem refero glossam Hesychii, *Ἀνύξιον: ἄβρωτον. Εὐκλείδης.* Lege *Ἄνυκτον: ἄτρωτον.* Alio loco Hesychius *νύξεν* explicat per *ἔτρωσε.*

Aristophontem; certe neque orator neque comicus poeta intelligi potest. Quam ob rem Ἀρίστων scribendum suspicor, cuius Ὅμοια ἐρωτικά paullo ante (563 f.) laudavit scriptor.

XIII p. 564 a. πρὸς ἀλήθειαν γάρ, καθάπερ φησί Κλέαρχος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἐρωτικῶν Λυκοφρονίδην εἰρηκέναι φησίν. In his alterum φησί delendum videtur. Lycophronidis versus hi sunt:

Οὔτε παιδὸς ἄρσενος οὔτε παρθένων
τῶν χρυσοφόρων οὔτε γυναικῶν βαθυκόλπων
καλὸν τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ κόσμιον πεφύκει.
ἡ γὰρ αἰδὼς ἄνθος ἐπισπείρει.

In hoc carmine, cuius de metro rectius fortasse Hermanno D. M. p. 445 statuit Bergkius Lyr. poet. p. 867, mirum est neminem haesisse in tertio versu, qui non intelligi potest nisi ita correctus:

καλὸν τὸ πρόσωπον, ἂν (ἐὰν) μὴ κόσμιον πεφύκῃ.

Hoc enim dici debuit, nullam esse pulcram faciem nisi pudoris et modestiae commendatio accedat. Ceterum non ausim cum Bergkio Lycophronidem in poetis ante Alexandrum florentibus numerare.

XIII p. 565 f. καὶ γὰρ ἐν ταῖς εὐανδρίαις τοὺς καλλίστους ἐγκρίνουσι καὶ τούτους πρωτοφορεῖν ἐπιτρέπουσι. Verbo πρωτοφορεῖν Valesius πτορθοφορεῖν, Lobeckius Aglaoph. p. 1025 ῥοδοφορεῖν, Struvius ibid. p. 1358 κροκωτοφορεῖν substitui voluit. Praestare opinor κρωσσοφορεῖν. Pulcerrimos quosque deligebant eosque in solenni pompa hydrias sacris faciendis necessarias portare iusserunt. Compara sequentia: καὶ ἐν Ἤλιδι κρίσις γίνεται κάλλους καὶ τῷ πρώτῳ τὰ τῆς θεοῦ φέρειν τεύχη δίδοται. Cui mori consimilis fuit Tanagraeorum de quo Pausan. IX, 22 in: ὃς δ' ἂν εἶναι τῶν ἐφήβων προκριθῇ τὸ εἶδος κάλλιστος, οὗτος ἐν τοῦ Ἑρμοῦ τῇ ἑορτῇ περίεισιν ἐν κύκλῳ τοῦ τείχους ἔχων ἄρνα ἐπὶ τῶν ὤμων. Ad κρωσσὸς cfr. Theognostum Bekk. An. p. 1392. κρῶπος (l. κρωσσὸς) ὑδρία.

XIII p. 565 a. Chrysippus: τὸ ξύρεσθαι τὸν πώγωνα κατ' Ἀλέξανδρον προῆκται, τῶν πρώτων οὐ χρωμένων αὐτῷ. Malim τῶν προτέρων.

XIII p. 566 e. ἐκείνου τοῦ ὁμωνύμου σοι ποιητοῦ τὴν κνήμην φορῶν, ὃς ἐν τοῖς καπηλείοις καὶ πανδοκείοις ἀεὶ διαιτᾶται. Sunt Cynulci ad Myrtilum verba, in quibus quum Myrtilus cognominis poetae τὴν κνήμην gestare dicatur, Schweighaeuserus Myrtilum antiquae comoediae poetam intelligi voluit. Incertus haeret Casaubonus. Mihi non dubium videtur quin alium quen-

dam poetam Myrtilum Athenaeus intellexerit, qui si comicum dicere voluisset, non videtur dubitandum esse quin id in tanta huius poetae obscuritate aliquo modo indicaturus fuisset; accedit quod nunquam scriptor Myrtilum poetam ad partes vocavit. Pro διαιτᾶται autem recte Schweighaeuserus διαιτᾷ coniecit, quod sequentia confirmant.

XIII p. 573 b. καταλέξω δέ σοι — Ἰωνικήν τινα ῥῆσιν, ἐκτείνας κατὰ τὸν Αἰσχύλου, περὶ ἑταιρῶν, ἀρξάμενος ἀπό τῆς καλῆς Κορίνθου. His verbis praefatur scriptor longo sermoni de meretricibus. Excidit autem fabulae nomen, in qua Aeschylus verbo ἐκτείνειν de longo sermone dixerat; quod enim cuivis in mentem veniat Αἰσχύλον, merito reiecit Dindorfius. Suspicor fuisse ἐκτείνας κατὰ τὸν Αἰσχύλου Ἀγαμέμνονα, cll. eius fabulae vs. 803 θεοῖς μὲν ἐξέτεινα φροίμιον τόδε, et 890 μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας.

XIII p. 574 a. Pindarus: κορᾶν ἀγέλαν ἑκατόγγυι Ξενοφῶν τελείαις ἐπήγαγ' εὐχωλαῖς ἰανθείς. Haec Sophoclis interpretes adhibere debebant explicandis verbis Oed. Col. 722 τῶν ἑκατομπόδων Νηρῄδων ἀκόλουθος. Quid enim aliud est ἑκατόγγυιος quam ἑκατόμπους? quod quum recte Hermannus de multis Nereidibus explicuisse videatur, etiam Pindarus Xenophontem multas meretrices Veneri dedicasse dixisse putandus est. De centenario numero vide Huschkium ad Tibull. I, 7, 49 et Wagnerum ad Virg. Georg. III, 18.

XIII p. 577 d. Machonis hic versus leguntur, quorum postremi ita corrigendi sunt:

φασὶ καὶ τὴν Μανίαν
τὸν βασιλέ' εὐμελῶς κελητίσ', ὑπεράγαν
ἐπαινεθῆναί θ', ἡ δὲ τοιοῦτ' ἀπεκρίθη —

Vulgo Λάμιαν, quod ut Athenaeus scripsit, Macho scribere non potuit. Sequentia in libris ita scripta sunt τὸν βασιλέα εὐμελῶς κελητίσαι ὑπερεπαινεθῆναί θ', ἡ δὲ τοῦτ' ἀπεκρίθη. Nunquam Macho brevem syllabam ante mutam et liquidam produxit; nam p. 581 b. legendum ἔταξεν ὁ δ' ἄφνω καιρίμην πληγείς. Eiusdem eclogae vs. 7 editur νάρδον τινὰ διένευσ' ἐνεγκεῖν εὐχερῆ, ubi pro εὐχερῆ, nisi, quod non puto, id de vili et facile parabili unguento dixit, scribendum δυσχερῆ, quemadmodum Pausanias V, 5, 5 dixit δυσχερὴς ὀδμή et Nicostratus Athenaei XI p. 499 c. δυσχερὴς λάγυνος ὄξους.

XIII p. 578 c. Macho fortasse mirum videri posse dicit Atticam mulierem Phrygio nomine Maniam appellari: ἢ τὴν Ἀθηναίων τί κωλῦσαι πόλιν, ὑφ' ἧς ἅπαντές εἰσιν ἐπηνωρθωμένοι. Scribendum suspicor:

πλὴν τὴν Ἀθηναίων τί κωλύσει πόλιν,
ὑφ᾽ ἧς ἅπαντές εἰσ᾽ ἐπηνωρθωμένοι;

Quamquam, inquit, quid Athenienses impediet, qui ceteris Graecis omnium rerum norma extiterunt? Eiusdem eclogae vs. 21 editur:

διὸ τῆς μανίας ἐπίρρημ᾽ ἐκτείνας δοκεῖ
καλέσαι τις αὐτὴν τῶν ἐραστῶν Μανίαν.

Scribendum videtur διὸ τῆς μανίας ῥημάτιον, cll. 18 ῥημάτιον εὐθὺ (εὐθὺς?) τοῦτο μανίαν ἀνεβόα. Vs. 23 scribendum τὸ πάρεργον δ᾽ ἐπεκράτησ᾽ ἢ τοὔνομα. In sequentibus Maniam lapide, Gnathaenam autem κοιλίᾳ προπετεστέρᾳ laborasse dicit. Tum pergit vs. 27:

μετὰ ταῦτα δ᾽ ἡ Γνάθαινα πρὸς τὴν Μανίαν
ἐλοιδορεῖτο καὶ λέγει „τί τοῦτο, παῖ;
εἰ δὲ λίθον εἶχες" — ὑπολαβοῦσ᾽ ἡ Μανία,
ἔδωκ᾽ ἄν, ἵν᾽ ἔχῃς, φήσ᾽, ἀποψᾶσθαι, τάλαν.

Gnathaenae verba male vulgo intellecta non recte ita distinguuntur: τί τοῦτο, παῖ, εἰ δὲ λίθον εἶχες; Nimirum proverbialis dicendi forma erat εἰ λίθον εἶχες, in eos iaci solita qui ad conviciandum essent propensi. V. Paroemiogr. App. Gott. p. 396. εἰ καὶ (δὲ?) λίθον εἶχες: λείπει τὸ ἔβαλες. ἐπὶ τῶν προχείρως ὀνειδιζόντων. Ad eandem normam refingendus Athen. XIII p. 584 c. ubi eadem de Phryne et Gnathaena narrantur. Postremo illorum versuum notatu dignum est τάλαν feminine dictum. In eiusdem scriptoris loco lit. f. recte libri habent καὶ συνεῖχ᾽ αὐτὴν μόνος γαμετῆς τρόπον γυναικός, ubi Dobraeus scribebat καὶ συνῆν αὐτῇ. Cfr. Athenaeus XIII, p. 563 f. οἵτινες μέχρι ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἐτῶν δεῖν λέγετε συνέχειν τοὺς ἐρωμένους.

XIII p. 579 b. Macho: ἀνισταμένης τε πολλάκις εἰς δασύποδα | αὐτὴν ἐπικροῦσαι βουλόμενος. Nisi altior corruptela latet, pro δασύποδα coniicere possis λασιόποδα. Ibidem lit. c. corruptissimi leguntur versus:

ὁ δὲ στρατιώτης ὑπό τι σκυθρωπάσας
ἀπέπεμψε ταύτην, διαλιποῦσα δ᾽ ἡ ἑταίρα
„μηδὲν παρὰ τοῦτο, φησί, λυποῦ φίλτατε" —

Quorum primo legendum ὑπό τι δὴ σκυθρωπάσας. Sequentia ex pluribus contracta videntur Dindorfio, in quo non ascentior viro doctissimo, sed pro ἡ ἑταίρα scribendum arbitror ἠρέμα, quod cum φησί coniungendum. In eadem ecloga quae leguntur inde a vs. 27 intelligerem sic scripta πότερ᾽ ἄνω θέλεις ἐλθοῦσ᾽ ἀναπεσεῖν, ἢ κάτω; Vulgo ἅμα βαλεῖν legitur, pro quo

scripsi ἀναπεσεῖν, quod proprium de accumbentibus verbum est. Cfr. Lobeck. Phryn. p. 216. Ac confirmant hanc emendationem sequentia ὑπό τι γάρ δέδοικά σε μή μου προπεσούσης τοὐμπλόκιον ὑπεκτράγῃς. Mox lit. f. leguntur haec:

καὶ τῶν ἐραστῶν Συριακοῦ τινος ξένου
πέμψαντος αὐτῇ χιόνα σαπέρδην θ' ἕνα.

Ineptus vero amator unum saperdam amicae dono mittens. Scribendum σαπέρδην θ' ἅμα, in quo σαπέρδης collectivo sensu accipiendum, ut ἑψητός et alia.

XIII p. 580 b. In Machonis eclogae vs. 34 non recipi debebat a Dindorfio quod ego olim conieceram; aliud vitium latere ostendit duplex verbum finitum ἐνήλατο et ἐνέπεσεν, quorum prius a sententia loci alienum est. Pro ποτ' ὤν desidero participium, ἐνήλατ' autem fortasse pro ἐνήλατα accipiendum. In sequentibus vide an scribendum sit: νὴ τὴν φίλην Δήμητραν, ἀδίκως τοιγαροῦν, quod etiam metro accommodatius est. De Δήμητραν v. Lobeck. Paral. p. 142. Vs. 46 malim nunc κἀλίπαρον quam quod Curis crit. p. 66 conieci καὶ ῥυπαρόν.

XIII p. 581 c. Machon: εἶπεν δέ· δὸς ὅσον ἐπιθυμεῖς πάτερ. Post ὅσον excidit opinor φησίν, quod saepe hic scriptor post εἶπεν infert, ut p. 582 a. ἡ δ' εἶπε γελάσασ', εὖγ' ἵνα Σοφοκλεῖ λαβὼν δῷς φησί, 582 c. ὁ κναφεὺς δ' εἶπεν, ἂν γ' ἐλαδίου ταρτημόριά*) μοι, φησί, προσενέγκῃς τρία.

XIII p. 583 a. Machon: Καλλιστόος δὲ τῆς ὑὸς καλουμένης. Etsi haec genitivi forma, a Casaubono demum pro Καλλιστοῦς illata, Pindarico Ἀχόος excusari potest, Machonem tamen scripsisse puto Καλλιστίου, sive id paronymum est nominis Καλλιστώ, sive ea intelligenda Callistium, quam memorat Athenaeus XI p. 486 a. et XIII p. 585 b.

XIII p. 594 f. καὶ γὰρ ἐνταῦθα καταστάς, οὗ ἂν ᾖ τὸ πρῶτον εἰς Ἀθήνας ἀφορώμενος νεὼς καὶ τὸ πόλισμα, ὄψεται παρὰ τὴν ὁδὸν αὐτὴν ᾠκοδομημένον μνῆμα. In his, quae Dicaearchi verba sunt locum describentis, ubi sumptuosum Pythionicae monumentum conditum fuit, unde pendeant verba εἰς Ἀθήνας non intelligitur. Scribendum videtur οὗ ἂν ᾖ τὸ πρῶτον τῆς Ἀθηνᾶς

*) Ita Porsonus pro τεταρτημόρια. Pollux IX, 65. τεταρτημόριον καὶ κατὰ ἀποκοπὴν ταρτημόριον. Photius p. 570, 7. Ταρτημόριον: δίχαλκον — καὶ ταρτημοριαῖον τινὰ καλοῦσιν, οἷον διχάλκου ἄξιον. Apud Plinium HN. VII, 49, 160 tetartemorion editum est e coniectura Budaei. Libri artemorion; itaque scribendum tartemorion. Similem apocopen passum est ἡμίδιμνος pro ἡμιμέδιμνος, de quo v. Didymus apud Priscianum Fig. num. 3.

ἀφορώμενος νεὼς καὶ τὸ πόλισμα, in quibus Ἀθηνᾶς νεώς de Parthenone, τὸ πόλισμα autem de acropoli intelligendum. Accuratissime igitur locum monumenti illius indicavit, cuius quum tam ingens magnitudo fuerit, ut nullum eius vestigium hodie superesse vix credi possit, videant quibus Atticam peragrare concessum est, an Dicaearchei loci ductu et indicio aliquid reliquiarum indagare queant.

XIII p. 596 f. Στρατοκλῆς ὁ ῥήτωρ ἐρωμένην εἶχε τὴν ἐπικληθεῖσαν Λήμην ἑταίραν, τὴν καλουμένην Παρόραμα, διὰ τὸ καὶ δύο δραχμῶν φοιτᾶν πρὸς τὸν βουλόμενον. Haec postrema ut cum superioribus conciliarent viri docti, variis coniecturis tentarunt ipsum illud Παρόραμα, velut Valcken. ad Adon. p. 315 δίδραχμον coniecit. Atqui Παρόραμα non sollicitandum est; qui enim λήμη dicitur, idem rectissime dicitur παρόραμα. Cfr. Photius p. 220, 5. Λημᾶν χύτραις — ἐπὶ τῶν λίαν παρορώντων καὶ ἀμβλυωττόντων. Itaque ante illa διὰ τὸ aliquid excidisse suspicor.

XIII p. 596 c. εἰς δὲ τὴν Δωρίχαν. τόδ' ἐποίησε τοὐπίγραμμα Ποσείδιππος — ἔστι δὲ τόδε.

Δωρίχα, ὀστέα μὲν σὰ πάλαι κοιμήσατο, δεσμῶν
χαίτης, ἥτε μύρων ἔκπνοος ἀμπεχόνη,
ᾗ ποτε τὸν χαρίεντα περιστέλλουσα Χάραξον,
σύγχρους ὀρθρινῶν ἥψαο κισσυβίων.

Vs. 1 satis apte ad sententiam Iacobsius coniecit ὀστέα μὲν σὰ πάλαι κόνις, οἵ τ' ἀποδεσμοὶ χαίτης. Sed ἀποδεσμός nisi de fascia pectorali non dicitur. Fortasse praestat ὀστέα μὲν σὰ πάλαι κονίη ὅ τε δεσμὸς χαίτης. Vs. 3 etsi ferri potest ᾗ ποτε ad Doricham relatum, nescio tamen an praestet ἥ ποτε, ut Doricha Charaxum sua veste in cubili texisse dicatur. Pro σύγχρους non intelligo cur non σύγχροος poeta maluerit. De productione penultimae in ὀρθρινῶν immerito dubitat Dobraeus Adv. II p. 346.

XIII p. 596 e. καὶ Νικαρέτη δὲ ἡ Μεγαρὶς οὐκ ἀγεννὴς ἦν ἑταίρα, ἀλλὰ καὶ γονέων καὶ κατὰ παιδείαν ἐπέραστος ἦν. Post γονέων Schweighaeuserus εὐγενέων, Coraes ἕνεκα addi voluerunt. Utroque praestat opinor καὶ γονέων [εὖ ἥκε] καὶ κατὰ παιδείαν ἐπέραστος ἦν, qua dictione praeter alios usus est Aelianus V. H. IV, 15. εὖ γὰρ γένους ἥκων εὖ δὲ καὶ πλούτου οὐκ ἐγυμνάζετο.

XIII p. 608 e. De Chaeremonis fragmentis unus omnium optime meruit Hermannus in Bergkii Annal. 1843 p. 637. cui ut in reliquis lubens assentior, ita illud quod e Centauro petitum est sic potius emendandum existimo:

Ἔνϑ' οἱ μὲν αὐτῶν εἰς ἀπείρονα στρατόν
ἀνϑέων ἄλογχον ἐστράτευσαν ἡδοναῖς
ϑηρώμενοι . . . τὰ λειμώνων τέκνα,

sive malis ἔνϑ' αἱ μὲν αὐτῶν et deinde ϑηρώμεναι. Vulgo ἔνϑεν μὲν αὐτῶν et ϑηρωμένων.

XIII p. 609 a. Δείνων ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Περσικῶν τῆς πρώτης συντάξεως. Dinonem Schweighaeuserus historias suas rerum Persicarum in duas partes distribuisse coniicit, ut altera vetustiorem altera recentiorem historiam complecteretur. Non recte haec disputata esse docet Schol. Nicandri Ther. 613, qui laudat Dinonem ἐν τῷ πρώτῳ τῆς τρίτης συντάξεως. Itaque Dino historias suas in complures libros (συντάξεις), libros in capita distinxerat.

XIII p. 610 b. Πουλυμαϑημοσύνης τῆς οὐ κενεώτερον οὐδέν, Ἵππων ἔφη ὁ ἄϑεος. ἀλλὰ καὶ Ἡράκλειτος ὁ ϑεῖός φησι „πουλυμαϑίη νόον ἔχειν οὐ διδάσκει“. καὶ ὁ Τίμων δὲ ἔφη „ἐν δὲ πλατυσμὸς πουλυμαϑημοσύνης, τῆς οὐ κενεώτερον οὐδέν“. Neque Hipponem versibus scripsisse credo, neque Timonem Hipponis versu pro suo usum esse mihi persuadeo. Itaque nescio an aliud quid in eandem sententiam dixerit Hippo, quod quum excidisset, in lacunam ipse ille Timonis versus suffectus est.

XIII p. 611 d. οὐδὲν γάρ ἐστι τῶν καλουμένων φιλοσόφων φιλοσοφώτερον. Corrigunt ἀφιλοσοφώτερον. Argutius fuerit φιλασοφώτερον.

XIV p. 615 b. In Polybii descriptione triumphalium spectaculorum a Lucio Anicio Romanis exhibitorum cum alia obscura et corrupta sunt tam ea quae leguntur lit. c. συνεπιστρέψαντες δὲ τοὺς μέσους χοροὺς πρὸς τοὺς ἄκρους οἱ μὲν αὐληταὶ φυσῶντες ἀδιανόητα καὶ διαφέροντες τοὺς αὐλοὺς ἀπῆγον ἀνὰ μέρος ἐπ' ἀλλήλους. Quibus in verbis mirum profecto videri debet quod pro uno choro, quem initio memoraverat, subito commemorantur plures. Quae difficultas vide an ita tolli possit, ut pro μέσους χορούς scribatur μεσοχόρους. Nec minus corruptum videtur quod continuo sequitur ἅμα δὲ τούτοις ἐπικτυποῦντες οἱ χοροὶ καὶ συνεπεισιόντες, ubi fortasse χορευταί scribendum. In sequentibus quod simul cum pugilibus in scenam prodeunt tubicines et buccinatores, id Tyrrhenorum more factum est, qui ad tibiae cantum pugilatu contendebant, v. Athen. IV p. 153 f. Polluc. IV, 56. Neque initium loci Polybiani vitiorum immune videtur; verba ἅμα πάντας e sequentibus temere repetita suspicor, cetera fortasse ita scribenda: πρώτους εἰσῆγεν αὐλητάς,

οἵτινες ἐπιφανέστατοι ἦσαν· οὗτοι δ' ἦσαν Θεόδωρος ὁ Βοιώτιος, Θεόπομπος (excidisse videtur gentile), Ἕρμιππος ὁ Λυσιμαχεύς.

XIV p. 616 f. Telestis versus de Minerva tibiam aspernante tractavi Com. Graec. vol. III p. 637. Comparari meretur Plutarchus de ira p. 456 d. καὶ γὰρ τὴν Ἀθηνᾶν λέγουσιν οἱ παίζοντες αὐλοῦσαν ὑπὸ τοῦ Σατύρου (Marsyam dicit) νουθετεῖσθαι καὶ μὴ προσέχειν,

οὔτοι πρέπει τὸ σχῆμα· τοὺς αὐλοὺς μέθες,
κᾆθ' ὅπλα (καὶ θὤπλα?) λάζου καὶ γνάθους εὐσχημόνει,

θεασαμένην δὲ τοῦ προσώπου τὴν ὄψιν ἐν ποταμῷ τινι δυσχερᾶναι καὶ προέσθαι τοὺς αὐλούς. Quae quum aperte e satyrico dramate derivata sint, fortasse ad Euripidis fabulam eam referenda sunt, ex qua haec de Marsya dicta attulit Strabo XIII p. 616. τὰς διωνομασμένας | ναίει Κελαινὰς ἐσχάτοις Ἴδης τόποις.

XIV p. 618 e. Semus Delius in libro de paeanibus: καὶ τοὺς ὕμνους εἰς τὴν θεὸν (Cererem) οὔλους καλοῦσι καὶ ἰούλους. δημητρίουλοι καὶ καλλίουλοι. καί „πλεῖστον οὖλον οὖλον ἵει, ἴουλον ἵει". Scribendum videtur: πλεῖστον οὖλον ἵει ἴουλον ἵει, ut sit versus hendecasyllabus Phalaecius. De οὖλος et ἴουλος cfr. Lobeck. ad Aiac. p. 313. Idem metri genus reddendum suspicor incerto poetae apud Plutarch. de Rep. ger. p. 823 a. Κροισείων ἐλετώτεροι στατήρων, ubi vulgo αἱρετώτεροι legitur.

XIV p. 629 c. Multa τῶν καλουμένων πυρριχῶν genera esse dicit, ὡς παρὰ Κρησὶν ὀρσίτης καὶ ἐπικρήδιος. Hoc postremum nomen si ad Cretam spectat, ἐπικρήσιος potius quam ἐπικρήδιος scribendum videtur. In sequentibus memoratur saltatio Τελεσιάς dicta: Μακεδονικὴ δ' ἐστιν αὕτη ὄρχησις, ᾗ χρησάμενοι οἱ περὶ Πτολεμαῖον Ἀλέξανδρον τὸν Φιλίππου ἀδελφὸν ἀνεῖλον. Attigit haec Wesselingius ad Diodor. Sic. XV, 71. qui quod Telesiadem ab armatis saltatam esse supicatur, id non in coniectura positum est, sed disertim testatur Hippagoras Athenaei XIV p. 630 a. Ptolemaeum autem dicit Aloritam, de quo cfr. Schol. Aeschinis de Parapresb. §. 22. ubi interfecto Alexandro quinque per annos Macedoniae imperium tenuisse dicitur; qua in re notandus est dissensus a Diodoro.

Mox sequuntur haec: παρὰ δὲ Συρακοσίοις καὶ χιτωνέας Ἀρτέμιδος ὄρχησίς τίς ἐστιν ἴδιος καὶ αὔλησις. De Artemide Chitonia dixi Spec. I p. 45. Hoc autem loco pro χιτωνέας scribendum videtur χιτωνιάς, ut id ipsum saltationis in Chitoniae Minervae honorem institutae nomen fuerit, comparandum illud cum Τελεσιάς, σοβάς aliisque chorearum appellationibus.

Pro ἴδιος sine causa requirunt ἰδία, ut praeter Herodianum dict. sol. p. 7, 6. ipse docet Athen. XI p. 489 c. τὰ περὶ τὴν ἴδιον τροφήν. Ita enim corrigendum quod libri habent ἀΐδιον, non ut Schweighaeuserus voluit ἰδίαν.

XIV p. 631 d. ἡ δ' ἐμμέλεια σπουδαία, καθάπερ καὶ ἡ παρὰ Ἀρκάσι κίδαρις. Hoc saltationis genus, a nemine praeterea memoratum, Cereri sacrum fuisse suspicor, quam Κιδαρίας nomine a Pheneatis cultam fuisse e Pausan. VIII, 15 in. intelligitur. Nominis haec, opinor, causa fuit, quod Cereris signum apud Pheneatas capitis tegumento Persicae tiarae adsimilato ornatum erat. Paulo post lit. e. Casauboni admonitione adiutus corrigo: ηὔλησεν ἀπὸ (ὑπὸ?) τῶν αὐτῶν τὰς ἁρμονίας. In sequentibus verbis, διατρίβων αὐτὸς ἔτι ἐν τῷ ὑποσκηνίῳ, postremum hoc praeter consuetudinem de conclavi scenae vicino dictum est. At fortasse προσκηνίῳ scribendum, ut Asopodorum ista adhuc in ipsa scena praesentem dixisse statuamus.

XIV p. 632 d. De versibus scriptor disserit ἀκεφάλοις, λαγαροῖς et μειούροις. Ad postremum hoc quod attinet, magna ubique deprehenditur librorum inconstantia, quorum alii id μείουρος, alii μύουρος scribunt. Ac mihi unice analogiae convenire videtur altera forma, quam etiam metri lex sustentat apud Nicandr. Ther. 225. νηδύος ἡ δὲ μύουρος ὑφ' ὁλκαίῃ τετάνυσται, et apud Dionys. Per. 404 εἰδομένη πλατάνοιο μυουρίζοντι πετήλῳ. Eandem requiro apud Terent. Maur. 1929. ubi editur, quemque miuron Achaica gens vocitare solita est. Nec respuit lex metri apud Nicandr. Ther. 287 τέτριπται μύουρος ἀπὸ φλογέοιο καρήνου. Cui consimile est quod legitur Ther. 417 σπέρχεται ἐκ μύωπος ἀηθέα δέγμενος ὁρμήν. Contrariam sententiam defendit Bernhardy ad Dionysii l. l. qui quod non dubitari posse dicit, quin falsum vocabulum (μύουρος) sensim in libros et vulgarem scripturam irrepserit, id ego de altera potius forma dixerim, quam tuentur optimi libri Pausan. X, 16. omnes apud Arist. A. P. XXVI, 6. aliisque locis. Quem paulo post Athenaeus affert in λαγαρῶν exemplis versum Homeri,

αἶψα δ' ἄρ' Αἰνείαν υἱὸν φίλον Ἀγχίσαο,

is neque in nostris Homeri exemplaribus comparet*), neque lagari versus numeros habet, nisi aut Αἰνέαν scribatur aut φίλον υἱόν.

---

*) Non magis in nostris Homeri libris comparent quae leguntur apud Athen. IV p. 137 f. καὶ γὰρ ἐκεῖνος (Homerus) τοὺς ἀριστεῖς συνάγων πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα „φύρετο δ' ἄλφιτα" φησίν.

XIV p. 636 f. *Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ πρὸς Ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντιγραφῇ.* Aristoclis epistola musici argumenti fuit, unde coniicio Aristoclem hunc eundem esse, cuius musica scripta Athenaeus IV p. 174 c. XIV p. 620 c. aliisque locis memorat. Quae si vera sunt, simul aetatem viri tenemus, siquidem Apollodorus, ad quem epistolam illam dederat, vix alius esse potest quam quem omnes norunt literator Atheniensis.

XIV p. 638 b. *ἄλλοι δὲ πρῶτόν φασι παρ' Ἐλευθερναίους κιθαρίσαι τὰς ἐρωτικὰς ᾠδὰς Ἀμίτωνα τὸν Ἐλευθερναῖον, οὗ καὶ τοὺς ἀπογόνους Ἀμίτορας καλεῖσθαι.* Amitonis posteri cuius analogiae lege Amitores appellari potuerint non intelligitur. Accedit quod neque *Ἀμίτων* neque *Ἀμίτωρ* graece sonat. Quo modo haec expedienda sint cod. Ven. docet, qui pro *Ἀμίτωνα* habet *Ἀμήτορα*, et *Ἀμήτορας* pro *Ἀμίτορας*. Proinde scribendum *Ἀμήτορα τὸν Ἐλευθερναῖον*, et *τοὺς ἀπογόνους Ἀμητορίδας*. Quod plane confirmat glossa Hesychii, *Ἀμητορίδας: κιθαριστάς. Κρῆτες.*

XIV p. 638 e. Ante *σκώπτει δὲ αὐτούς* nihil excidisse ostendi Com. Graec. vol. II p. 28. Tum lit. f. *Κλέαρχος δ' ἐν δευτέρῳ Ἐρωτικῶν τὰ ἐρωτικά φησιν ᾄσματα καὶ τὰ Λοκρικὰ καλούμενα οὐδὲν τῶν Σαπφοῦς καὶ Ἀνακρέοντος διαφέρειν.* In his pro *ἐρωτικά* aut specialius cantilenarum genus expectabam, aut *καί* ante *τὰ Λοκρικά* delendum est.

XIV p. 640 b. Euripides: *πλήρης μὲν ὄψων ποντίων, πάρεισι δὲ | μόσχων τε σὰρξ τέρεινα χηνεία τε δαίς.* Ita haec Porsoni praecipitem coniecturam sequutus edidit Dindorfius. Libri *μόσχων τέρειναι σάρκες χηνεία τε δαίς*, quae ita potius Euripides scripsisse videtur: *μόσχων τέρειναι σάρκες ἀρνεία τε δαίς*, quae emendatio, si ad palaeographicas rationes exigatur, facillima videri debet.

XIV p. 643 e. Commemorantur *πλακουντοποιϊκὰ συγγράμματα* cum aliorum tum *Μητροβίου, ἔτι δὲ Φαίτου.* Hoc nomen mihi quidem parum graece sonat, ut nesciam an *Φαίστου* reponendum sit.

XIV p. 647 b. Lynceus in epistola ad Diagoram scripta: *τῇ δὲ περὶ τὸν ἄμητα δόξῃ τὸν καινὸν ἀνταγωνιστὴν ἐπὶ τῆς δευτέρας εἰσάγουσα τραπέζης ἐχῖνον.* Scribendum *εἰσάγουσι*, scil. Rhodii, ut intelligitur ex iis, quae leguntur III p. 109 d. *ἀρχομένου μὲν τοῦ δείπνου καὶ μεσοῦντος οὐδὲν λειπομένους ἐπιφέρουσιν, ἀπειρηκότων δὲ καὶ πεπληρωμένων ἐπεισάγουσι διατριβὴν τὸν διάχρηστον ἐσχαρίτην καλούμενον.* Adde III p. 75 e. *καὶ ταῦτα (τὰ ἐρινεά) οὐκ ἀπὸ δείπνου — ἀλλ' ἀθίκτου τῆς ἐπιθυμίας οὔσης πρὸ δείπνου παρατέθεικα*, ubi *παρα-*

τεθείκασι scribendum erat. Alia eorum est ratio quae ex eadem epistola servata leguntur XIV p. 654 a. τῷ δ' ἐκεῖ καλουμένῳ βότρυϊ Νικοστρατείῳ τὸν Ἱππώνειον ἀντεκτρέφουσι βότρυν. Corrigendum ἀντεκτρέφουσα, sc. ἡ γῆ, ut intelligitur ex p. 652 d. ἡ δὲ γῆ ταῖς μὲν χελιδονείαις ἰσχάσιν ἀντιπαρατιθεῖσα τὰς βριγινδαρίδας*) καλουμένας, τῷ μὲν ὀνόματι βαρβαριζούσας ταῖς δὲ ἡδοναῖς οὐδὲν ἧττον ἐκείνων ἀττικιζούσας. Quibus proxime illata fuisse suspicor quae leguntur III p. 75 e. τὰ δὲ ἐρινεὰ (Rhodiaca) τοῖς Λακωνικοῖς (ita delicatissimae ficus dicebantur Athenis), ὥστε συκάμινα σύκοις δοκεῖν ἐρίζειν, ubi minus recte Casaubonus supplet ἀντιπαραβάλλουσι. Nimirum in illa ad Diagoram epistola Lynceus hoc egerat, ut Rhodi insulae esculenta cum Atticis ita compararet, ut Rhodiaca Atticis non cedere efficeret, fecitque id haud dubie in Diagorae amici gratiam, quem Rhodium fuisse vel nomen indicat. Nec terrae tantum fructus sed etiam quae mare gigneret inter se comparaverat, ut docet locus lib. VII p. 285 f. ταῖς μὲν Φαληρικαῖς ἀφύαις τὰς Αἰνιάτιδας**) καλουμένας ἀφύας, τῷ δὲ γλαυκίσκῳ τὸν ἔλοπα καὶ τὸν ὄρφον ἀντιπαρατιθεῖσα· πρὸς δὲ τὰς Ἐλευσινιακὰς ψήττας καὶ σκόμβρους — ἀντιγεννήσασα τὸν ἀλώπεκα καλούμενον, ubi ad participia feminina subaudiendum ἡ θάλασσα.

XIV p. 664 e. Menippus in Arcesilao: Πότος ἦν ἐπικωμασάντων τινῶν καὶ ματτύην ἐκέλευσεν εἰσφέρειν Λάκαινά τις. Frustra hic turbat Schweighaeuserus. Lacaenam intellige servam. Theognis vs. 980. χέρνιβα δ' αἶψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ' εἴσω εὐειδὴς ῥαδινῇς χερσὶ Λάκαινα κόρη. Claudianus Eutr. II 202. quibus Argivae pulchraeve ministrant Thessalides famulas vel quae meruere Lacaenas.

XV p. 676 a. Polycharmus in libro de Venere: ἡ δὲ θεός, προσφιλὴς γὰρ τοῖς Ναυκρατίταις ἦν, αἰφνίδιον ἐποίησε πάντα τὰ παρακείμενα αὐτῇ μυρρίνας χλωρᾶς πλήρη ὀδμῆς τε ἡδίστης ἐπλήρωσε τὴν ναῦν ἤδη ἀπειρηκόσι τοῖς ἐμπλέουσι τὴν σωτηρίαν διὰ τὴν πολλὴν ναυτίαν. γενομένου δὲ ἐμέτου πολλοῦ καὶ ἡλίου ἐκλάμψαντος κατιδόντες τοὺς ὅρους ἧκον εἰς τὴν Ναύκρατιν. Pro μυρρίνας aut μυρρίνης reponendum aut deleto πλήρη scribendum μυρρίνας χλωράς. Praeterea τοὺς ὅρους corruptum puto scribendumque τοὺς ὅρμους. In sequentibus libri

*) Brigindaricae sive Brygindaricae ficus a Brygindaris, Rhodiaco demo, nomen duxisse nunc demum innotuit ex titulo Rhodiaco a Rossio Inscr. III p. 31 edito.

**) Rectius Αἰνεάτιδας ab Αἴνεια, ut Κορσεάτης ab Κόρσεια, Ὀρνεάτης ab Ὄρνεια, et similia eiusdem generis plura. Cfr. Stephanus Byz. s. v. Αἴνεια.

habent θυσίας τε τῇ θεῷ καὶ ἀναθεὶς τῇ Ἀφροδίτῃ ἄγαλμα. Casaubonus θύσας. Non minus probabiliter corrigas θυσιάσας.

XV p. 679 a. τῆς ἀειζώου βοτάνης, ἧς ὁ Ἀνθηδόνιος ἐκεῖνος δαίμων ἐμφορηθεὶς ἀθάνατος πάλιν ἤ τις γέγονε. Tractavi haec Specim. I p. 50. partim recte partim secus. Corrigendum videtur: ἧς ὁ Ἀνθηδόνιος ἐκεῖνος ἁλιευτὴς (vel ἀσπαλιευτὴς) ἐμφορηθεὶς δαίμων θαλάττιος γέγονε.

XV p. 680 d. Ἀκίνιοι στέφανοί τινες καλοῦνται οὕτως οἱ ἐκ τῆς ἀκίνου τοῦ φυτοῦ πλεκόμενοι, ὥς φησιν Ἄνδρων. Quod medicus, qualem Andronem fuisse constat, de corollis explicuit, non mirum videri potest, si quidem multum ad valetudinem interesse putabatur, quo quis in conviviis sertorum genere uteretur. Cfr. Plinius HN. 21, 3, 9. apud Graecos quidem de coronis privatim scripsere Mnesitheus atque Callimachus medici, quoniam et in hoc est aliqua valetudinis portio, in potu atque hilaritate praecipue odorum vi subrepente falláciter. Hinc est quod Philonidis, nobilis medici, librum περὶ μύρων καὶ στεφάνων laudat Athenaeus XV p. 675 a. et Claudii Saturnini de coronis scriptionem habes apud Tertull. de Cor. VII p. 205.

XV p. 681 a. Θεμισταγόρας δ' ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ χρυσέῃ βίβλῳ ἀπὸ τῆς πρώτης θρεψαμένης νύμφης Ἑλιχρύσης ὄνομα τὸ ἄνθος ὀνομασθῆναι. Adscripsi haec, si qui forte alii huius libri inscriptionem χρυσέη βίβλος expediant. Historici argumenti fuisse intelligitur ex loco ab Etymol. p. 160, 22 allato: Πατροκλῆς (Προκλῆς) καὶ Τεμβρίων ἀποικίαν στείλαντες εἰς Σάμον, πρὸς τοὺς ἐνοικοῦντας Κᾶρας κοινωνίαν θέμενοι ᾤκησαν παρὰ τὸν Χήσιον ποταμόν, καὶ εἰς δύο φυλὰς τὴν πόλιν διένειμαν. ὧν τὴν μὲν Χησίαν ὠνόμασαν ἀπὸ τοῦ Χησίου ποταμοῦ παρακειμένου τῇ πόλει, τὴν δὲ Ἀστυπάλαιαν, ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἐκεῖσε ὄντος ἄστεος. οὕτω Θεμισταγόρας ἐν τῇ χρυσῇ βίβλῳ. Insigne item fragmentum servavit scriptor Epimerismorum apud Cramerum An. Ox. I p. 80, 10. Θεμισταγόρας δὲ καὶ ἐν τῇ χρυσῇ βίβλῳ φησίν· Αἱ κατὰ τὴν Ἀλόπην τὴν νῦν καλουμένην Λυδίαν, τὴν πρὸς τῇ Ἐφέσῳ, γυναῖκες μιᾷ συμβουλῇ τὰ συνήθη ταῖς γυναιξὶν ἔργα ἀπαρνησάμεναι καὶ ζώναις χρησάμεναι καὶ ὁπλισμοῖς τὰ τῶν ἀνδρῶν πάντα ἐπετήδευον· πρὸς δὲ τὰ ἄλλα (leg. τοῖς ἄλλοις) καὶ ἥμων σὺν αὐταῖς ταῖς ζώναις, ὅ ἐστιν ἐθέριζον· διὰ τοῦτο καὶ Ἀμαζόνας κεκλῆσθαι τὰς σὺν ταῖς ζώναις ἀμώσας. Praeterea non memini Themistagoram a quoquam ad partes vocari; nec commemoratum reperio a Guhlio in recensu scriptorum Ephesiacorum.

XV p. 682 e. Venustissimum Cypriorum carminum fragmentum attigi Ephem. Archaeol. a. 1845. Ita autem scribendum est:

Εἵματα μὲν χροΐ ἕστο τά οἱ Χάριτές τε καὶ Ὧραι
ποίησαν καὶ ἔβαψαν ἐν ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
οἷα φοροῦσ' ὧραι, ἔν τε κρόκῳ ἔν θ' ὑακίνθῳ,
ἔν τε ἴῳ θαλέθοντι ῥόδου τ' ἐνὶ ἄνθεϊ καλῷ,
ἡδέϊ νεκταρέῳ, ἔν τ' ἀμβροσίαις καλύκεσσιν . . .
ἄνθεσι ναρκίσσου καὶ λιρίου· οἷ' Ἀφροδίτη
ὥραις παντοίαις τεθυωμένα εἵματα ἕσται.

Versu primo εἵματα Canteri emendatio est, in libris ἱμάτια scriptum, qui reliqua ita exhibent μὲν χροιᾶς τότε αἱ Χάριτές τε καὶ ὧραι. Pro χροιᾶς Schol. Luciani de salt. c. 5. paullo propius vero habet χροίας. Reponendum quod supra edidi. Vs. 3 ὧραι scribendum erat non Ὧραι. Post quintum versum aliquid excidisse apertum est. Vs. 6 libri fere καλλιρόου, cod. B καλλιρόυ, quod καὶ λιρίου sive malis καὶ λειρίου scribendum erat; λίριον scribitur apud Hesychium et in cod. B. Athenaei XV p. 681 e. Denique ultimo versu contra loci sententiam editur vulgo ἕστο. Versibus illis Athenaeus ex eodem carmine subiecit hosce: οὗτος ὁ ποιητὴς καὶ τὴν τῶν στεφάνων χρῆσιν εἰδὼς φαίνεται δι' ὧν λέγει·

Ἡ δὲ σὺν ἀμφιπόλοισι φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
πλεξαμένη στεφάνους εὐώδεας ἄνθεα γαίης,
ἂν κεφαλαῖσιν ἔθεντο θεαὶ λιπαροκρήδεμνοι,
Νύμφαι καὶ Χάριτες, ἅμα δὲ χρυσῆ Ἀφροδίτη,
καλὸν ἀείδουσαι κατ' ὄρος πολυπιδάκου Ἴδης.

Mirum est in his nihil vitii suspicatos esse criticos, qui si ad sententiae vim attendissent, non dubito quin duo fragmenta coniuncta esse vidissent:

Ἡ δὲ σὺν ἀμφιπόλοισι φ. Ἀ.
πλεξαμένη στεφάνους εὐώδεας. ἄνθεα γαίης . .

καὶ πάλιν·

Πλεξάμεναι στεφάνους εὐώδεας ἄνθεα γαίης
ἂν κεφαλῇσιν ἔθεντο θεαὶ λιπαροκρήδεμνοι —

Apertum enim est etiam post secundum versum ad sententiae absolutionem aliquid desiderari. Ceterum verba ἄνθεα γαίης non per appositionem praecedentibus adiuncta sunt, sed noto dicendi genere ita videntur intelli-

genda esse, ut Venus flores ad corollas coniunxisse dicatur. Versu quarto scribendum χρυσέη.

XV p. 683. Nicandri Georgicorum eclogam tractavi Specim. I p. 30 sqq. Addam nunc alia, si quid forte ad corruptissimi carminis crisin conferre contigerit. In ipso statim initio nescio an scripserit poeta:

Ἄλλοτε μὲν σπείροις τε καὶ ὡς ὡραῖα φυτεύοις
ἄνθη Ἰαονίηθε.

Vulgo ἀλλὰ τὰ μέν legitur. Altero versu ἄνθη Ἰαονίηθε dictum ut Hesiodeum illud Μοῦσαι Πιερίηθεν et Virgilianum pastor ab Amphryso. Ioniam autem intellige Eliacam, cuius perrara apud veteres memoria. Cfr. Strabo VIII p. 346 ἐνταῦθα δὲ καὶ ἄλση τό τε Ἰωναῖον καὶ τὸ Εὐρυκύδειον, quod frustra in vitii suspicionem vocatum est. Eodem pertinent Nymphae Ionides in sequentibus a Nicandro commemoratae et a Pausania VI, 22, 7. ὀνόματα μὲν ἑκάστῃ τῶν νυμφῶν Καλλιφάεια καὶ Συνάλλαξις (Συνάλθαξις Lobeck. Path. p. 510) καὶ Πηγαία τε καὶ Ἴασις, ἐν κοινῷ δέ σφισιν ἐπίκλησις Ἰωνίδες. λουομένοις δὲ ἐν τῇ πηγῇ καμάτων τέ ἐστι καὶ ἀλγημάτων παντοίων ἰάματα. καλεῖσθαι δὲ τὰς νύμφας ἀπὸ Ἴωνος λέγουσι Γαργήττου μετοικήσαντος ἐνταῦθα ἐξ Ἀθηνῶν. Vs. 6 ferri non potest quod viri docti restitui voluerunt χλούνην γε. Probabilius versum excidisse dicas. Vs. 10 ubi de spatio poeta dicit, quod inter binos quosque rosarum surculos relinquendum sit, recte quidem ὅσον (pro ὁδὸν) διπάλαιστα τελέσκων scribendum monui, at praeterea τελίσκων corrigendum cum Lobeck. Paral. p. 435. Ceterum pedalia (i. e. διπάλαιστα) rosarum intervalla commemorat etiam Plinius HN. XXI, 21. Vs. 13 necessario scribendum, quod iam Valckenarius vidit, αἰὲν ἐν ἑξήκοντα. Vs. 15 sq.

οὐδ' αὐτὴ Λευκοφρυν ἀγασσαμένη ἐπιμεμφής,
Ληθαίου Μάγνητος ἐφ' ὕδασιν εὐθαλέουσα.

Ita fere haec restituit Schweighaeuserus, cuius rationem qui propterea reiiciunt, quod non omitti possit nomen πόλις, eos redarguit Critias apud Athen. I p. 28. ἣ τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταστήσασα τρόπαιον. Vs. 22.

ὄφρα δύο κροκόωντες ἐπιζυγέ' ὄντε κορύμβοις
μέσσα συνωρίζωσιν ὑπερφιάλοιο μετώπου.

Ita scribendum esse pro edito ἐπιζυγέοντε iam olim monui; nunc addo pro μέσσα reponendum videri quod sensus loci postulat μέσφα. Vs. 27 de ἀρνήεις cfr. Specim. I p. 16. Vs. 39 editur φλὸξ δὲ θεοῦ αὐγῇσιν ἀνερχο-

μένης ἄουσα. Non sufficit quod Canterus pro ἄουσα scribendum coniecit ἀνιοῦσα, ac vereor ne gravius vitium lateat, ita fortasse tollendum:

φλὸξ δὲ θεοῦ αὐγῆσιν ἀνερχμένου ἰσάζουσα,

i. e. orientis solis radiis similis; ἀνερχμένου pro ἀνερχομένου non dedecet poetam Alexandrinum, et comparari potest cum Callimacheo ἄρχμενος pro ἀρχόμενος, de quo vide Blomfieldum ad H. in Dian. 4. Vs. 46 forsan reponendum τὴν δὲ ῥόδοισιν εἰσκομένην βοτέονται κώδειαν. Pro ῥόδοισιν libri habent δρόσοισιν. Vs. 48 sqq.

θρίων δ' οἰχομένων ῥέα μὲν φλόγες, ἄλλοτε ῥιπαί
πλῆξαν σάρκα τυπῇσι· τὰ δ' οὐ βάσιν ἐστήριξαν
οὔτε τί πω βρώμην ποτιδέγμενα —

Postrema, quae ut nunc scripta sunt intelligi non possunt, intelligerem sic scripta: οὐδέ τί πω ῥώμην ποτιδέγμενα. Vs. 58 recte sine dubio restitui olim ναιομένοισι, qua forma utitur Nicander etiam Alexiph. 515. Vs. 62 σὺν δὲ καὶ ὑψήεντα πανόσμεον. Cod. A πανόσμιον. Forsan ὑψῆέν τε πανόσμιον. Vs. 66 pro πᾶς δέ τις nescio an καὶ δέ τις scribi debeat, et vs. 68 ὅτε πρώτιστον ἴδωνται pro ἅ τε. Vs. 70 cod. A ad λίρια ducit, de qua forma cfr. supra p. 39.

XV p. 689 a. καθ' ὃν χρόνον ἔζη Βερενίκη ἡ μεγάλη. Prorsus novum accidit, Berenicen appellari τὴν μεγάλην, pro quo non dubium est quin recte Schweighaeuserus a Dindorfio neglectus reposuerit ἡ Μάγα.

XV p. 697 a. ἐπ' Ἀντιγόνῳ δὲ καὶ Δημητρίῳ φησὶ Φιλόχορος Ἀθηναίους ᾄδειν παιᾶνας τοὺς πεποιημένους ὑπὸ Ἑρμίππου τοῦ Κυζικηνοῦ, ἐφαμίλλων γενομένων τῶν παιᾶνας ποιησάντων πολλῶν καὶ τοῦ Ἑρμοκλέους προκριθέντος. Verissime Schweighaeuserus eundem utroque loco poetam memorandum fuisse ac proinde utrobique aut Ἑρμίππου aut Ἑρμοκλέους scribendum esse intellexit. At fortasse neutrum nomen genuinum est, sed reponendum Ἑρμοδότου, quem Antigoni laudes carminibus celebrasse constat e Plutarchi Apophthegm. p. 182 c. et de Iside et Osir. p. 360 d. Atque hoc idem nomen nescio an reddendum sit Stobaeo Flor. XCVIII, 66. lyricos quosdam versus afferenti adscripto Ἑρμολόχου nomine. Ea certe aliquanto lenior coniectura fuerit quam Pflugkii, cui Σιμωνίδου reponendum videbatur, quod sequutus est Schneidewinus Delect. p. 393.

XV p. 698 d. Hegemo Thasius: μνῆμ' ἀνέπεισε γέροντα καὶ οὐκ ἐθέλοντ' ἀναβῆναι καὶ σπάνις. In his non λῆμμ' ἀνέπεισε scribendum videtur,

ut voluit Iacobsius, sed λῆμ' ἀνέπειστε. Sequentia perobscura sunt et multis modis corrupta, quibus lucem allaturum esse speramus Cobetum, cum maxime in expoliendo Athenaei opere occupatum. Eiusdem eclogae vs. 14 scribendum videtur πεσσομένης ἀλόχου τὸν ἀχάϊνον (pro Ἀχαϊκὸν) ἄρτον ἐν οἴκῳ, ubi adverte mediam formam πέσσομαι, etiam vs. 17 e cod. A restituendam σὺ δὲ μικρὸν ἐπέψω.

SUPPLEMENTA

SPECIMINIS PRIMI.

P. 8. Exemplis, quibus Nicandri in novandis verborum mensuris licentiam probare conatus sum, eximendum δείδιθι Alex. 443. quod penultima longa etiam Babrius fab. 75, 2. dixit, et ῥαδάμνους Alex. 92. quod ῥαδάμους scribendum esse fidem facit Hesychius: Ῥαδαμεῖ, βλαστάνει, et Ῥάδαμον, καυλόν, βλαστόν. Eximendum item dicerem σισύμβριον, si constanter id primam syllabam produceret, quae Technici Regimontani ad Aiac. p. 245. sententia est; cui adversatur Ovidius Fast. IV 869 et ipse Nicander apud Athen. XV p. 684 b. Scripturam Ὑμμητός, quam ibidem attigi, repraesentat cod. Gorlic. Luciani ed. Jac. vol. III p. 180.

P. 12, 18. Adde Σάτυρος ἐν τοῖς περὶ χαρακτήρων Athen. IV p. 168. e. Διόδωρος ἐν τοῖς περὶ βιβλιοθήκης ibid. XV p. 541 e. Ἀντιφῶν ἐν τοῖς περὶ γεωργικῶν XIV p. 650 e. Διονύσιος ἐν πρώτῃ περὶ ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας Stephanus Byz. s. v. Ἀγχίσης. Ἀνακρέων ἐν τῷ περὶ ῥιζοτομικῶν Schol. Nicandri Thes. 596. Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ περὶ βίων Diog. Laert. III, 1, 5. ubi περί expungebat Fuhrius.

P. 14, 26. Haec ita scribenda erant: Astyanactem et Antenorem non dubitasse videntur viri docti quin poeta intelligi voluerit Homericos.

P. 15. Carminis Matronis vs. 65 χρύσοφρυς ὃς κάλλιστος ἐν ἄλλοις ἵσταται ἰχθύς, parodia est versus Homerici, ἕσπερος ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ. Eiusdem carminis vs. 121 Ven. cod. lectionem satis tuentur loci qualis est Theocriti Id. XVIII, 50. Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος.

P. 18, 4. Eundem Hegesianactem a quibusdam auctorem carminis Ἀνατολή, i. e. de ortu siderum, inscripti habitum esse docet Anonymus Vit. Arat. ed. Buhl. p. 458.

P. 20, 17. Eundem fortasse Sostratum habes apud Athenaeum I p. 18 d. ubi αὐλητής fuisse dicitur, et VI p. 252 d.

P. 22, 18. Adde Sophoclem Athenaei X p. 428 a. ubi in fine trimetri legitur τὸ πίνειν πρὸς βίαν. Nec dubium est quin satyricae fabulae adscribendum sit Ionis fr. 102. σειραῖς ἀφύκτοις ὃν διαρθροῖ δακτύλοις, cuius versus pars altera latet apud Grammat. Crameri AP. II p. 347, 24.

P. 24. Archestratei carminis qui supersunt ab uno Athenaeo servati versus circiter ducenti octoginta omnes versantur in tradendis piscium apparandorum praeceptis. At eodem carmine de ceteris quoque voluptariae vitae instrumentis expositum fuisse ostendunt quae scripsit Athenaeus III p. 116 f. Ἀρχέστρατος μὲν ὁ περιπλεύσας τὴν οἰκουμένην γαστρὸς ἕνεκα καὶ τῶν ὑπὸ γαστέρα. Hinc cum Philaenide, cuius ἀκόλαστον περὶ ἀφροδισίων σύγγραμμα ferebatur, Archestratum componunt Chrysippus Athen. VIII p. 335 b. — e. et Clearchus X p. 457 e. In eodem carmine de variis vinorum generibus expositum fuisse ex alio quodam Athenaei loco intelligitur. Formam et descriptionem operis praeivisse videtur Philoxenus Leucadius, cuius e Convivio Plato comicus Phaon. fr. I. 14. (Com. gr. II p. 672) praeter alios hosce versus servavit:

Ὀρφῶν αἰολίαν συνόδοντά τε καρχαρίαν τε
μὴ τέμνειν, μή σοι νέμεσις θεόθεν καταπνεύσῃ.

Quos satis aperta imitatione expressit Archestratus Athen. VIII p. 305 e.

τὸν κάπρον ἂν ἐσίδῃς, ὠνοῦ καὶ μὴ κατάλειπε,
κἂν ἰσόχρυσος ἔῃ, μή σοι νέμεσις καταπνεύσῃ
δεινὴ ἀπ᾽ ἀθανάτων.

Et reliqui quoque Philoxeni versus, si orationis colorem et praeceptorum traditorum formam spectas, summam cum Archestrateis similitudinem referunt. Non omittendus tamen Clearchus Athen. VIII p. 337 b. Archestrati διδάσκαλον fuisse dicens Terpsionem, quibus quod subiicit ὃν καὶ πρῶτον Γαστρολογίαν γράψαντα διακελεύεσθαι τοῖς μαθηταῖς τίνων ἀφεκτέον, non omnino verum esse docet quod commemoravi Philoxeni carmen, poetae Archestrato et Terpsione superioris. Non recte enim Perizonium ad Aelian. V. H. XI, 7. Archestratum nostrum haud diversum existimare

ab eo, ad cuius societatem Xanthippum, Periclis filium, se applicuisse Athen. V p. 220 d. tradit, temporum rationes evincunt, si quidem Xanthippus ante Periclem occubuit, Archestratum autem gastrologum circa Olymp. CXVIII scripsisse satis probabiliter demonstrari potest.

P. 25. De Scythico arcu, qualem etiam Penthesilea gestabat in Polygnoti tabula apud Pausan. X, 31, 8. cfr. Strabon. II p. 187 (125) Müllerum ad Varron. L. L. p. 151. et Millin Monum. ined. Tom. I p. 15. Ad Hedyli locum quem ibidem tractavi cfr. Babrium fab. 115, 7. *τὰ τῆς ἐρυθρῆς πάντα δῶρά σοι δώσω.*

P. 35, 2. Cfr. Grammat. Bekk. p. 369, 31. *Ἀκροτελεύτιον ἔπος: τὸ ἔσχατον κεφαλαίου τινὸς ποιητικῶς*, ubi leg. *ποιητικοῦ.*

P. 40 fin. Adde piscem chelidoniam Schol. Arat. 224 et gemmas chelidonias Plin. HN. XXXVII, 154.

P. 41, 3. Ipsum illud *ἤδη τι* habet Antiphanes apud Athen. I p. 8 c.

P. 42. Postremam partem prologi Agenis consideranti, *ἐνταῦθα . . μάγοι τινὲς ἔπεισαν ὡς ἄξουσι τὴν ψυχὴν ἄνω τῆς Πυθιονίκης*, haud inepta videbitur coniectura, verbis illis utcunque vitiatis, *ὅπου ὁ κάλαμος πέφυχ᾽ ὅδε φέτωμ᾽ ἄορνον*, indicari locum in vicinia Babylonis eum, quem describit his verbis Lucianus Necyom. 9. *εἶτα* (superato Euphrate) *εἰσεπλεύσαμεν εἰς τὸ ἕλος καὶ τὴν λίμνην εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα εἴς τι χωρίον ἔρημον καὶ ὑλῶδες καὶ ἀνήλιον.* Eo autem loco *νεκυομαντεῖον* fuisse e sequentibus intelligitur, quo magis mihi persuasi in verbis *φέτωμ᾽ ἄορνον* lacus illius latere memoriam; aornos enim lacus cum necyomantiis fere coniunctos reperio, velut in Thesprotia, apud Cumas Italicas aliisque locis.

P. 43, 12. scribe Carystius pro Dicaearchus. In Euripidis loco ibidem allato nescio an pro *εὐπρεπεῖς* scribendum sit *εὐτρεπεῖς* i. e. *εὐτράπελοι*, quod proprie de parasitis, quos describit poeta, dici constat.

P. 53, 5. Verbum *ἱδρῦσθαι* de situ montis recte dici posse docet Strabo VII, 4, 5. *ἰσθμὸς ἵδρυται.*